HELEN RAY

Sărutul interzis

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

PROLOG

După ce urcase treptele cu o suplețe de felină, Edwin Michaels se opri sus, pe platforma din fața intrării pentru a contempla tot acel pământ care aparținea de trei generații familiei sale.

Dincolo de suprafața strălucitoare a piscinei cu apă limpede apăreau brusc culorile vii ale plantelor agățătoare care împodobeau zidul ce despărțea grădina de vasta plantație de arbori de cafea. În depărtare, culmile înzăpezite ale muntelui Kenya se ridicau superbe și impunătoare sub soarele african. Acest spectacol feeric îi părea lui Edwin la fel de familiar ca locuința din piatră construită de bunicul său.

Privirea i se opri cu mulțumire asupra arborilor de cafea care se îndoiau sub greutatea florilor. În ciuda secetei din ultimele șase luni, recolta promitea să fie bună, datorită barajului construit în amonte de terenuri. Acolo sus, se întindea în

mijlocul pădurilor întunecoase un lac de acumulare, un adevărat privilegiu al sorții, care permitea irigarea pământului însetat al savanei.

Trăsăturile lui Edwin se înăspriră la amintirea lacului artificial și intră în casă cu pas hotărât. Încăperile erau răcoroase, în ciuda căldurii înăbușitoare din exterior. Străbătu uriașul salon al cărui parchet era acoperit, în fața șemineului din piatră, cu piei de animale și se opri în ușa sufrageriei.

Ford Michaels era acolo, în picioare în fața ferestrei care dădea spre colinele verzi, scăldate în soare. Nu-și auzise fiul, atât era de absorbit în gândurile sale, cu spatele încovoiat și amândouă mâinile sprijinite cu greutate pe baston.

Vârsta și grijile își lăsaseră urmele pe fața sa cu profil impecabil și Edwin observă brusc că tatăl său nu mai era bărbatul tânăr și viguros care fusese odinioară. În acea clipă, Ford se întoarse spre el și indispoziția pe care o simțise Edwin în fața ravagiilor bătrâneții fu înlăturată pe loc, deoarece privirea vie și hotărâtă a tatălui său era o sfidare evidentă a anilor. Fără nici o altă introducere, spuse cu o voce răgușită:

– Ea a sosit! Edwin, încă tăcut, făcu ochii mari, întrebători, și tatăl său se grăbi să adauge:

– Nu este la Ndege Hill... Oricum, nu încă...

Cu o mișcare din cap, arătă ziarul așezat pe bufetul din nuc masiv. Edwin îl luă în mână și, după ce aruncă o privire fotografiei, citi scurtul articol care o însoțea și puse din nou ziarul acolo, exclamând cu o voce încărcată de mânie:

– Discreția nu este principala sa calitate. Nu mă surprinde asta.

– Te rog! îl întrerupse cu autoritate Ford.

Ochii lui Edwin aruncau fulgere.

– Oare ai intenția să-i iei apărarea? întrebă, încercând să-și controleze proasta dispoziție. Cu acea moștenire, va avea în mâini soarta plantației noastre. Se pare că ai uitat că seceta ne pune recoltele în pericol.

– Jacquelyn avea o inimă de piatră, dar nimic nu ne permite încă să credeam că această copilă va fi ca mama sa, protestă Ford.

– Această copilă este o femeie de douăzeci și șapte de ani, îl corectă Edwin cu o voce acră.

Pentru ce motiv ar veni în Kenya, dacă nu pentru a-și cere drepturile după moartea mamei sale?

Ford păli.

– Poate ai dreptate, răspunse oftând obosit. Am fost naiv, dar este prea târziu pentru a regreta.

Îndepărtându-se spre ușă, scutură cu tristețe din cap și trase concluzia:

– Oricum, deocamdată nu putem face nimic. Vino să bei un ceai, i-am cerut Sattimei să ne servească sub verandă.

Edwin nu-și mai asculta tatăl. Deschisese din nou ziarul și studia cu atenție fotografia tinerei femei. În ciuda ușoarei neclarități, avea impresia că are în fața ochilor portretul viu al Jacquelynei. Avea același nas obraznic, aceleași buze cărnoase, ușor zâmbitoare, niște ochi pe care Edwin îi știa deja de un verde

închis și un păr bogat pe care-l bănuia roșcat, în jurul unei fețe albe.

Dincolo de sentimentul de furie care-l cuprinsese, Edwin Michaels simțea trezindu-se în el umbra unei dorințe pe care o crezuse uitată. Înăbușindu-și o înjurătură, puse ziarul la loc și părăsi casa cu pași mari.

Ford Michaels, instalat la umbra terasei, privi îndepărtându-se Land Roverul urmat de un nor de praf ocru. Întinse mâna spre ceainic, luând o expresie resemnată, deoarece știa foarte bine unde se ducea încăpățânatul său fiu.

Capitolul 1

Kate Shannon părăsise Nairobi de mai puțin de o oră când se gândi să-i ofere o oprire bătrânului său Peugeot. Oprită pe marginea drumului, își aruncă spre spate cu o mișcare nerăbdătoare din cap o șuviță de păr arămiu scăpată din cocul desfăcut și lipită pe fruntea udă, apoi coborî din mașină și oftă.

Oboseala călătoriei dispăru imediat la spectacolul masivelor muntoase care aveau la poale o imensă câmpie roșcată, asemănătoare câmpurilor de ovăz sălbatic din California sa natală. Spicele, mângâiate de vânt, aminteau de o pătură uriașă cu sclipiri de aur, ondulându-se sub soarele de la miezul zilei. O turmă de antilope, urmărită poate de vreun prădător nevăzut, galopa în depărtare, ridicând un nor de praf.

Kate era fascinată, aproape înspăimântată de puterea acelei naturi sălbatice în culorile focului. La dreapta, recunoscu vârful Longonot, un vulcan stins, care-și contura dinții de ferăstrău

deasupra orizontului. În spatele ei se aflau colinele întunecate de la Ngnong Hills, pe care le străbătuse la ieșirea din Nairobi, ultima verigă a vieții sale trecute.

Kate sosise în capitală cu o săptămână mai înainte, după un zbor direct New York – Nairobi, în timpul căruia avusese tot timpul să lege o conversație cu pasagerul așezat lângă ea. Jumătate francez, jumătate arab, se numea Ali Boucret și avea pământuri atât în Kenya, cât și în Tanzania. Cu un zâmbet atrăgător, îi explicase lui Kate că proprietățile lor de pe terenurile înalte din Kenya erau vecine și o invitase grațios pe tânăra femeie să vină câteva zile pe domeniul lui de pe insula Zanzibar din largul coastelor tanzaniene. Kate se afla într-o perioadă a vieții sale din care bărbații erau excluși, mai ales domnii seducători, debordând de farmec și gata să-i ofere lumea întreagă. Prin urmare, lipsindu-i puterea de a-i răspunde lui Ali că nu avea nici o intenție să-i accepte invitația, se mulțumise să-i adreseze un zâmbet evaziv.

Din fericire, bărbatul nu încercase să-și impună prezența după ce avionul aterizase pe pista din Jomo Kenyatta și Kate și-l alungă repede din memorie când trebui să se adâncească în mulțimea de complicații administrative necesare obținerii unei vize și a unui permis de muncă.

Timp de o săptămână, Kate se dusese în fiecare zi la biroul de imigrări pentru a se asigura de bunul mers al dosarului său și-și petrecuse timpul liber vizitând orașul și echipându-se pentru ultima parte a călătoriei, Nyeri și plantațiile din Ndege Hills.

Nairobi era un oraș cosmopolit și zgomotos, dar fascinant și după ce trecuse de primele clipe de dezorientare, Kate se plimbase cu o reală plăcere de-a lungul bulevardelor largi unde se întâlneau europeni cu ținute ușoare din bumbac, indiene grațioase înfășurate în sariuri, sikhși cu turbane și femei swahili cu jupe în culori vii. Manghieri și bambuși cu flori galbene împodobeau grădinile caselor mici, în timp ce arbori tropicali cu flori violete și albastre creșteau din belșug lângă imobile. Cartierul asiatic era partea cea mai exotică din Nairobi, cu străduțe înmiresmate de miile de parfumuri ale plantelor aromatice. Pentru Kate, spectacolul din acest loc bizar fusese benefic, deoarece formase un fel de ecran între amintirile triste lăsate în Statele Unite și viitorul spre care se îndrepta de acum.

Puțin timp după sosirea în oraș, Kate fu contactată de un ziarist și-i acordase o întâlnire în curtea interioară a hotelului Norfolk, în care răspunsese cu amabilitate întrebărilor sale:

– Sunt posesoarea unei diplome a școlii veterinare de la Universitatea din California, explicase. Mi-am petrecut o parte a copilăriei în Kenya și asta explică poate de ce m-au interesat în special animalele sălbatice. Proiectul meu este de a forma un parc natural pe pământurile înalte ale Kenyei, datorită unei subvenții care mi s-a acordat de un organism american.

Totuși, Kate se abținuse să meargă prea departe cu confidențele și ascunsese faptul că pământul pe care se va instala era proprietatea sa, deoarece nici ea însăși nu credea încă asta, așa că se mulțumise cu un răspuns evaziv când interlocutorul său

se mirase că o tânără femeie atât de frumoasă nu era însoțită de un soț.

***

Kate urcă din nou în Peugeot, gata să reia lupta cu imposibila sa cutie de viteze, atât de diferită de cutiile automate cu care o obișnuiseră mașinile americane. De fapt, totul era diferit acum și asta cu siguranță o speriase în asemenea măsură, încât fusese gata să ia primul avion și să renunțe la visul său nebunesc de viață sălbatică. Dar oare la cine s-ar fi putut întoarce în această țară?

Kate își aminti cu tristețe de insistența ironică a reporterului:

– Fără soț, doctore Shannon? Cum să cred asta?

Adevărul era cu totul altul. Timp de doi ani lungi, Kate fusese o soție fidelă și iubitoare. Dar o decepție dureroasă o făcuse incapabilă să aibă mai mult timp încredere în căsătorie și mai puțin în dragoste.

Privirea lui Kate devenise dură în timp ce se ațintise asupra șoselei largi care cobora în serpentine spre falezele abrupte care marcau marginea orientală a imensei falii geologice numită Marea Groapă.

Rula spre nord, paralel cu această cicatrice naturală, încercând să nu se mai gândească la propriile cicatrice, din păcate prea prezente în mintea sa.

Chiar în ajun, plânsese o bună parte din noapte amintindu-și de căsătoria catastrofală cu Brent Hardy. Dar durerea îi fusese și mai mare când își dăduse seama în ce măsură o împietrise durerea și o făcuse atât de neîncrezătoare, încât poate nu va mai putea iubi niciodată

Când îl cunoscuse pe Brent, erau amândoi în anul al doilea de studii superioare, ea la școala veterinară, iar el la facultatea de drept din San Francisco. Brent era un tânăr foarte frumos și avea un Porsche roșu-aprins, care contribuise nu puțin la impresionarea tinerei fete, de-abia ieșită dintr-o mică localitate din Valea Sacramento. Bărbatul fusese fermecat de silueta grațioasă a lui Kate, de părul său strălucitor și de faptul că era fiica unui medic de renume internațional și a unei femei a cărei ultimă cucerire era un duce austriac.

Kate era candidă și Brent nu avusese nici o greutate s-o ia de soție. La întoarcerea din călătoria de nuntă, tânăra căsătorită aflase că soțul său se îndatorase din greu pentru a-și plăti studiile și luxoasa mașină pe care ea o admirase atât de mult. Apoi Brent îi propuse să renunțe la școală și să muncească pentru a contribui la nevoile menajului lor.

– Apoi, îi explicase, îndată ce voi fi instalat, îți vei putea relua studiile întrerupte.

Incapabilă să se opună dorinței sale, Kate acceptase cu naivitate.

La șase luni după nuntă, niște prieteni bine intenționați o informaseră pe Kate despre infidelitățile soțului și când îi ceruse

explicații, Brent se înfuriase și negase. Dar mai târziu, începuse să facă aluzii la "libertatea cuplurilor", până în clipa în care renunțase pur și simplu să-și justifice absențele.

Înăbușindu-și mândria, Kate rezistase, sperând să vadă într-o zi îmbunătățindu-se comportamentul lui Brent. Părinții săi îi dăduseră deja exemplul unui cuplu destrămat și tânăra femeie își jurase să facă orice pentru a nu cunoaște același calvar.

După ce-și termină studiile, Brent însuși începu o procedură de separare și obrajii lui Kate se îmbujorau încă de mânie când își amintea ultimul argument pentru infidelitate.

– Ești rece și fără inimă, îi reproșase după ce o chinuise și o trădase timp de doi ani.

La două luni după divorț, Brent se căsătorise cu una dintre cele mai bune partide din oraș.

În timp ce drumul îi trecea prin fața ochilor, Kate își aminti cu amărăciune atitudinea nedemnă a fostului său soț. Ea îi sacrificase toată independența, dar își promisese să nu mai facă asta niciodată.

Era după-amiaza târziu când Kate ajunse în regiunea muntoasă din Aberdare, în marginea regiunii kikuyu cu micile colibe răspândite în peisajul de un verde profund. Fermele de pe pământurile joase de aici cultivau tutun și porumb, în timp ce stepele din regiunile înalte erau proprietatea cooperativelor de cafea și cânepă.

Savana imensă cu vegetația uscată și parfumată era departe în spatele lui Kate. Acum se afla într-o regiune de coline, mai

pitorească și în același timp mai misterioasă, făcută din văi mărginite de coaste verzi sau de vârfuri stâncoase.

Kate se simți cuprinsă de o anumită emoție pătrunzând în acest decor, care fusese al copilăriei sale. Trăise doi ani la Nyeri, între patru și șase ani și mersese la școală cu copiii triburilor locale.

Frânturi de kikuyu îi veneau în minte, ca și cuvinte în swahili, limba oficială, dar nu mai era în stare să formeze o frază completă.

Neliniștea îi dispăruse și Kate deveni mai încrezătoare. Se surprinse chiar râzând din toată inima când fu obligată să frâneze brusc pentru a lăsa să treacă o turmă de oi care traversau șoseaua în urma unui bătrân cioban indiferent.

Pentru Kate, această regiune era strâns legată de amintirea mamei sale, deoarece nu cunoscuse altă viață de familie decât cea pe care o trăise în aceste locuri, până în clipa în care tatăl său luase avionul spre California, luându-și fetița cu el.

Pe urmă, Kate n-o revăzuse pe Jacquelyn decât în rare ocazii, ultima având loc anul trecut, când aceasta din urmă îi trimisese un bilet de avion la clasa întâi, invitând-o să vină s-o viziteze la Paris.

Jacquelyn nu arătase nici o compasiune când fiica sa îi povestise dezamăgirile conjugale. Se preocupase mai mult s-o ducă pe Kate la mari croitori, pentru a pune în valoare silueta superbă a tinerei femei, care semăna atât de mult cu cea pe care o avusese ea odinioară.

Șase luni după întoarcerea în Statele Unite, Kate află de moartea Jacquelynei, ca urmare a unei boli lungi pe care și-o ascunsese cu grijă.

– Mama dumneavoastră v-a lăsat moștenire proprietatea pe care o avea în Africa, îi explicase notarul parizian, care se ocupa de succesiune. Este vorba de patru sute de hectare de coline, de casă și un mic lac artificial care au fost trecute pe numele mamei dumneavoastră de Ford Michaels, în ziua căsătoriei lor. Când s-au despărțit, nici unul dintre ei nu s-a gândit să aranjeze situația și astfel, aceste terenuri aparțin oficial Jacquelynei sau urmașilor săi de douăzeci de ani, în timp ce familia Michaels este proprietară de facto.

La început, Kate se gândise să restituie familiei Michaels un bun asupra căruia simțea că nu avea nici un drept. Apoi se gândise mai bine.

La urma urmei, oare Ford Michaels nu-i furase mama cu douăzeci de ani mai înainte? Proprietatea i se păru atunci o biată compensație și se hotărî s-o folosească.

De altfel, pentru un tânăr veterinar idealist, acest cadou neașteptat reprezenta posibilitatea de a-și concretiza o dorință care-i era dragă, cu atât mai mult cu cât suma de bani lichizi lăsată de mama sa îi permitea să trăiască, deși cu chibzuială, timp de cel puțin un an.

Așadar, Kate luă legătura cu un organism de ajutorare al animalelor pe cale de dispariție, care acceptase să finanțeze o parte din proiectul său. Cât despre autoritățile din Nairobi nu

scăpară ocazia s-o încurajeze, pentru că acțiunea le va pune în valoare parcul național, fără să-i coste un ban.

În timp ce visul lui Kate era pe punctul să se materializeze, tânăra femeie se întrebă cu îngrijorare cum va fi primită de Ford Michaels. Acesta din urmă nu catadicsise să arate că primise scrisoarea pe care i-o adresase, pentru a-l informa despre intențiile sale.

Amintirea lui Ford Michaels era încă foarte exactă în memoria sa, în ciuda lungilor ani scurși.

Kate nu uitase trăsăturile sale de o frumusețe austeră. Luase obiceiul să vină să joace bridge la ei acasă, și în ciuda vârstei sale fragede, fetița înțelesese repede cât de diferit era Ford Michaels de tatăl său. În acea perioadă, Steve Shannon era un bărbat seducător, dar lipsit de ambiție. Indiferent la avere, renunțase la o practică privată foarte profitabilă, pentru a se consacra cercetării medicale, în timp ce Ford Michaels era un conducător de oameni, impozant și autoritar.

Kate își aminti de asemenea de vizitele tot mai dese ale Jacquelynei pe plantația lui Ford, vizite în care nu-și luase niciodată fetița. Raporturile dintre părinții săi deveniseră din ce în ce mai tensionate și, într-o zi, Steven Shannon luase brusc hotărârea să plece din Kenya, pentru a se întoarce cu Kate în California natală, unde murise câțiva ani mai târziu, fără să mai rostească vreodată numele mamei sale. Anul trecut, în timpul sejurului său la Paris, Kate îndrăznise să-i pună Jacquelynei întrebările care o frământau de atât de mult timp.

– Vezi tu, îi explicase aceasta din urmă cu o candoare dezarmantă, când m-am căsătorit cu tatăl tău, avea în față un viitor strălucit și visam deja la o viață de lux, făcută din recepții și călătorii. În locul acestora, m-a dus în Kenya, la capătul lumii, care vei fi de acord cu mine, este departe de a avea atracțiile din Megeve sau Saint-Tropez! Ce vrei, eram tânără, frumoasă și ambițioasă, nu eram făcuți să ne înțelegem!

Atunci, Ford Michaels oferise admirația, banii și dragostea sa frumoasei Jacquelyn. O luase în căsătorie, apoi, când se despărțiseră, ea plecase în căutarea unor noi emoții.

Kate începu să tremure. Noaptea venea brusc în Africa și un vânt ușor, glacial, tocmai începuse să sufle. Deasupra capului se auzi zgomotul făcut de un motor și tânăra femeie ridică ochii pentru a scruta cerul. Zgomotul continuu, neașteptat al motorului micului avion îi trezi brusc o amintire la care Kate nu se mai gândise vreodată. Era la Nyeri și traversa orașul în compania mamei sale, care o ținea de mână. Brusc, un aparat mic trecuse deasupra capetelor lor, la joasă altitudine și Jacquelyn se oprise în mijlocul străzii strângând mai puternic mâna fiicei sale, cuprinsă parcă de o emoție tainică. Apoi, murmurase cu un râs ușor complice spre fetița sa: "trebuie să fie Edwin, ia lecții de pilotaj".

Edwin! Kate uitase că Ford avea un fiu. Trebuia să fie cu doisprezece sau treisprezece ani mai mare decât ea. Mâinile tinerei femei se crispară nervos pe volan. Așadar, poate va trebui să înfrunte doi bărbați în loc de unul!

– Asta nu-mi schimbă cu nimic drepturile, își spuse cu voce tare, pentru a se liniști. Acest pământ îmi aparține și n-am intenția să mă las prădată.

Totuși, curajul o părăsi și se hotărî să facă un ocol pentru a-și vizita domeniul, fără a rula prin fața casei lor. Epuizată de lunga călătorie, nu avea decât o dorință, să se odihnească în căsuța sa mică de țară și să lase pe a doua zi confruntarea inevitabilă.

Ajunsă în apropierea barajului, opri Peugeotul pentru a merge să admire mai de aproape micul lac înconjurat de copaci, care-i aparținea de acum. Nivelul apei era extrem de scăzut, cu siguranță din cauza lunilor de secetă trecute și Kate întârzie îndelung privind păsările care se mișcau grațios pe suprafața argintie, pândind vreun țânțar sau o altă pradă asupra căreia să se repeadă bătând din aripi, înainte de a-și relua locul în înaltul cerului.

În sfârșit, Kate se întoarse de la spectacolul liniștit, pentru a urca din nou în mașină. Nu mai era mult până la capătul călătoriei și vedea deja, din drum, căsuța construită pe partea laterală a colinei care domina barajul, înconjurată de o verandă cu zăbrele, invadată de zorele.

Cerul era deja presărat cu stele când se putu opri, în sfârșit, în fața casei "sale", cu inima palpitând de emoție. Din pădurea înconjurătoare se auzeau zgomotele lumii animale și Kate înaintă spre treptele de la intrare ca spre un altar.

Tocmai suise ultima treaptă, când un strigăt pătrunzător o încremeni pe loc. Simultan, silueta suplă a unei feline aproape la

fel de mare ca ea și apărută de nicăieri, trecu foarte aproape dintr-o săritură, înainte de a dispărea în luminiș. Instinctiv, Kate închise ochii și scoase un urlet îngrozit, agățându-se de balustradă. Când deschise din nou ochii, animalul enorm dispăruse în noapte și rămăsese singură și umilită de teama sa. Totuși, se hotărî să se înarmeze cu un baston de bambus înainte de a pătrunde în interior, pentru a se simți mai în siguranță.

O nouă neliniște o cuprinse când observă că ușa de la intrare era întredeschisă. Cu o mână nesigură, Kate împinse batantul care scârțâi în balamale, apoi, fără să înainteze, aruncă o privire în jurul încăperii. În fața șemineului se afla un fotoliu din palmier și observă repede că era ocupat de o formă omenească. Kate fu în culmea fericirii când forma se mișcă și-și flutură deasupra capului arma improvizată, ca pe o bâtă.

O clipă după aceea, bărbatul, deoarece era un bărbat, se ridică leneș, ca și când își terminase siesta, pentru a face față tinerei femei. Era înalt și umerii îi erau lați și musculoși. În penumbră, Kate distinse trăsăturile unei fețe care-i părea vag cunoscută.

Atunci înțelese că vizitatorul său nu era altul decât fiul lui Ford Michaels. Privirea sa, strălucind ca a unui leopard, urmărea cu interes formele grațioase ale siluetei feminine, oprindu-se asupra conturului picioarelor, pentru a urca în grabă până la fața delicată încadrată de părul bogat și strălucitor.

Insolența acestui examen se confirmă când vorbi cu un dispreț arogant:

– Doctor Shannon, presupun?

Contrariată și descumpănită în același timp de cinismul și de prezența sa neașteptată, Kate nu știa cum să reacționeze. Își reproșa încă strigătul de groază copilărească de pe verandă. În cele din urmă, înaintă spre mijlocul încăperii și punându-și arma ridicolă pe o masă, răspunse pe un ton tăios:

– Exact. Sunt Kate... Katherine Shannon. La rândul meu, presupun că sunteți fiul lui Ford Michaels.

Edwin ignoră răceala din tonul său.

– Sper că nu v-a speriat Kali, observă cu prefăcută solicitudine. L-am găsit în pădure când era pui, acum doi ani. Fusese părăsit și l-am adoptat, dar nu s-a domesticit cu adevărat și încă i se întâmplă să se comporte sălbatic.

Lui Kate nu-i trebui mai mult pentru a bănui că Edwin așezase intenționat animalul sub verandă, pentru a o îngrozi. Era gata să-i replice că avea experiență cu animalele sălbatice și că ele n-ar speria-o, dar își aminti de strigătul de panică ce-i trădase lipsa de experiență.

Furioasă că-și dezvăluise slăbiciunea și nemulțumită la ideea că Edwin își permisese să intre în casa ei fără permisiune, Kate se hotărî să fie sarcastică.

– Vă sunt extrem de recunoscătoare că ați organizat acest comitet de primire, spuse cu un zâmbet stereotip. Totuși, permiteți-mi să vă amintesc că vă aflați pe o proprietate particulară.

Cu bărbia ridicată, îl sfidă pe Edwin cu privirea sa ca smaraldul. Marcat încă de amintirea unei femei, atât de

asemănătoare cu aceasta, a cărei crudă nepăsare îi pusese universul în pericol, Edwin interpretă această atitudine ca o expresie a unui egoism autoritar, în timp ce, de fapt, nu era vorba decât de hotărâre.

Și o consideră imediat ca pe o intrusă decisă să semene discordie din simplă plăcere. Era incapabil să perceapă frigiditatea acelei femei care își făurise o carapace pentru a se apăra de agresiunile exterioare.

Edwin nu cunoștea decât un lucru, mânia profundă care-i amintea de clipe penibile, vechi de douăzeci de ani. Și Kate, care-i observase ura, îi plătise ușor cu aceeași monedă. Se înfruntară astfel în tăcere până în clipa în care atmosfera încăperii păru saturată de tensiune agresivă. Kate nu avea intenția să se declare învinsă; refuză să coboare privirea și declară în cele din urmă cu o voce calmă:

– Am intenția să mă instalez aici, Edwin Michaels. Vreau să fac o rezervație de animale pentru speciile africane pe cale de dispariție.

– Știu. Am citit articolul din "Standard". Ați dat dovadă de o mare abilitate prezentându-vă ca tânăr veterinar venit să se împotrivească dispariției speciilor noastre de animale sălbatice. În mod sigur, acel articol emoționant vă va permite să obțineți numeroase susțineri.

– Este posibil, răspunse Kate, ignorându-i deliberat tonul sarcastic. Un lucru este sigur, totuși, nu mă aștept nici la aprobarea, nici la ajutorul dumneavoastră.

– Aroganța dumneavoastră este foarte imprudentă, doctore. La urma urmei, aici sunteți o străină, o intrusă.

Ochii cu reflexe aurii căpătaseră o strălucire neelegantă.

– Se pare că uitați că mi-am petrecut o parte a copilăriei în această țară, îl corectă Kate. Nu sunt străină aici și știu exact ce vreau.

Se îndreptă spre ușă, ca pentru a-i arăta că întrevederea luase sfârșit.

– Și mama dumneavoastră știa ce voia, exclamă Edwin.

Remarca o lovi ca un bici și se întoarse din nou cu fața înainte de a protesta cu înflăcărare:

– Eu nu sunt Jacquelyn.

– Nu, sunteți fiica ei, precizăEdwin cu o ambiguitate insuportabilă.

Din nou privirea ca ambra se ațintiasupra ei, în același timp agresivă și încărcată de o dorință nedeslușită în timp ce-i mângâia curbele umerilor, talia fină și conturul șoldurilor.

De la divorț, Kate pierduse orice noțiune a feminității sale. Brent o făcuse să-și piardă încrederea în ea și eșecul îi lăsase un gust amar de umilință și brusc, acest străin își permitea s-o privească de parcă era o pradă inocentă și dorită.

Agasată și descumpănită de propria sa reacție în fața pasiunii ambivalente pe care o citea în privirea dură a lui Edwin, înaintă din nou spre ușa rămasă deschisă.

– Noapte bună, domnule Michaels, reuși să articuleze cu o voce fără inflexiuni.

– La revedere, doctore Shannon. Sunt fericit că am făcut cunoștință cu fermecătoarea noastră invitată, spuse bărbatul cu un aer sarcastic.

– Greșiți, Edwin Michaels, îl corectă Kate, cu un zâmbet îndrăzneț. Nu sunt invitata dumneavoastră. Sunt acasă la mine.

– Vom mai vorbi despre asta, ripostă Edwin ridicând din umeri. Până atunci, ne veți face onoarea să veniți să cinați cu noi mâine? Sunt sigur că tata va fi curios să vă revadă.... după atâția ani.

– Mulțumesc, răspunse Kate pe un ton tăios. Mi-aș reproșa să nu-i satisfac curiozitatea.

În clipa în care Edwin se pregătea să iasă pe ușă, se razgândi și se duse să ia ceva ce uitase lângă fotoliu. Kate observă cu mirare că era vorba de o pușcă.

– Vreți să v-o las? îi propuse Edwin cu inocență.

– Evident nu! protestă Kate. Sunt aici pentru a veni în ajutor animalelor, nu pentru a le ucide!

Bărbatul râse ușor ironic.

– Ascultându-vă, vă puteți dispensa de multe lucruri, doctore, exclamă.

Dar cred că vă veți schimba repede părerea.

Kate îl privi îndepărtându-se de-a lungul cărării, urmat de pisica-tigru pe jumătate domesticită, care-l așteptase moțăind pe capota caldă a Peugeotului.

Îndată ce dispărură, Kate își scoase bagajele din mașină și se duse să se zăvorască în noua sa locuință.

În timp ce se strecura în sacul de dormit, își aminti numele pe care Edwin i-l dăduse animalului său apropiat: Kali. Ceea ce în swahili însemna "temutul".

"Temutul înglobează, animal de temut și bărbat de temut", murmură adormind.

Capitolul 2

Kate se trezi în zori, în croncănitul îndepărtat al unui corb cu corn. După ce se spălă rapid sub jetul ca gheața al dușului, îmbrăcă niște pantaloni kaki și un pulover verde-gălbui, apoi se duse pe verandă. Asprimea spartană a instalației sale sanitare fu repede uitată când se află în fața spectacolului sublim al zilei care începea. În depărtare, un stol de egrete zburau într-un V perfect în ceața dimineții, suspendată deasupra culmilor.

O luă pe un mic drum care cobora de-a lungul colinei. Aerul rece era parfumat de liliac, orhidee și mentă sălbatică. Desișurile foșneau de miile de zgomote ale naturii care se trezea. Tânăra femeie se întrebă brusc dacă va întâlni vreun elefant în timpul plimbării sale. Știa că aceste paciderme, departe de a se izola în câmpiile vaste, erau de fapt excelente cățărătoare. În ciuda interesului pe care-l simțea față de ele, Kate nu-și dorea deloc să se afle nas în nas cu vreunul dintre ei.

Cărarea se lărgi și Kate se află curând pe un promontoriu care domina toată valea. La picioarele sale se întindea domeniul Ndege Hills cu vastele sale plantații și casa din piatră minusculă în raport cu impozantul munte Kenya, care domina tot orizontul la est. Soarele se ridica încet în spatele muntelui și curând, culmea de gheață începu să strălucească asemenea unui diamant, în timp ce cerul lua culoarea aramei.

Când văzu turme de antilope zbenguindu-se vesele într-un torent pe flancul stâncos, Kate începu să râdă de fericire. Era ca și când regăsise paradisul pierdut și fericirea sa supremă ar fi fost deplină dacă nu s-ar fi simțit obsedată confuz de amenințarea unei anumite priviri de ambră...

Ochii i se ațintiră din nou asupra casei familiei Michaels și imaginea lui Edwin, așa cum i se prezentase în ajun, îi apăru în minte. Nu scăpase ocazia să-și arate disprețul față de tânăra femeie, dar în același timp aceasta crezu că percepuse în ochii lui un fel de dorință senzuală care o fascinase și o speriase în același timp. Pe de altă parte, dacă se așteptase oarecum la o primire reticentă din partea lui Ford Michaels, nu fusese în nici un fel pregătită pentru confruntarea cu fiul său și perspectiva cinei cu doi bărbați era departe s-o încânte.

Oare care va fi comportamentul bărbatului care o iubise pe Jacquelyn cu douăzeci de ani mai înainte? Ura provocată de decepția sa suferise o diminuare în timp? Ford Michaels era la fel de încântat ca Edwin în a o face răspunzătoare pe Kate de nestatornicia mamei sale?

Cu siguranță, Edwin o considera pe Kate ca pe o intrusă, cum fusese Jacquelyn în trecut, și tânăra femeie putea cu greu să spere o atitudine mai generoasă din partea lui Ford. Totuși, își vor da seama că era complet diferită de Jacquelyn. Kate venise doar pentru a intra în posesia a ceea ce-i aparținea legal. "Și n-am intenția să-mi vând drepturile cu preț redus!" își spuse cu tărie.

***

La lumina nemiloasă a zilei, încântătoarea căsuță de deasupra barajului își descoperea numeroasele defecte și Kate trebui să facă apel la tot entuziasmul său pentru a ignora slăbirea zidurilor sau găurile din acoperiș care ar trebui astupate înainte de ploile de martie, pentru a se consacra cu toată inima unei curățenii mari indispensabile. Cum ferestrele nu mai aveau geamuri, își spuse cu umor că astfel va avea mai puține de făcut, căutând în același timp să-și înăbușe impresia de vulnerabilitate pe care i-o inspirau acele deschideri libere spre natură.

Spre sfârșitul după-amiezii, locul era transformat și Kate se putu în sfârșit așeza pentru a examina cu satisfacție rezultatele eforturilor sale. Bucătăria era acum ireproșabilă, cu diferitele produse de băcănie aranjate cu grijă în borcane bine închise pe etajere și ustensilele agățate de cârligele instalate deasupra anticei mașini de gătit cu lemne. Camera fusese aerisită și

salteaua, după ce-și petrecuse ziua la soare, își reluase locul pe somiera ștearsă de praf înainte de a fi împodobită cu draperii pe care Kate le adusese din Statele Unite. În scurta ședere la Nairobi, își permisese să cumpere o încântătoare lenjerie de pat din bumbac indian, cât și metraj de pânză în culorii vii, din care avea intenția să facă perne și o față de masă.

Kate își aranjase cărțile medicale în mica bibliotecă instalată deasupra vetrei și pereții erau acum înveseliți de numeroase gravuri cu animale sălbatice.

Reconfortantă de aspectul în sfârșit ospitalier al noii sale locuințe, Kate se hotărî apoi se meargă să adune lemne. De fapt, bănuia că va avea ocazia să consume o mare cantitate pentru a alimenta atât primitivul aparat de fierbere, cât și cele două șemineuri destinate s-o apere de frigul nopților din acea regiune muntoasă.

Desigur, Kate nu alesese un mod de viață ușor, dar constată cu plăcere că rusticitatea căsuței sale nu-i înfrânase în nici un fel entuziasmul. Înainte de orice, era liberă și singura stăpână și asta era cel mai important.

– Nu mă impresionezi, Edwin Michaels, murmură Kate amintindu-și silueta înaltă care i se prezentase în penumbră.

Totuși, avea un nod în stomac la ideea de a cina la plantație. Ghicise instinctiv în Edwin un adversar de temut.

În timp ce-și umplea coșul cu lemne uscate, Kate încerca să examineze situația cu logica sa obișnuită, dar i se părea că o schimbare abia perceptibilă era pe cale să se petreacă în ea, ca și

când o coardă sensibilă pe care o crezuse moartă era pe cale să iasă din amorțeală. În ciuda aerului său ironic și de aversiune de-abia ascunsă, Edwin îi amintise lui Kate că era femeie.

Oare înțelesese că inima lui Kate începuse să bată mai tare, împotriva voinței sale, când aproape o mângâiase cu privirea? Evaluând dimensiunea pericolului de a se lăsa impresionată, scutură din umeri cu iritare. Nici un bărbat nu avea loc în viața lui Kate și Edwin Michaels mai puțin decât oricine.

***

Când se strecură sub duș înfiorându-se dinainte, Kate constată cu încântare că apa conținută de cisternă, expusă soarelui zilei, devenise călduță.

"Mă aclimatizez", constată în timp ce-și spăla părul, dându-i strălucirea roșcată.

O clipă, se gândise să meargă la invitația familiei Michaels în ținută dezordonată, dar brusc, i se păru mai potrivit să se arate așa cum era cu adevărat: o persoană cu calități profesionale indiscutabile și femeie. Dar o femeie care nu se simțea amenințată de forța lui Edwin Michaels, o femeie sigură de ea, de neclintit.

Kate își cercetă cu mulțumire imaginea în oglindă. Îmbrăcase o rochie din lână fină de angora a cărei culoare bronz contrasta

delicat cu reflexele arămii ale părului strâns în părți de doi piepteni cu paiete.

De teamă să nu-și distrugă pantofii eleganți din șevro, se hotărî să ia mașina. Când casa familiei Michaels îi apăru în față după o curbă a drumului, îi păru mult mai impozantă decât crezuse. Fațada din piatră ocru se afla încă sub ultimele raze ale soarelui african și aveai impresia că locuința era piesa dominantă a peisajului minunat care o înconjura.

Aerul era înmiresmat de parfumul arbuștilor tropicali, care se îmbina cu mirosul ușor acrișor al arborilor de cafea. Coborând din mașină, Kate își plimbă visătoare privirea peste uriașa plantație, întrebându-se ce suprafață putea acoperi. Jos, în vale, țăranii kikuyu începuseră să aprindă lămpile în fața colibelor mici conice și punctele luminoase semănau cu niște licurici.

În sfârșit, înțelegând că nu putea întârzia mai mult, Kate se hotărî să urce treptele de la intrare și să sune. După o clipă, ușa se deschise și apăru o tânără fată africană încântătoare, îmbrăcată într-o jupă de pânză în culori vii. Pomeții proeminenți și ochii ușor migdalați aminteau niște strămoși arabi sau indieni, în ciuda pielii de culoarea cafelei cu lapte și a părului ondulat. Putea avea șaptesprezece sau optsprezece ani.

– Bună ziua, spuse cu amabilitate Kate, întinzându-i mâna. Mă numesc Kate Shannon.

Surprinsă de gest, tânăra africană avu o mișcare de a se da înapoi, pe care o controlă imediat înainte de a răspunde cu un zâmbet intimidat:

– Eu sunt Sattima.

Apoi se dădu într-o parte pentru a o lăsa pe Kate să intre. În acea clipă, apăru Edwin în ușa dintre salon și vestibul. Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se rezemă neglijent de canat pentru a măsura invitata cu un aer insolent.

– Ați reușit să ajungeți întreagă până aici! observă în loc de formulă de politețe.

– Vă așteptați să fiu devorată de vreun rinocer? întrebă Kate.

– Credeam că rinocerii sunr erbivori, doctore Shannon. Că se hrănesc exclusiv cu iarbă. Izbucni într-un râs sonor, care ar fi putut fi plăcut, dacă n-ar fi fost sarcastic.

– Era un mod de a vorbi, se corectă Kate, în timp ce ochii ei aruncau fulgere.

Mulțumit de câștigarea primei manșe, Edwin se întoarse spre Sattima pentru a o ruga să aducă niște pahare în salon, în timp ce Kate profită de asta pentru a-l observa pe furiș. Fața bronzată de orele lungi petrecute sub soarele ecuatorial, nu era totuși atât de întunecată cum își imaginase în ajun. Părul șaten, presărat cu șuvițe argintii amintea de coama unui leu. Statura părea și mai impozantă în lumina puternică din antreu, decât i se păruse în penumbra căsuței sale. Dar înainte de orice, Kate fu impresionată de profilul său. Era ca și când un sculptor neglijent își abandonase lucrarea lăsând colțurile în stare brută, în loc să încerce să le șlefuiască. Acum Kate, înțelese că aerul întunecat era probabil manifestarea gândurilor sale tainice și, fără să vrea, își dori să le cunoască.

Edwin se întoarse spre ea și-i surprinse privirea gânditoare. Kate se prefăcu absorbită în contemplarea unui tablou aflat lângă el, dar bărbatul nu se lăsă înșelat și râsul său sarcastic răsună din nou când atinse brațul tinerei femei pentru a o conduce în salon. Spre marea sa surpriză, Kate resimți contactul degetelor gazdei sale pe cot cu o intensitate incredibilă și fu aproape ușurată când aceasta își vârî din nou mâinile în buzunare.

Salonul era o încăpere vastă în care se îmbinau cu subtilitate stilul european și arta africană: câteva tablouri de Turner, piei de zebre și mobile englezești pe care se învecinau brățări din aramă ale scavelor, sculpturi în abanos din Tanzania și obiecte din porțelan de Sevres.

Kate își stăpâni cu greu un frison de nemulțumire la vederea unei puști cu lunetă atârnată pe perete. Deși nu făcuse nici un comentariu, Edwin îi percepu dezaprobarea.

– Unii indivizi trăiesc pentru a ucide, doctore Shannon, în timp ce alții ucid pentru a trăi, rosti în spatele său cu o voce inexpresivă, lipsită de orice ironie. Ar trebui să faceți diferența.

Kate se întoarse pentru a-și aținti asupra lui ochii de smarald irizați cu puncte aurii.

– Trebuie să înțeleg că vânați?

Edwin se apropie de ea pentru a desprinde vechea muschetă atârnată deasupra șemineului. Țintuindu-și propria imagine reflectată în geamul ferestrei, răspunse pe un ton evaziv.

– Am vânat mult, într-o anumită perioadă.

– În mod profesionist? insistă Kate ridicând sprâncenele.

Edwin încuviință cu un zâmbet silit.

– Într-adevăr. M-am ocupat de safariuri care plecau din Nairobi. Asta a fost la întoarcerea mea din Anglia, după ani de izolare la universitate.

– Ce mod ciudat de a relua contactul cu pământul african, estimă Kate pe un ton dezaprobator. Edwin luă un aer grav.

– Echilibrul naturii africane este fragil, începu el. Este important să se mențină o proporție exactă între prădători și prăzi și când balanța amenință să se încline în favoarea uneia sau alteia dintre categorii, vânătoarea organizată este un mod excelent de a redresa situația.

– Permiteți-mi să nu fiu convinsă de necesitatea de a omorî, insistă Kate, cu vehemență.

– Chiar dacă un leopard periculos dă târcoale în jurul proprietății dumneavoastră, sau dacă un elefent furios amenință să devasteze un sat? o întrebă Edwin privind-o drept în ochi.

– Există alte moduri de a menține echilibrul naturii, declară tânăra femeie cu siguranță. Este unul din motivele pentru care am venit în această țară.

– Înțeleg, murmură Edwin cu un aer ironic. De fapt, doctore, sunteți vegetariană?

– Nu..., admise Kate cu o voce ezitantă.

– Ei bine, asasini ca mine procură carnea pe care o mâncați.

În acea clipă izbucni în râs și tânăra femeie înțelese, dar prea târziu, că încă de la începutul conversației încercase să-i întindă o cursă.

Sattima veni să aducă paharele, făcând o fericită diversiune.

– Ce vă pot oferi? întrebă Edwin, devenit subit o gazdă atentă.

– Porto, spuse tăios Kate.

Devenise neplăcut să stea de vorbă cu însoțitorul său și Kate aștepta cu nerăbdare sosirea lui Ford Michaels. Tânăra servitoare îi prezentă o tavă cu sandvișuri diferite.

– Cât sunt de apetisante! exclamă Kate.

Sattima roși de plăcere înainte de a fugi la bucătărie, speriată de propria îndrăzneală. Edwin observase scena cu amuzament.

– Nu sunt foarte mulți europeni în regiune, doctore Shannon, spuse. S-ar putea să vă simțiți foarte singură.

– N-am venit în Africa pentru a vedea oameni, ripostă Kate. De altfel, nu fac parte dintre acei americani care caută compania concetățenilor lor, pentru a se feri de influențele țărilor în care se află.

Edwin râse din nou ironic, în timp ce-și puse paharul cu whisky pe șemineu. Kate îl observă cu coada ochiului. Era gentlemanul pe deplin mulțumit de starea sa, de la cizmele lustruite cu grijă, până la haina de tweed, provenind fără nici o îndoială de la un excelent croitor londonez. De data aceasta, contrasta straniu cu bărbatul care o așteptase în ajun în casa sa, îmbrăcat într-un pulover vechi uzat, niște pantaloni din catifea reiată care cunoscuseră și zile mai bune și cizme pentru hățișuri, pline de praf.

Oare exista vreo diferență între acești doi bărbați? se întrebă tânăra femeie. Și imediat, deveni stânjenită și iritată de propria

curiozitate. De fapt, nu se cădea să încerce să afle dacă, în spatele măștii reci și politicoase exista într-adevăr un bărbat coleric și neîmblânzit. Tânăra femeie nu întâlnise niciodată un bărbat ca Edwin. O impresiona și bănuia vag că nu trebuia să lase să se vadă asta.

– Nu înțeleg ce vă amuză, exclamă ea cu o voce indiferentă.

Edwin își reluă paharul și începu să-i privească atent conținutul.

– Aproape că uitasem naționalitatea! Este un reflex tipic american să te pretinzi apărător al democrației. Această idee fixă îi poate face la drept vorbind insuportabili.

– N-am intenția să vă plictisesc cu părerile mele, ripostă Kate iritată. La drept vorbind, n-am deloc păreri inflexibile, în afara celor care privesc meseria mea și egalitatea sexelor.

– Iată o teorie interesantă, observă Edwin. Totuși, nu credeți că bărbații.... sau femeile, trebuie mai întâi să arate de ce sunt în stare?

Să răspundă, ar fi însemnat să se lase momită și Kate, cu ochii ațintiți asupra flăcărilor din șemineu, ignoră deliberat întrebarea, pentru a exclama pe un ton monden:

– Am fost surprinsă de dimensiunile domeniului dumneavoastră. Nu știam că este atât de mare.

– Trei sute de hectare, precizează Edwin pe un ton deloc lipsit de mândrie. Odinioară era de două ori mai întins, dar timpurile se schimbă! Când Kenya a devenit independentă, acum douăzeci de ani, tata și cu mine am renunțat la naționalitatea britanică

pentru a rămâne aici, deoarece iubeam această țară și aveam încredere în ea. Jumătate din proprietatea noastră a fost alocată cooperativelor de fermieri kikuyu și am făcut totul pentru a încuraja această experiență, deoarece credeam în ea.

Kate se pregătea să răspundă, când el ridică ochii pentru a se adresa cuiva peste capul ei.

– Ah, iată-te! exclamă în direcția ușii salonului. Tocmai îi făceam invitatei noastre un mic istoric al Ndege Hillsului. I-am explicat că am dăruit jumătate din pământurile noastre statului, dar că suntem gata să ne batem pentru a apăra integritatea celor pe care le-am păstrat.

Privirea sa hotărâtă se ațintì din nou asupra lui Kate și aceasta percepu provocarea pe care i-o lansa. Întorcând capul spre noul venit, Kate observă în cadrul ușii un bărbat destul de în vârstă, rezemat în baston. Trăsăturile feței odinioară autoritare păreau obosite și tânăra femeie simți un nod în gât de emoție, recunoscându-l pe Ford Michaels. Desigur, se așteptase să-l găsească schimbat, dar acest bătrân obosit părea atât de diferit de bărbatul solid ca o stâncă pe care-l cunoscuse odinioară!

Se ridică pentru a înainta cu grație în întâmpinarea sa, cu un zâmbet atrăgător pe buze.

– Bună seara, domnule Michaels, spuse cu o voce blândă, atingându-i mâna ridată. Sunt foarte fericită să vă revăd.

Urmă o tăcere apăsătoare care păru să se propage în jurul lor și să se întindă în toată casa. Bătrânul bărbat pălise și Kate se temu o clipă să nu-l vadă prăbușindu-se.

În sfârșit, își reveni și murmură cu o voce răgușită:

– Îți cer iertare, dragă prietenă... dar îi semeni atât de mult!

Obrajii lui Kate se îmbujorară. Oare putea să mai fie îndrăgostit de Jacquelyn în ciuda crudei sale trădări și după atâția ani? Părea incredibil. Ford Michaels o măsură pe Kate cu o privire scrutătoare care o jena îngrozitor și-i fu recunoscătoare lui Edwin care întrerupse această stare de față în față insuportabilă, pentru a-și conduce tatăl până în sufragerie.

Mâncarea fu servită în veselă din porțelan chinezesc, cu tacâmuri din argint masiv, platinate de timp.

Se servi vin din Africa de Sud în carafe din cristal, iar pâinea crocantă fusese coaptă în casă, în cuptorul cu lemne din bucătărie.

Când Sattima aduse stridii, Kate nu-și putu stăpâni o exclamație de surpriză.

– Oare cum puteți procura stridii, când suntem atât de departe de coastă? întrebă.

– Nu suntem la Tombuotu! răspunse Ford Michaels, cu o urmă de aroganță. Cu avionul, coasta nu este departe de aici.

Într-adevăr, Kate își aminti că auzise un avion de turism zburând deasupra capului în ziua sosirii sale. Se întoarse spre Edwin și privirile lor se întâlniră.

– Edwin, ai o licență de pilot, nu-i așa?

Acesta se încruntă, întrebător.

– De unde știi?

– Îmi amintesc că mama...

Kate nici nu rostise bine acest cuvânt că-și dădu seama de gravitatea gafei sale. Cei doi bărbați se priviră și atmosfera se încărcă brusc de o tensiune insuportabilă. Oare cum putuse fi atât de proastă să facă aluzie la trecut? Se grăbi să încerce să-și repare stângăcia.

– Este adevărat că udege înseamnă "pasăre" în swahili? întrebă.

Edwin părea incapabil să-și descleștеze maxilarele și cel care salvă situația fu Ford.

– Este adevărat. Dar cuvântul se atribuie în egală măsură avioanelor și aviatorilor, preciză. Tatăl meu a fost unul din primii bărbați care a pilotat în interiorul acestei țări. În ce mă privește, n-am învățat niciodată, nu m-a interesat. Dar Edwin este un pilot priceput. Consideră că pilotajul este un talent și doresc să-l aibă și copiii lui Edwin.

– Nu, protestă Edwin cu iritare. Dacă nu te-ai putut iniția niciodată, n-a fost din lipsă de destoinicie, ci din lipsă de timp. Iar copiii mei vor trece toate gradele.

– Câți copii ai? întrebă imediat Kate.

Dar Edwin părea din nou fascinat de flacăra pâlpâitoare a lumânărilor și neglijă să răspundă. Ford fu cel care vorbi pentru a preciza, cu un accent de regret:

– Nici unul. Nici copil, nici soție.

Atunci Edwin ridică o privire necruțătoare spre tânăra femeie înainte de a întreba pe un ton sarcastic:

– De ce această întrebare, doctore?

Ai intenția să te oferi voluntară?

– Evident nu! protestă Kate cu vehemență.

Încă o dată mușcase momeala și zâmbetul ironic al lui Edwin arăta în ce măsură își savura victoria.

Câteva minute mai târziu, Sattima aduse o friptură pe care Kate o savură cu plăcere. Când termină, fu cuprinsă de admirație asupra calității cărnii.

– A fost suculentă! exclamă. Presupun că vă creșteți propriile animale.

– Nu, replică Edwin cu un zâmbet triumfător. Friptura provine dintr-o căprioară pe care am împușcat-o ieri, în apropierea barajului.

Kate rămase fără glas. Știa că africanii creșteau animale și unele rase sălbatice pe aceleași pășuni, dar nu-și imaginase vreodată că va mânca într-o zi un animal ucis pe propriile pământuri. Dându-și atunci seama de ipocrizia gândirii sale, admise cu umor:

– Atinsă! spuse cu sinceritate. M-ai convins, Edwin. Unii trebuie să ucidă pentru a trăi.

După cină, se retraseră în salon. Ford și Kate se așezară pe canapea în fața șemineului, în timp ce Edwin rămase în picioare, fumându-și pipa cu spatele la foc. Pe masa joasă, Sattima pusese cești și cafetiera de unde se degaja aroma minunatei cafele arabice de pe plantație.

După ce se servi cafeaua, Ford Michaels se întoarse spre Kate și, după ce o privi lung în ochi, spuse cu o voce gravă și hotărâtă.

– Trebuie să-ți pun o întrebare, doctore Shannon. Ce intenții ai, acum că ești aici?

Kate se simți o clipă dezorientată, dar privirea sa o susținu cu curaj pe a interlocutorului ei.

– Vă rog, spuneți-mi Katherine, sau Kate. "Doctore" mi se pare pompos, iar până la urmă titlul meu nu este pentru a impresiona, spuse tânăra femeie cu fermitate.

– Foarte bine, reluă Ford, fără să-și îmblânzească totuși tonul vocii. Atunci, Katherine, care-ți sunt intențiile?

Kate expuse în mod succint proiectele de care se hotărâse să se ocupe pe pământurile sale. Se exprimă cu un entuziasm candid care impunea atenție și Ford Michaels o asculta cu interes.

Cum ea tăcu, o observă îndelung înainte de a mărturisi cu o spontaneitate care nu i se potrivea deloc:

– În acest caz, Katherine, voi fi direct. Să știi că venirea ta reprezintă pentru noi o gravă amenințare.

Kate păli, dar bănuind că Edwin o spiona pe ascuns, își îndreptă bărbia cu siguranță:

– Este ridicol! protestă.

– Crezi? replică Ford, regăsindu-și subit instinctul de vechi politician la ideea luptei psihologice pe care va trebui s-o ducă. Animalele pe care le vei aduce pe aceste pământuri s-ar putea să scape și să ne degradeze plantațiile. Te-ai gândit la asta? Dar este ceva mai grav....

După un timp de ezitare, reluă:

– Prezența ta pe colină ne privează de folosirea barajului și stropirea plantației va depinde de bunăvoința ta.

– Intențiile mele nu sunt de a interzice în asemenea măsură accesul la apă, protestă tânăra femeie.

– Nu, bănuiesc asta. Totuși m-aș simți mai liniștit dacă ai accepta să semnezi un document care să ne garanteze accesul necondiționat la barajul din Ndege Hills.

În timp ce vorbea, se ridicase pentru a lua o mapă de acte de pe birou.

Așadar, totul a fost pregătit dinainte! Kate simți instinctiv că liberatea sa de acțiune era în pericol.

– N-am nici un motiv să vă semnez nici cel mai mic document, declară pe un ton fără replică.

– Și de ce? întrebă Ford cu o voce gravă.

– Pentru că nu sunt atât de naivă, domnule Michaels, ripostă Kate cu solemnitate. Am intenția să mă port extrem de cinstit cu dumneavoastră și cu siguranță vom găsi un teren de înțelegere mulțumitor. Dar, evident, nu voi accepta înstrăinarea drepturilor mele.

Apoi se ridică, manifestându-și astfel dorința de a nu mai vedea prelungindu-se acea conversație penibilă.

– Mulțumesc mult pentru excelenta cină, mai făcu, dar s-a făcut târziu și mă voi întoarce acasă la mine.

Kate insistase în mod discret, dar totuși perceptibil asupra ultimelor cuvinte și, când se întoarse spre Edwin, privirile li se înfruntară dur. Oarecum impresionată de propria îndrăzneală,

Kate bâigui un la revedere care de-abia se auzi și ieși din încăpere fără să le lase gazdelor sale posibilitatea de a o conduce.

Tocmai cobora ultima treaptă de la intrare, când auzi zgomot de pași în urma ei. Aruncând o privire peste umăr observă silueta înaltă a lui Edwin, care ținea o pușcă în mâna dreaptă. Fără să catadicsească să-i spună vreo vorbă, Kate întoarse capul și-și continuă drumul în direcția automobilului său. Dar în clipa când era gata să se instaleze la volan, o mână de fier o împiedică să deschidă portiera.

– Pot să știu ce vrei de la mine? îl întrebă pe un ton arogant.

– Te însoțesc, doctore Shannon, îi răspunse Edwin perfect normal, căutând s-o tragă spre partea pasagerului.

– N-are rost, protestă Kate, cu dinții strânși, în timp ce încerca să se elibereze.

Dar în zadar. Bărbatul refuza să lase brațul pe care-l prinsese cu putere.

Lipsită de puterea de a lupta cu el, tânăra femeie se lăsă în sfârșit condusă de cealaltă parte a Peugeotului. Când fu instalată, Edwin se aplecă spre ea, cu o mână pe clanță și cealaltă rezemată de spătarul scaunului său. Ochii îi străluceau cu intensitate și părea că-i face plăcere să domine situația, în timp ce Kate avea neplăcuta impresie că era prizonieră.

– Simțul de ospitalitate este o tradiție în familia Michaels, exclamă bărbatul pe un ton nu lipsit de ironie. Avem cea mai mare grijă de invitații noștri.

– Chit că-i deranjați! replică prompt Kate.

Edwin izbucni în râs și se îndreptă pentru a închide portiera, în timp ce Kate simțea apărând în ea o iritare de necontrolat. Totuși, trebuia să admită că mânia i se datora mai puțin comportamentului lui Edwin, ci propriei emoții când cele două fețe se aflară atât de aproape una de alta.

După ce-și puse arma pe scaunul din spate, Edwin se instală la volan, apoi, punând mâna foarte firesc pe poșeta lui Kate, scoase de acolo trusa de chei, înainte de a repune poșeta între cele două scaune, indiferent la privirea indignată a pasagerei.

Rulară în tăcere, în timp ce tânăra femeie își ațintise furioasă privirea în față. Când ajunseră în fața casei, Kate sări afară din vehicul, fără să-i lase măcar timp lui Edwin să tragă frâna de mână. Dar, ajunsă în fața ușii, Kate observă cu exasperare că portcheiul era încă în mâinile lui Edwin. Recunoscându-și atunci înfrângerea, își încrucișă brațele cu un gest resemnat, așteptând să vină însoțitorul său.

– Cauți din întâmplare, ăsta? o întrebă Edwin cu un aer sarcastic, agitând cheile în spatele întors cu încăpățânare al lui Kate. Aceasta se hotărî să se întoarcă pe jumătate pentru a pune mâna pe chei, comentând cu o voce în care mocnea mânia:

– Ești cel mai odios bărbat pe care l-am întâlnit vreo....

Finalul frazei fu întrerupt de un fel de răget care părea să provină din cealaltă extremitate a verandei. Kate făcu instinctiv o mișcare în direcția lui Edwin, care îi puse o mână protectoare pe șold. O clipă mai târziu, Kali se apropie de ei pentru a se freca torcând de picioarele stăpânului său.

Deși calmată, Kate nu se putu împiedica să tremure încă în timp ce încerca să deschidă și mâna lui Edwin veni să se așeze peste a sa, pentru a-i dirija gesturile. Intră după ea în casă, indiferent la privirea sa ostilă.

– Intră, te rog! exclamă Kate cu o ironie tăioasă.

Bărbatul zâmbi, amuzat de evidenta iritare a lui Kate. Cu siguranță, era furioasă pe ea însăși că dezvăluise o slăbiciune tipic feminină apropiindu-se din instinct de un umăr de bărbat în fața unui pericol iminent.

– Cu plăcere.

Și aș merge până la a accepta un pahar.

Câteva minute mai târziu, când tânăra femeie reveni de la bucătărie cu o sticlă de lichior și două pahare, constată că Edwin avusese timp să aprindă focul în șemineu. Fuseseră de-ajuns douăzeci și patru de ore pentru ca micuța casă în stil rustic să-și piardă aspectul sinistru de locuință în părăsire. Venirea lui Kate o transformase ca prin minune.

Tânăra femeie îl observă în tăcere pe Edwin, care descifra cu atenție titlurile lucrărilor medicale așezate pe rafturile bibliotecii. Apoi i se alătură lângă șemineu, iar bărbatul se întoarse spre ea, în timp ce servea.

După ce lăsă sticla, Kate luă unul din pahare și bău o înghițitură. Cum simțea că Edwin n-o scăpase din ochi, îl măsură cu un aer ironic:

– În sănătatea dumitale, murmură cu dezinvoltură, înainte de a bea o nouă înghițitură.

Ca răspuns la comportamentul intenționat neospitalier al lui Kate, însoțitorul său îi adresă un zâmbet sarcastic, înainte de a spune:

– Sunt foarte mirat că n-ai ales, ca tatăl dumitale, să îngrijești rasa umană, cu toată considerația.

– De ce ar fi trebuit să-l imit? replică tânăra femeie. N-aveam nevoie de modele pentru a ști ce voi face cu viața mea.

– Trebuie să trag concluzia că ai visat mereu să fii într-o zi veterinar în fundul Africii? insistă Edwin cu aparentă inocență și un calm care era într-un contrast frapant cu vehemența interlocutoarei sale.

Kate scutură din cap și părul său în culori calde căpătă reflexele aurii ale flăcărilor din șemineu.

– Tatălui dumitale îi datorez acest vis, Edwin, șopti cu maliție.

Chipul lui Edwin se întunecă și el replică tăios:

– Și tatăl meu a avut visurile sale, ca toată lumea.

Kate, înțelegând aluzia, simți brusc o ușoară milă cuprinzând-o față de acel bătrân bărbat trădat.

– Cred că prezența mea l-a tulburat profund, murmură, subit obosită de acel schimb de replici usturătoare cu Edwin.

În acea clipă, bărbatul își pierdu răbdarea și punându-și fără delicatețe paharul pe placa șemineului, răspunse cu o voce ascuțită:

– Oare ce sperai? Că te va primi cu brațele deschise? Mama dumitale i-a făcut mult rău și sosești la noi, fără să fie pregătit, ca o furtună a acelui trecut dureros.

– A iubit-o, nu-i așa? insistă Kate pe un ton de sinceră compasiune.

– Suficient pentru a-i ceda o parte din moștenirea sa.... și a mea. Kate păru o clipă absorbită în contemplarea paharului său, apoi, ridicând capul, întrebă cu o ingenuitate dezarmantă:

– Oare acesta este motivul pentru care este atât de dur?

– Asta nu te privește! mormăi Edwin.

– Serios?

Se apropie de el cu pas hotărât și-l privi drept în ochi, exclamând cu mânie:

– Edwin, refuz să mă lupt cu niște fantome. Această poveste aparține trecutului și singurul lucru care contează pentru mine, este prezentul.

Edwin își puse amândouă mâinile pe umerii săi și tânăra femeie se înfioră de emoție la atingerea palmelor fierbinți. O privi cu ochii strălucitori ca aurul topit și când vorbi, o făcu cu o voce lentă, cu intenții pline de ironie:

– Vei ști măcar numai să faci față prezentului și la tot ce implică el, frumoasă Katherine?

Și o trase spre el, până când reverele aspre ale hainei de tweed atinseră conturul rotund al pieptului lui Kate. Degaja din el un parfum bărbătesc făcut din pământ umed și lemn, acele arome ale naturii care făcură atât de prompt să se înfioare inima tinerei femei.

În acea clipă, Edwin își apropie fața neîndurător, până când buzele sale se așezară ușor pe tâmpla fierbinte a lui Kate, apoi

alunecară ca o mângâiere de-a lungul obrazului înainte de a pune stăpânire pe gura ei deja oferită.

După prea multe luni de amorțeală, Kate tremura de dorință și se abandonă întru totul sărutului pasionat. Edwin o strânse mai tare, încât părea că nu mai sunt decât o singură ființă. Cu un gest sigur, desfăcu fermoarul fin pentru a pune posesiv o mână pe pielea goală a lui Kate și începu să-i atingă spatele și mâinile, mai întâi cu vârful degetelor, apoi cu aviditate sporită.

Gurile le erau strâns unite într-o dorință comună și trupurile înfierbântate tremurau cu voluptate. Inima lui Kate bătea să-i spargă pieptul și zidurile de indiferență pe care le ridicase cu atâta osteneală dispărură văzând cu ochii, pentru a o lăsa mai expusă ca niciodată propriilor instincte pasionate.

Într-un fel, Edwin observă intensitatea dorinței tinerei femei și-și alunecă mâinile de-a lungul spatelui său, pentru a o strânge pe Kate lângă el cu toată ardoarea pasiunii lor comune.

– Iată ce conține prezentul, Katherine, murmură cu o voce răgușită. Ești oare în stare să-ți asumi responsabilitatea?

Aceste cuvinte avură efectul unui duș rece. Kate înțelese brusc că n-o tratase astfel decât pentru a-i demonstra în ce măsură era vulnerabilă.

– Te detest, șuieră, eliberându-se din îmbrățișare.

Trupul o trădase. Kate se convinsese în asemenea măsură că nu mai era capabilă să iubească, și că eșecul o mutilase pentru totdeauna, încât uitase orice rezervă față de Edwin. Și devenise o victimă ușoară pentru el.

Refuzând să-și dezvăluie durerea și umilința, îșiă ațintiă asupra lui Edwin o privire rece și dură:

– Ești foarte tare, Edwin, făcu, pe un ton glacial. Seducția face parte întotdeauna dintre armele tale, când te-ai hotărât să-ți convingi interlocutorul?

O strâmbătură ciudată îi înăspri trăsăturile feței.

– Mă pregăteam să-ți pun aceeași întrebare, Jacquelyn.

Kate trebui să facă apel la toată voința sa pentru a nu-i da o palmă răsunătoare.

– Pleacă! îi ordonă.

Apoi, adăugă pe un ton sarcastic:

– Cina a fost delicioasă. Dar mărturisesc că m-aș fi lipsit cu plăcere de ultimul pahar.

– Minți, Katherine, murmură Edwin cu insolență, întinzând mâna pentru a îndepărta o șuviță de păr căzută pe fruntea tinerei femei. Dar până la urmă, ne vom înțelege.

– După ce condiții? replică ea. Ale tale sau ale mele?

Bărbatul se mulțumi să zâmbească enigmatic în loc de răspuns. Din trei pași mari părăsi casa și o clipă mai târziu, Kate auzi trântindu-se portiera de la Peugeot, după ce-și luase pușca de acolo.

O numise Jacquelyn și asta îi dăduse o dorință irezistibilă de a-l pălmui. Dar gândindu-se mai bine, nu mai era atât de sigură de intențiile rele ale lui Edwin.

De fapt, poate avusese un lapsus, de care nici măcar nu-și dăduse seama.

Kate deveni gânditoare. Îi putea oare reproșa lui Edwin că într-adevăr crezuse că juca teatru pentru a manipula bărbații, cum făcuse mama sa? Își spuse că poate era mai bine să întrețină această iluzie, deoarece astfel el va dori s-o evite și tânăra femeie va avea mai puține dificultăți de a se feri de el.

Dar din ce motiv își dorea Kate să se ferească de Edwin? N-avea nevoie de o investigare aprofundată pentru a găsi răspunsul. Era evident că douăzeci și patru de ore fuseseră de-ajuns pentru a reconsidera cei patru ani trecuți, în timpul cărora își jurase cu înverșunare că nu se va lăsa influențată de un bărbat.

Capitolul 3

Dimineața devreme, Kate plecă într-o lungă plimbare pe pământurile sale. Pădurea, care înconjura barajul și casa, cobora în pantă abruptă spre vest și la unele coturi ale micului drum stâncos care șerpuia de-a lungul flancului muntos, putea admira vârfurile chiparoșilor și ale ienuperilor care se întindeau la picioarele sale. Așa cum întrezărea uneori, datorită unei spărturi printre arbori, masa rocilor cenușii care formau contraforturile frontierei muntoase dintre Uganda și Kenya.

Când, în pământul nisipos, văzu urmele unui animal, amestecate cu cele ale unor pași, nu se putu împiedica să se gândească la Edwin. Poate acest loc era cel în care omorâse căprioara pe care o savurase în ajun? Fără să-și poată explica motivul, Kate îl identifica mai mult pe Edwin cu această parte austeră și sălbatică a peisajului, decât cu plantația de cafea cu alei impecabile. Se surprinse încă o dată căutând unele aspecte ale

persoanei sale pe care el nu se preocupa să le arate și scutură din cap cu iritare pentru a-și alunga gândurile supărătoare.

Când tânăra femeie avu din nou în fața ochilor barajul, soarele trecuse deja de zenit și suprafața apei se marmorase cu umbre. Contemplând lacul artificial, Kate își aminti conversația cu Ford Michaels... Oare va reuși să evite ostilitățile cu cei doi bărbați, fără să compromită realizarea propriilor visuri? Totuși, părea foarte complicat.

Un hipopotam foarte durduliu se scutura în mijlocul apei, în timp ce două antilope timide se adăpau în apropierea malului, cu urechile ciulite de teamă să nu fie surprinse de un leopard. În acea clipă, Kate înțelese că într-o zi sau alta va trebui să părăsească micuța căsuță rustică de deasupra barajului, deoarece putea prin prezența sa să tulbure întâlnirile liniștite ale oaspeților pădurii. Dar problema era secundară, deoarece nu avea încă statutul de intrusă în lumea animală. Mult mai importantă era cea pusă de accesul familiei Michaels la lacul artificial.

Un sfert de oră mai târziu, Kate vâslea spre mijlocul lacului într-o barcă veche, puțin etanță. Mânată de curiozitate, fabricase o sondă cu ajutorul unei sfori lungi, pe care o etalonase metru cu metru cu un creion gros de marcat.

Cu mânecile bluzei suflecate deasupra coatelor, desfășura lent firul în apa verde-albăstruie, având grijă să nu-și piardă echilibrul; în timp ce-l împingea, se gândea efectiv că algele vâscoase puteau adăposti foarte bine o familie de crocodili irascibili. Când piatra pe care o fixase în cânepă, la extremitate,

atinse fundul, constată nu fără uimire că semnul indicând al doilea metru era cu douăzeci de centimetri deasupra suprafeței apei.

"Edwin ar fi stat în picioare", se surprinse imaginându-și. Imediat, Kate se mustră cu mânie. Oare de ce îl lăsa încă pe acest bărbat insuportabil să-i tulbure gândurile? Oare era condamnată să fie obsedată de impresionanta siluetă care i se impusese încă din seara sosirii sale?

Deodată, pe mal se făcu auzită o voce:

– Ei, acolo!

Kate înălță capul. O femeie care nu mai era la prima tinerețe, făcea mișcări mari cu brațul în direcția sa. Purta bermude din pânză și o pălărie panama cu boruri largi. Kate vâsli în direcția vizitatoarei neașteptate.

– Ei! Katy Shannon! Încântată să te știu aici! exclamă din nou exuberanta persoană cu un zâmbet jovial când Kate ajunse la țărm.

În timp ce se lupta cu sfoara care se încurcase în vâsle, tânăra femeie privi cu amuzament pantofii de tenis scâlciați și pulpele musculoase ale nou-venitei.

– Bună ziua, spuse observând fața bronzată pe care străluceau ochii de un albastru intens. Se pare că mă cunoașteți, dar nu cred să-mi amintesc....

– Este normal, erai prea tânără, o întrerupse interlocutoarea. Sunt atât de mulți ani! Nu erai decât o fetiță. Dar iată-te devenită o ființă foarte frumoasă. Portretul viu al mamei tale.

Poate observă o discretă încordare în atitudinea lui Kate, deoarece se grăbi să adauge:

– Dar privirea ta este mai umană. Și cred că ai gura tatălui tău.

Sedusă de modul său deschis de a vorbi, Kate începu să râdă.

– Dar cine sunteți? o întrebă.

– Ai dreptate! Vorbesc, vorbesc și uit chiar să mă prezint.

Întinzând o mână hotărâtă în direcția lui Kate, continuă:

– Elizabeth Finch. Locuiesc la Nairobi și sunt pilot de junglă. Acum peste douăzeci de ani, tatăl tău mi-a salvat viața, când am avut o criză acută de apendicită. Am fost foarte tristă când a părăsit Kenya, pentru că era un om foarte bun. Și acum, iată că s-a întors fiica sa! Să știi că mă bucur. Oh, era să uit motivul pentru care am venit!

Se întrerupse o clipă pentru a scotoci în numeroasele buzunare ale bermudelor și ale bluzei, apoi explică:

– L-am întâlnit la Tsavo, unde mă aflam cu un grup de turiști, pe directorul parcului natural, care este o veche cunoștință de-a mea. Am vorbit despre diferite societăți de susținere în lume și astfel am aflat că ai obținut fonduri de la o organizație americană. Se pregătea să-ți scrie în legătură cu acest subiect și i-am promis să servesc de poștaș, pentru că trebuia să vin în regiune.

Se întrerupse din nou și scoase în sfârșit un plic foarte șifonat:

– Iată corespondența! exclamă, întinzându-i lui Kate scrisoarea. Tânăra femeie o luă cu nerăbdare.

– Îmi permiteți s-o citesc imediat? întrebă în timp ce o desfăcea.

Pe măsură ce parcurgea conținutul, fața i se lumina de plăcere.

– Este extraordinar! exclamă în sfârșit, radioasă. Direcțiunea parcului dorește să lărgească raza de instalare a antilopelor și-mi oferă o pereche de oryx, pentru a le studia comportamentul la altitudine. Nu depinde decât de mine să merg să le iau cât mai curând!

Elizabeth Finch părea atât de fericită ca și când ea însăși era responsabilă de vestea cea bună.

– Te pot duce la Tsavo când vrei, Kate, exclamă ea imediat.

– Vă mulțumesc mult, doamnă Finch, răspunse Kate. Dar mai întâi trebuie să construiesc țarcuri pentru viitorii mei pensionari.

– Spune-mi Elizabeth! o întrerupse pilotul. Nimeni nu-mi mai spune doamna Finch de la moartea soțului meu, acum cincisprezece ani. El era cel care se ocupa de societatea de avioane taxiuri. L-am înlocuit eu.

– Unde îți este avionul?

– Pe terenul familie Michaels. Am venit pe jos să te văd.

Amintirea vecinilor fu suficientă pentru a întuneca privirea lui Kate și agera Elizabeth observă asta cu siguranță.

– Ce se întâmplă? întrebă. Oare să-și fi schimbat din întâmplare părerea și să fi hotărât să nu-ți mai vândă pământul?

Kate oftă, apoi, bănuind că putea avea încredere în această femeie spontană și prietenoasă, mărturisi:

– Nu se pune problema nici de cumpărare, nici de vânzare. Terenul îmi aparține, l-am moștenit.

Îi explică apoi pe scurt cum ajunsese în posesia proprietății, în timp ce Elizabeth o asculta cu uimire. Desigur, era la curent cu trădarea Jacquelynei, dar nu auzise niciodată vorbindu-se de cadoul de nuntă făcut de Ford noii sale soții. O observa cu atenție pe tânăra femeie fără apărare care se afla în fața sa. Cu siguranță, ar fi fost mai la locul ei într-o paradă a manechinelor pariziene, decât în mijlocul acestei jungle unde familia Michaels nu aștepta decât ocazia de a o reduce la cheremul lor.

– Așa cum îi cunosc, spuse ea cu voce tare, nu vor renunța niciodată să se lupte.

– Lupta a început încă de la sosirea mea, admise Kate.

Își ridică bărbia cu un gest de sfidare, amintindu-și cina de la familia Michaels. Dar obrajii i se îmbujorară când își aminti de urmarea acelei seri și de elanul de neașteptată pasiune care o cuprinsese când Edwin o luase în brațe. Dar nu se putea destăinui Elizabethei, ca de altfel nimănui altcuiva...

Pentru a-și ascunde tulburarea, Kate începu să povestească discuția furtunoasă cu Ford.

– Evident, am refuzat să semnez! afirmă cu tărie.

– Evident, repetă Elizabeth, amuzată. Pari o tânără femeie mai degrabă hotărâtă. Ca să nu spun încăpățânată.

Kate râse și ea.

– Vrei să prânzești cu mine, Elizabeth? îi propuse. Nu sunt încă foarte bine echipată, dar ne va permite să ne cunoaștem mai bine. O jumătate de oră mai târziu, cele două femei erau așezate la masă, sub vernadă. Kate scoase un pătrat de bumbac în culori

vii, care era pe post de față de masă și puse pe masă două farfurii din pământ ars, cumpărate la Nairobi și un platou compus din slabele ei rezerve din bucătărie: o salată de porumb cu ton și brânză, cât și un pachet de biscuiți și un bol cu unt de arahide.

Elizabeth făcu o asemenea strâmbătură când gustă din untul de arahide, încât Kate izbucni în râs.

– Dar este bun! protestă. Am mâncat toată copilăria.

Invitata sa scoase un mormăit, bău un pahar mare cu apă și spuse cu o mină dezgustată:

– Este o oroare! Și regret mai puțin ca oricând că m-am născut în Anglia.

Părea atât de șocată, încât Kate nu se putu stăpâni să râdă din nou.

La sfârșitul mesei, tânăra femeie deveni gânditoare și fără să înceteze să-și privească atent farfuria, exclamă cu o voce cât mai neutră posibil.

– Presupun că-i cunoști bine pe Ford și pe Edwin Michaels.

– Sunt bărbați foarte stimați pe aici, răspunse imediat Elizabeth. De fapt, cred că sunt cei mai onorabili europeni din Kenya. Kate păru surprinsă.

– Trebuie să înțeleg oare că și tu îi stimezi?

– Da, îmi plac foarte mult.

Apoi, după o scurtă ezitare adăugă:

– Dar trebuie să recunosc că n-am avut niciodată vreun diferend cu ei, nici pentru probleme de proprietate, nici pentru orice altceva.

Privind-o pe Kate drept în ochi, exclamă cu seriozitate:

– Vezi, când este vorba despre pământurile lor, acești doi bărbați sunt ca niște lei. Sunt gata să-și dea viața pentru a-și apăra teritoriul. Este o chestiune de onoare și de mândrie.

– Am și eu mândria mea, răspunse Kate, pe un ton provocator. Și nu voi renunța la luptă atât de ușor cum ar putea crede.

Elizabeth încuviință dând din cap:

– Da, nu mă îndoiesc de asta.

Câteva clipe mai târziu, pilotul își îndesă pălăria panama peste părul ciufulit.

– Bine, în afară de detestabilul unt de arahide, masa a fost delicioasă. Acum trebuie să plec. Sunt așteptată în sat. Dacă-ți dă inima ghes, vino cu mine. Mă pregăteam să împrumut mașina lui Michaels, dar putem la fel de bine s-o luăm pe a ta. Astfel, te voi prezenta sătenilor și vei putea angaja câțiva tineri indigeni pentru a te ajuta să construiești țarcurile. Te sfătuiesc să-ți iei trusa.

– Trusa? se miră Kate. Există animale bolnave în sat?

– Vei vedea, răspunse Elizabeth pe un ton confidențial, luându-și poșeta veche din pânză, din care scoase ochelarii de soare.

În acea clipă, în mijlocul adunării de obiecte disparate, Kate zări țeava strălucitoare a unui mic revolver.

– Și tu ești înarmată! exclamă Kate, incapabilă să-și ascundă surpriza.

Apoi adăugă cu dispreț:

– Am impresia că trăiesc înconjurată de pericole teribile!

– Fii realistă, Kate, ripostă Elizabeth cu gravitate. După toți acești ani petrecuți în Africa, mă simt mai în siguranță în junglă decât în cartierele mărginașe ale Londrei, dar nu trebuie uitat că suntem pe un pământ sălbatic, unde manifestările de civilizație sunt deseori superficiale.

***

Din cel mai înalt punct al drumului de pământ care lega proprietatea lui Kate de Ndege Hills, se vedea locuința familiei Michaels și, în spate, banda îngustă de teren, nivelată cu grijă, care servea de pistă de aterizare. Mâinile lui Kate se strânseră nervos pe volanul mașinii sale când își dădu seama că trebuia să treacă prin fața casei pentru a ajunge la avionul Elizabethei.

Câteva minute mai târziu, în timp ce Kate încetinea pentru a evita să ridice prea mult praf trecând prin fața casei, zări un camion vechi cu prelată care tocmai se oprise în fața treptelor de la intrare. Din el coborâră vreo șase săteni înconjurați de numeroșii lor copii. În timp ce bărbații se îndreptară spre casă, copiii, în șorturi și sandale, începură să coboare în grabă colina în direcția piscinei. Elizabeth părea foarte amuzată de spectacol.

– Ar fi mai bine să oprești aici, fetițo, răspunse râzând. Am impresia că tam-tamul a fost mai rapid decât noi.

Avionul meu a fost reperat și au năvălit toți să-și recupereze marfa.

Kate se supuse, nu fără teamă. O privire rapidă în oglinda retrovizoare tocmai îi arătase imaginea unei fețe rumene și ude, încadrate de șuvițe de păr în dezordine și nu se simțea avantajată pentru a-și înfrunta încă o dată vecinii. Dar Elizabeth ieșise deja din mașină și lui Kate nu-i mai rămânea decât să meargă în urma ei.. În hol domnea o veselă gălăgie în care se îmbinau râsete și exclamații, atât în engleză cât și în swahili sau în kikuyu. Kate îl zări imediat pe Ford puțin mai la o parte de mulțime, dar Edwin părea absent.

– Bună ziua, Katherine! spuse stăpânul locurilor, îndată ce o văzu. Să nu te miri că nu-l găsești pe fiul meu, este la Nairobi.

Kate nu știa cum să interpreteze tonul ușor ironic al interlocutorului.

– Îmi pare rău, răspunse cu un zâmbet pe care se strădui să-l facă firesc.

Totuși, era departe de a-i părea rău pentru absența lui Edwin și făcu tot posibilul ca ușurarea ei să nu fie prea evidentă.

În acea clipă, Ford se întoarse spre tânărul bărbat cu care tocmai discutase când sosiră ele.

– Andrew, îți prezint...

Ezită o fracțiune de secundă înainte de a-și continua fraza.

– .... o nou-venită, doctor Shannon.

– Andrew Miberi, la ordinele dumneavoastră, doctore, spuse tânărul african, înclinând capul.

Admir oamenii care, ca dumneavoastră, se consacră poporului meu.

– De fapt, sunt veterinar, îl corectă Kate.

Privirea întunecată și inteligentă a lui Andrew Miberi deveni aproape dură.

– Nu-mi explic foarte bine cum englezii și americanii pot să acorde atâta interes animalelor, în timp ce atâția oameni au nevoie de îngrijiri, făcu el grav.

Încă o dată, Kate avu durerorul sentiment că prezența sa era nedorită, dar refuză să se lase descurajată.

– Cred că animalele reprezintă o resursă la fel de importantă ca minele de cărbuni, sau plantațiile de cafea, domnule Miberi, replică. Și sper că, datorită muncii mele, specii pe cale de dispariție vor fi cruțate, pentru ca nepoții dumneavoastră să le mai poată vedea. Tata era medic și a lucrat mai mulți ani în Kenya. Dar trebuie să se înțeleagă că vocația mea este alta.

Andrew zâmbi și, pentru prima dată, Kate îi observă pomeții și nasul acvilin, moștenit cu siguranță de la vreun strămoș masai.

– Înțeleg asta, doctore, spuse Andrew. Eu însumi am făcut studii de agronomie. Am fost primul din tribul nostru care a mers la universitate, adăugă cu mândrie. Tata voia să fac politică, dar și eu am vrut să-mi urmez vocația.

– Tatăl dumneavoastră este angajat în politică? întrebă Kate.

Andrew izbucni într-un râs sincer și tânăra femeie se gândi atunci că ar putea fi prietenă cu acest tânăr arogant, care era probabil cu doi sau trei ani mai mic.

– Nu tocmai, începu el. Dar să veniți să ne vedeți la Kerinyagga, vi-l voi prezenta.

Sattima trecu foarte aproape de ei, cu o tavă încărcată cu sticle de bere.

– Bună ziua, Sattima. Sunt încântată să te revăd, exclamă Kate.

Sattima zâmbi timid, în timp ce privirea i se plimbă de la Kate la Andrew, pentru a se opri pe chipul tânărului bărbat. Ochii li se întâlniră, apoi foarte repede, Andrew întoarse capul.

"Se poate oare să fie o idilă între ei?" se întrebă Kate. Sau sunt doar victima imaginației mele debordante?

– O cunoașteți? întrebă Andrew pe un ton aparent banal.

– Da, am întâlnit-o aseară, când am venit să cinez la familia Michaels, răspunse Kate înainte de a adăuga cu inocență: este o tânără fată adorabilă, nu-i așa, domnule Miberi?

– Da, este o servitoare bună.

O jumătate de oră mai târziu, camionul vechi, urmat de Peugeotul lui Kate se angajase pe drumul care ducea la satul Kikuyu, numit astfel din cauza muntelui cu același nume care-l domina.

În marginea câmpurilor de porumb se afla cătunul Kerinyagga, cu micile colibe pitorești reunite în jurul unei construcții din beton, care servea în același timp de școală și sală de festivități.

Când ajunseră mașinile, satul până atunci liniștit, începu să fie plin de viață. În jurul Peugeotului se formă imediat înghesuială și curioșii începură s-o salute veseli pe Kate.

– Daktari! Daktari!

Neliniștită, tânăra femeie se întoarse spre Elizabeth.

– Dar asta înseamnă "doctor" în swahili. Ar trebui să le explic că nu sunt decât veterinar.

– În ochii lor nu este nici o diferență, răspunse Elizabeth râzând. Acești oameni locuiesc la mai multe ore de oraș și se consideră fericiți când guvernul le trimite un medic o dată, sau de două ori pe an.

– Dar ce pot face eu pentru ei?

– Să-i îngrijești cât poți mai bine, replică foarte simplu Elizabeth.

Câteva minute mai târziu, un fel de masă fu instalată, special pentru Kate, la umbra unui cedru și tânăra femeie examina primul pacient. Era un prichindel bucălat cu pielea strălucitoare și neagră. Avea pe coapsă o tăietură care se infectase și Kate începu să curețe plaga.

După ce întinse o pomadă antiseptică pe rană, îi întinse tubul mamei care-și privea băiețelul cu îngrijorare și-i explică modul în care să-l folosească. Din fericire, numeroase medicamente de uz veterinar sunt identice cu cele folosite pentru ființele umane. În consecință, Kate distribui aproape tot conținutul trusei sale, de la pomezi antiinflamatoare, până la pilula împotriva malariei, în timp ce reticența de a îngriji oameni dispăru pe măsură ce-și dădea seama că nu puteau beneficia de nici un alt ajutor medical.

Totuși, își simți inima strângându-se de emoție când i se aduse un adolescent robust de aproximativ cincisprezece ani.

Avea pleoapa atât de umflată, încât ochiul stâng era complet închis și teama i se confirmă când constată că un spin, înfipt sub pleoapa băiatului, era cauza răului. Dar certitudinea că vederea pacientului era în pericol fu mai puternică decât lipsa de încredere în ea însăși și Kate nu avu decât o scurtă clipă de ezitare înainte de a începe treaba.

În timp ce împărțea îngrijirile necesare, un bătrân ciudat cu părul creț, albit de vârstă, o observa cu o privire răuvoitoare. După ce Kate își trimise înapoi pacientul, cu un pansament foarte subțire pe ochi, Andrew se apropie zâmbind.

– Doctore Shannon, pentru că voiați să-mi cunoașteți tatăl, o anunță el, permiteți-mi să vi-l prezint.

Și se întoarse spre bătrânul bărbat, care răspundea la numele de Kenado.

– Habari ya'subuhi, spuse Kate în swahili. Ce faceți?

– Ați adus medicamente bune pentru săteni? o întrebă bătrânul pe un ton agresiv.

Tânăra femeie îi explică faptul că făcea tot ce putea, dar era specializată în medicina veterinară.

– Atunci, trebuie să lăsați pacienții numai celor care știu să-i vindece, răspunse Kenado pe un ton afectat.

Kate, dezorientată de expresia amenințătoare a interlocutorului său, protestă cu stângăcie:

– Dar, mi s-a spus că nu există nici un medic în regiune.

Kenado părea că tună și fulgeră de furie, dar sosirea oportună a Elizabethei îl împiedică să spună mai mult. Ea îi prezentă lui

Kate un grup de tineri gata să câștige câțiva șilingi lucrând pe domeniul ei.

În clipa în care se pregăteau să părăsească satul, Andrew se apropie de mașină.

– Sper că tata nu v-a speriat prea tare, îi spuse lui Kate. Ar fi trebuit să vă previn că este mundumugu al satului nostru, vindecătorul, vrăjitorul, dacă preferați. Odinioară, aveam numeroși bărbați ca el, erau într-un fel doctorii noștri kikuyu, dar este un statut pe cale de dispariție. Acei bărbați credeau că toate bolile erau consecință a thahus, ofensele aduse spiritelor.

– Dar este o superstiție ridicolă, protestă iritată Kate.

– Este posibil, admise tânărul bărbat. Dar nu-i împiedică pe numeroși săteni să creadă încă în ea.

Ezită o clipă, înainte de a adăuga:

– Știu că încercați să recrutați mână de lucru pentru a vă instala rezervația. Totuși, așteptați-vă la o decepție pentru că l-ați ofensat pe Kendo, care este un bărbat foarte influent.

– Dar le-am propus un salariu bun!

– Asta nu înseamnă nimic, doctore Shannon, răspunse Andrew cu un zâmbet trist.

***

Bineînțeles, Andrew avusese dreptate. Își cunoștea poporul.

Și a doua zi dimineață, în timp ce Kate se aștepta să vadă sosind o jumătate de duzină de angajați, se prezentă unul singur, Jombo, bărbatul căruia îi tratase ochiul.

Refuzând să se lase descurajată de această decepție, Kate începu să muncească împreună cu singurul său asistent. Jombo era priceput la toate și după trei zile de muncă îndârjită, domeniul era echipat cu mai multe țarcuri mici și chiar câțiva țărușI începuseră să delimiteze domeniul.

Desigur, nu era decât un început, iar Kate știa că, într-o zi sau alta, va trebui să-i facă niște concesii lui Kendo, deoarece nu-și putea permite să aibă un adversar în plus.

Gândurile lui Kate se întoarseră atunci spre Edwin. Oare încă era la Nairobi? Când îl va revedea? O emoție vagă amenința s-o tulbure și se apără cu putere, dar îi părea din ce în ce mai greu să ignore că vecinul său cu caracter arțăgos făcuse să vibreze în ea o coardă sensibilă.

"Voi ști să-i rezist!" își promise Kate cu siguranță. Poate Jacquelyn avusese dreptate când pretinsese că trebuia să știi să manipulezi bărbații ca pe niște pioni pe o tablă de șah? Brent Hardy o tratase odinioară în același fel pe Kate, și tânăra femeie suferise atât de mult încât nu-și mai putea asuma riscul să sufere din nou atât de crunt într-o zi.

Capitolul 4

Kate deschise obloanele și inspiră aerul proaspăt. Cerul era de un albastru pur și tânăra femeie se întrebă dacă va putea într-o zi să înceteze să fie uimită de splendoarea aurorelor africane.

În acea dimineață se simțea într-o dispoziție mai veselă ca oricând, deoarece știa că Elizabeth Finch va veni curând s-o ia pentru a o duce la Tsavo.

După un duș rapid, îmbrăcă niște blugi și o bluză cu dungi roz, apoi își aruncă pe umeri un pulover de cașmir alb.

În timp ce se făcea cafeaua, se rezemă cu coatele pe fereastră pentru a admira cele trei țarcuri pe care le avea în fața ochilor.

– Și când te gândești că asta îmi aparține! exclamă veselă cu mândrie.

Zece minute mai târziu, instalată sub verandă, ungea cu unt pâinea prăjită ascultând liniștea înșelătoare a naturii înconjurătoare. Nu-i trebuise mai mult de o săptămână pentru a

afla cum, pe măsură ce orele treceau, urechea sesiză o cantitate tot mai impresionantă de zgomote diverse, dintre care unele încă o nelinișteau, mai ales când începea să se înnopteze.

De exemplu, Kali, pisica-tigru a lui Edwin, își făcuse obiceiul să vină să dea târcoale în fiecare seară în jurul casei și, deși Kate se obișnuise cu alunecarea fără zgomot a labelor de catifea pe grătarul metalic, nu-și putea stăpâni un fior de teamă de fiecare dată când animalul scotea un răget în direcția pădurii.

După ce-și turnă o a doua ceașcă de cafea, Kate se rezemă de spătarul scaunului și oftă de mulțumire, în timp ce vântul ușor îi mângâia părul desfăcut și ondula suprafața lacului artificial de la picioarele sale.

În acea clipă, liniștea fu tulburată de o împușcătură asurzitoare. Kate sări în picioare și alergă prin luminiș, în timp ce un stol de sturzi țâșnit brusc din pădure, trecu pe deasupra capului său, protestând cu indignare împotriva hărmălaiei neospitaliere.

Nu era greu de ghicit din ce direcție provenise împușcătura și tânăra femeie porni fără să ezite pe drumul care ducea la Ndege Hills, pentru a se îndrepta spre tufișurile care adăpostiseră păsările.

Se strecură printre ferigile arborescente pentru a ajunge, câteva clipe mai târziu, la marginea unui câmp care se întindea pe marginea coastei.

În contrast cu vegetația din marginea pădurii încă proaspătă, iarba tăiată scurt părea deja arsă în soarele matinal și lui Kate îi

trebuiră câteva clipe pentru a se obișnui cu lumina orbitoare și a observa neîncrezătoare scena care i se desfășura în fața ochilor.

Un bivol enorm galopa nebunește peste pajiștea râpoasă, în direcția pădurii de pini care o domina, lăsând pe iarbă o dâră întunecată. Îngrozită, Kate înțelese imediat că era vorba de sânge.

La câțiva pași, Edwin, ridicând arma, țintea din nou animalul rănit.

– Oprește! strigă tânăra femeie, repezindu-se în direcția sa.

Stupefiat, Edwin întoarse capul spre ea, apoi, ignorând întreruperea, ținti încă o dată și trase. Dar clipa de neatenție a vânătorului fusese suficientă pentru ca bivolul să se afunde în pădurea lui Kate. Edwin lăsă pușca jos și scoase o înjurătură răsunătoare.

– Sper că ești mândră de tine, doctore! exclamă cu mânie în timp ce Kate se apropia de el.

Tânăra femeie, la fel de furioasă ca el, deși pentru un motiv diferit, nici măcar nu remarcă privirea mânioasă pe care i-o adresă.

– Cu ce drept te joci de-a măcelul în pădurile mele? șuieră Kate. Constat că n-ai deloc respect pentru viață!

Avea capul sus și privirea dură, în timp ce Edwin o măsura cu un aer insolent.

Atunci, Kate bănui că-și bătea joc de furia ei și că tăcerea bărbatului spunea mult despre disprețul pe care i-l inspira. Asta o făcu și mai mânioasă și era pe punctul să dea frâu liber furiei, când Edwin vorbi pe un ton glacial.

– Înainte de a te lansa în asemenea acuzații, începu el, te sfătuiesc să-ți verifici marginile exacte ale domeniului. Cel al lui Jacquelyn se oprește la pădurea de pini din care ai țâșnit ca o furie răzbunătoare.

Apoi, cu un zâmbet sarcastic, adăugă tăios:

– Oare trebuie să-ți amintesc că nu ești în totalitate proprietara terenului?

Kate își simți obrajii îmbujorându-se când își observă greșeala dar, cu toată rușinea, refuză cu încăpățânare să recunoască drepturile lui Edwin.

În loc să bată în retragere, atacă din nou:

– Indiferent de proprietarul acestui teren, insistă, nu mă împiedici să dezaprob barbaria celor care-l măsoară cu arma în mână, pentru a distruge animale nevinovate!

– Ndege nu este grădină zoologică, replică Edwin cu răceală. Și nici loc de safariuri organizate pentru turiștii lipsiți de emoții tari. Cred că ți-am spus deja că pușcile sunt indispensabile în această țară.

– Ce legătură are asta cu animalul pe care tocmai îl urmăreai? îl întrerupse Kate.

– Vorbești fără să te gândești! exclamă Edwin cu dispreț. Știi că nici unul din gloanțele mele n-a atins bivolul. Cu toate acestea, mi-aș fi putut atinge ținta a doua oară, dacă n-aș fi fost.... distras.

– Totuși, era rănit! insistă Kate.

– Ai dreptate, admise Edwin.

A devastat un câmp lângă Kerinyagga în zori și un țăran a tras un foc de carabină în direcția lui, pentru a-l vâna. Din nefericire, l-a atins doar la umăr.

Se întrerupse, ca și când aștepta un comentariu din partea lui Kate, dar aceasta păstra tăcerea, așteptând sfârșitul întâmplării. Așa că Edwin reluă pe un ton ironic, care părea să-i fie familiar.

– Nu știu ce ai învățat în școala veterinară, dar dacă nu știi încă, lasă-mă să te informez: de obicei se consideră că un bivol rănit este cel mai periculos animal care există, deoarece nu este numai violent, dar caută să se și răzbune. De aceea, trebuie să-l găsesc și să-l dobor înainte să aibă timp să facă ravagii și să văd că face victime nevinovate. Dacă va trebui să aleg între a proteja oamenii și a ucide un animal "nevinovat", voi opta pentru a doua soluție. M-ai înțeles bine, Katherine?

Tânăra femeie rămase tăcută și în timp ce privirea i se pierdea în direcția în care dispăruse prada lui Edwin, se întrebă nu fără dezorientare, cum ar fi reacționat ea dacă ar fi trebuit să se afle față în față cu bivolul furios și hăituit. În sfârșit, îndrăzni să se întoarcă din nou spre Edwin și acesta îi citi gândurile în privire.

– Gândește-te bine la ceea ce tocmai ți-am explicat, îi spuse cu un aer sarcastic. Poate vei înțelege până la urmă.

– Mulțumesc că m-ai prevenit, replică tăios tânăra femeie răsucindu-se pe călcâie pentru a se întoarce pe domeniul său.

Dar Edwin continuă să vorbească în timp ce ea se pregătea să se îndepărteze și, fără să vrea, îl ascultă, captivată de vocea gravă și serioasă.

– Ar trebui să-ți uiți prejudecățile ridicole și să înveți să tragi, Katherine, exclamă. Armele nu sunt destinate numai pentru a ucide și nu vei regreta să știi să mânuiești o pușcă, în ziua când vei avea nevoie să tranchilizezi un animal de la distanță.

Kate rămase pe loc, totuși fără să se întoarcă spre el. Trebuia să admită, deși cu regret, că tot ce spusese până acum era întru totul adevărat. Se întoarse cu fața spre el, oftând și, în ciuda incapacității sale de a-i da dreptate, declară în cele din urmă cu o voce hotărâtă:

– Vreau să merg cu tine în căutarea bivolului.

Edwin nu scăpă ocazia să se arate surprins în fața acestei subite schimbări de atitudine și se întrebă o clipă dacă tânăra femeie acționa astfel din sfidare, sau curajul său era autentic.

– Poate fi foarte periculos, îi reaminti.

Kate ridică din umeri cu nerăbdare.

– Dacă-mi era teamă de pericol aș fi ales o altă profesiune, protestă. Edwin dădu din cap, cu o mină resemnată.

– Cum vrei, cedă el. Oricum, cred că vei fi mai în siguranță cu mine, decât străbătând singură pădurea pentru a te întoarce acasă.

Rănită în amorul propriu, Kate era tentată să-i adreseze o replică usturătoare, dar știa că avea dreptate și se mulțumi să spună pe un ton dur:

– Atunci, să nu mai pierdem mult timpul și să mergem.

Unul lângă celălalt, străbătură valea urmărind dârele de sânge ale animalului rănit.

Curând, Kate se prinse în joc și, fascinată de seriozitatea sarcinii lor, începu să pună o mulțime de întrebări:

– Și dacă face cale-ntoarsă? întrebă brusc. Ce mijloace avem de a prevedea asta?

– Nici unul, răspunse Edwin cu o exasperantă sobrietate.

De fapt, aproape n-o mai asculta pe tânăra femeie, atât era de ocupat să pândească cel mai mic zgomot, cel mai mic freamăt al frunzelor. Uneori, explora cu o privire circulară vasta pajiște care se întindea între pădurile întunecate și atunci, părea că tot soarele dimineții africane îi strălucea în ochi. În unele clipe parcă-și slăbea atenția, dar brusc, se concentra asupra unui punct precis din peisaj, cu o intensitate uimitoare. "Ochiul junglei", spuneau africanii pentru a descrie această aptitudine de a inspecta metodic întinderile vaste pentru ca, brusc, să știe să detecteze o modificare de-abia perceptibilă a mișcărilor și culorilor naturii.

Observându-l, Kate era tentată să-l compare cu un leopard la pândă și inima i se umplea de un amestec de admirație și teamă. Se pregătea să-l întrebe din nou, când Edwin o întrerupse cu un gest neliniștit.

– Rămâi foarte aproape de mine, murmură cu o voce încordată, strângând brațul lui Kate cu o mână autoritară pentru a se asigura de apropierea ei.

O clipă mai târziu, ajunseră la liziera pădurii care se întindea în fața lor ca un ecran viu. Frunzele arborilor fremătau în mod îngrijorător și Kate constată cu ironie că recomandarea lui Edwin

era inutilă: evident, nu simțea nici o tentație să se îndepărteze de el!

Cot la cot, pătrunseră printre ienuperi și chiparoși cu trunchiurile acoperite de mușchi. Toate simțurile tinerei femei erau în stare de alarmă și tensiunea era de-abia suportabilă. Când un răget lugubru se făcu auzit în depărtare, Kate crezu că inima va înceta să-i bată și groaza ar fi împietrit-o pe loc, dacă Edwin n-ar fi continuat s-o tragă cu energie.

– Este un leopard? murmură cu respirația tăiată.

Bărbatul răspunse printr-un semn negativ din cap, apoi explică:

– După părerea mea, este vorba de un babuin care imită răgetul unei fiare. Aceste maimuțe sunt imitatori excelenți. De fapt, poate tocmai își anunță tribul că a zărit bivolul nostru.

În timp ce Kate ar fi ales din instinct să se îndepărteze cât mai repede posibil de regiunea de unde provenise strigătul straniu, Edwin părea hotărât să se apropie cât mai mult și Kate mări pasul pentru a nu se lăsa la distanță de pașii mari, brusc nerăbdători ai însoțitorului său.

Din când în când, Edwin se oprea pentru a ciuli urechea, sau pentru a examina o ramură ruptă, sau o urmă de sânge pe scoarța unui copac.

Pe pământul umed, reușiră să identifice urma copitelor enorme ale animalului.

Merseră astfel mai mult de o oră și Kate era pe cale să piardă orice noțiune de orientare.

– Edwin, exclamă ea, cu un râs ușor nesigur, mi se pare că ne învârtim în cerc.

Bărbatul se opri. Părea amuzat și Kate își simți obrajii îmbujorându-se de emoție în fața privirii deocamdată îmblânzită.

– Nu ești foarte departe de adevăr, doctore Shannon, îi răspunse.

O clipă mai târziu, Edwin redevenise serios și-și întări imperceptibil strânsoarea pe brațul lui Kate, ciulind atent urechea pentru a percepe un zgomot greu de definit în depărtare. Din tot trupul său se degaja un fel de tensiune contagioasă și Kate avu curând impresia unui pericol iminent.

Efectiv fără să-și dea seama, tânăra femeie își puse mâna liberă peste cea care-i strângea cotul.

– Edwin, murmură, ce se întâmplă?

Dar bărbatul scutură din cap, ca pentru a respinge întrebarea tinerei femei, în timp ce-și desprindea degetele din acea mângâiere neașteptată. Era atât de concentrat, încât părea că uitase până și de existența însoțitoarei sale. Cu un gest lent și calculat, eliberă piedica armei.

Kate era atât de fascinată de comportamentul de vânător profesionist al lui Edwin, încât fu aproape prea târziu când înțelese că de fapt situația tocmai se inversase. Din vânători, deveniseră vânați. Bivolul, rupând ramurile în trecere, se năpustea asupra lor într-un galop asurzitor.

Edwin nu deschise imediat gura pentru a striga la Kate să se pună la adăpost, pentru că aceasta se repezise deja în spatele

unui pin cu trunchi enorm și, din locul relativ ferit în care se afla, observa scena, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Cu cât se apropia, cu atât fiara furioasă părea mai monstruoasă. Cu o încetineală care lui Kate i se păru insuportabilă, Edwin ridică pușca și ochi. Era acum, sau niciodată. Glonțul porni și animalul se prăbuși greu, la câțiva metri de Edwin, în timp ce ecoul împușcăturii se spărgea în liniștea pădurii.

Kate își părăsi cu precauție adăpostul, pentru a i se alătura lui Edwin lângă bivol. În ciuda pulsului său neregulat și a tremurului mâinilor, tânăra femeie reuși să-l examineze cu o detașare de profesionistă.

Glonțul făcuse o gaură de mărimea unghiei sale, care strălucea ca un ochi roșu-aprins în fruntea enormă.

Simți totuși o urmă de tristețe temporară, devenind conștientă că fusese de-ajuns o nenorocită de împușcătură pentru a pune capăt pe loc existenței acelui animal plin de o vitalitate dârză. Dar tristețea dispăru foarte repede la gândul a ce s-ar fi putut întâmpla fără stăpânirea de sine și îndemânarea lui Edwin. În ciuda voinței sale, trebuia să recunoască faptul că simțea o stimă nouă pentru vecinul său. Ridică spre el o față hotărâtă.

– Vrei să mă înveți să trag? îl întrebă simplu.

Edwin păru surprins.

– Nu mă așteptam la o schimbare de atitudine atât de radicală, exclamă. Oare te atâță vederea sângelui? adăugă suspicios.

Kate păli în fața acestei agresivități neașteptate, dar ghici din instinct că această reflecție nu era fără legătură cu mama sa, deoarece Jacquelyn fusese mereu atrasă de manifestările de putere ale genului masculin.

– Instinctele mele sângeroase sunt cu siguranță mai puțin dezvoltate decât cele ale familiei tale, replică ea cu un aer sfidător, deoarece o umilise și voia să-l ofenseze, chiar cu prețul unei acuzații nejustificate.

– Oare vânătoarea este doar specialitatea familiei Michaels? adăugă după un timp de gândire.

Edwin strânse din dinți în fața aluziei de-abia voalată la trecutul sentimental al tatălui său. Oare se putea crede într-adevăr că Jacquelyn fusese prada nevinovată a unui vânător de fuste în timp ce de fapt ea îl urmărise pe Ford cu asiduitate?

– Din nefericire, ripostă Edwin pe un ton acid, faptul de a vâna nu-i pune în mod logic pe bărbați la adăpost de anumite capcane.

– În ce te privește, să nu-ți faci nici o grijă, răspunse Kate cu dispreț.

Atunci, spre marea dezamăgire a lui Kate, Edwin izbucni într-un râs sarcastic.

– Se potrivește la fel de bine atât unuia cât și celuilalt! exclamă privind-o pe tânăra femeie drept în ochi. Vino, să plecăm de aici.

Va trebui să trimit sătenii să taie trupul animalului înainte de a se înnopta, dacă nu vrem să atragem hienele și vulturii.

Apoi plecă, fără să se preocupe să aștepte răspunsul însoțitoarei sale. Lui Kate nu-i mai rămânea decât să pornească pe urmele sale și în timp ce mergea în spatele lui, se întreba cu mânie cât timp se vor mai încăpățâna să se înfrunte, pentru a se face să sufere cu o plăcere atât de evidentă.

Împotriva voinței sale, ochii lui Kate mângâiară umerii lați ai ghidului său, coborâră de-a lungul spatelui musculos și a șoldurilor înguste. Avea mersul legănat al unei feline și Kate era teribil de sensibilă la forța sa.

"Din fericire, îmi este dezagreabil!" își declară cu autoritate, sigură că o asemenea afirmație ar putea fi de-ajuns să-i înăbușe dorința primară pe care acest bărbat avea talentul s-o trezească în ea. Totuși, Kate nu se putu împiedica să simtă o oarecare mânie împotriva ei însăși. Într-adevăr, oare nu fusese gata să se lase emoționată de un bărbat care o îndemna să se gândească la faptul că era capabil s-o facă să sufere la fel de mult cum o făcuse fostul ei soț?

Câteva clipe mai târziu, ieșiră din pădure și Kate grăbi pasul pentru a ajunge lângă el.

– Edwin, îl strigă cu o voce aproape rugătoare. Edwin, ascultă-mă!

Fără să se oprească, bărbatul întoarse capul pentru a-i adresa o privire suspicioasă și amuzată în același timp.

– Edwin! insistă Kate, refuzând să se lase descurajată de aerul său ironic. Am vorbit foarte serios când ți-am cerut să mă înveți să trag.

Îi adresă instinctiv un zâmbet seducător.

– Dacă trebuie într-adevăr să știu să mă folosesc de o armă, adăugă, țin ca profesorul meu să fie un expert.

– Asta înseamnă că te-am impresionat? replică Edwin cu aroganță.

"Înfumuratule!" se gândi Kate. Apoi răspunse cu voce tare:

– Ți-am admirat sângele-rece.

– Atâta tot? insistă bărbatul.

Iritată, tânăra femeie nu se putu stăpâni să spună cu autoritate:

– Indiferent ce ai putea crede, Edwin, în ce mă privește nu consider că o armă este extinderea forței unui bărbat. Acesta are la dispoziție alte mijloace pentru a-și dovedi puterea.

Simțea cum se înfuria, în ciuda bunelor sale hotărâri.

– Și anume? o întrebă Edwin cu un aer cinic și plin de subînțelesuri.

"Te urăsc!" era gata să exclame Kate, înțelegând cât de naivă fusese să-și imagineze că cererea sa le va oferi în sfârșit un teren de înțelegere. Cu obrajii arzând, exasperată de propria neputință, oftă, lungind pasul pentru a se îndepărta.

Câteva secunde mai târziu, Edwin o ajunse din urmă și o forță să se oprească, proptindu-se în fața ei.

– Să facem un armistițiu! îi propuse pe nepusă masă, întinzându-i mâna.

Kate izbuti să observe că însoțitorul său părea să se amuze mult de mânia sa.

– De ce vrei un armistițiu? îl întrebă, ridicând capul cu un aer provocator. Pentru ca, apoi, lupta să devină mai îndârjită?

– Ești insuportabilă! exclamă Edwin pe un ton glacial. În sfârșit, vrei sau nu să înveți să tragi? Nu-ți voi mai propune încă o dată.

– În acest caz, să începem acum, replică tânăra femeie.

În loc de răspuns, Edwin încărcă pușca, ridică piedica și-i întinse arma.

Metalul de culoare închisă al țevii era rece și neplăcut de atins, iar Kate fu surprinsă să constate cât de grea era pușca. Își dădu brusc seama că nu era vorba de o jucărie și ascultă cu cea mai mare atenție indicațiile uimitor de exacte ale lui Edwin referitoare la modul de a o sprijini pe umăr și a ochi.

În cele din urmă, el îi indică un copac, la aproximativ treizeci de metri la liziera pădurii și după ce-i explică modul de poziționare a degetelor pe trăgaci, îi ceru să tragă asupra părții inferioare a trunchiului.

Proptindu-și de bine de rău patul puștii de umăr, Kate închise ochiul stâng pentru a ținti mai bine și, când avu sentimentul că arborele era pe axa țevii, apăsă încet pe trăgaci și-și reținu respirația.

Avu loc o detunătură asurzitoare, iar reculul puștii era gata să-i smulgă umărul, dar durerea nu fu nimic pe lângă dezamăgirea tinerei femei când văzu că-și ratase ținta.

Scoțând un oftat de nemulțumire, lăsă arma în jos și, în timp ce-și freca umărul care o durea, observă cu un zâmbet pocăit:

– Admit cu plăcere că nu este un joc de copii și mă îndoiesc că voi ști vreodată să mă folosesc de un asemenea instrument!

Edwin zâmbi în fața acestei capitulări spontane.

– Iată că-ți exprimi pentru prima dată îndoielile asupra capacităților tale ieșite din comun! exclamă. Nu poți să știi cât mă simt de ușurat să descopăr că poți să fii o ființă umană la fel de slabă ca altele. Ochii lui Kate începură să arunce fulgere.

– Fii atent, Edwin Michaels, îl avertiză, deoarece s-ar putea să țintesc mai bine data viitoare și în direcția ta!

Edwin izbucni în râs.

– Amenințări, doctore?

Kate îi aruncă o privire furioasă, dar bărbatul nu-i lăsă timp să găsească un răspuns usturător.

– Așază-te, Katherine, îi ordonă pe un ton dur.

– De ce? întrebă aceasta fără să se miște.

– Îți voi arăta.

Puse mâna pe pușcă, se așeză direct pe pământ și după ce-și ridică genunchii la înălțimea pieptului, rezemă de ei țeava puștii pentru a o fixa, apoi ochi și trase.

Kate mîji ochii pentru a examina trunchiul. Chiar și de la această distanță, vedea clar scoarța copacului vătămată de o gaură mică. Fără să spună o vorbă, se așeză pe iarba udă alături de Edwin care-i întinse pușca.

În timp ce tânăra femeie încerca să imite poziția pe care-l văzuse luând-o, Edwin se ridică pentru a observa puțin mai din spate. Când fu gata, Kate trase, dar ratã încă o dată ținta.

Bărbatul veni și se chirci lângă ea. Răsuflarea sa călduță mângâia ceafa tinerei femei și își trecu amândouă brațele în jurul umerilor ei, pentru a-i potrivi poziția mâinilor. Kate se simți copleșită de un val de emoție, la fel de intensă pe cât de neașteptată când îi atinse bărbia pentru a-i modifica ușor unghiul de înclinare al feței. Își lipi apoi ferm mâna pe pulpa piciorului ei pentru a-i aduce piciorul mai aproape de piept.

– Încearcă iar, îi spuse calm.

Obrazul său aproape îl atinse pe cel al lui Kate în timp ce verifică ultima dată poziția bună a armei.

– Ești gata?

Kate ridică ochii spre fața bronzată care se afla atât de aproape de a sa și se surprinse dorind să întindă mâna spre acel maxilar puternic pentru a-l mângâia cu vârful degetelor. Privirile li se întâlniră și tânăra femeie citi în ochii săi un amestec de derută și iritare, un fel de tulburare pe care și-o alungă cu un clipit din pleoape, în timp ce Kate era în culmea emoției. O clipă, tânăra femeie era gata să-și abandoneze buzele acelei guri fascinante, dar își aminti că nu ăsta era motivul apropierii lor și se întoarse repede de teamă să nu fie bănuită din nou de tentativă de seducere.

Pradă unei mari confuzii, apăsă pe trăgaci fără să prea știe dacă țintise corect. Reculul puternic al puștii o proiectă în spate contra lui Edwin, care, dezechilibrat se răsturnă pe iarbă.

Se ridică pe jumătate și, rezemat în cot, o privi cu un aer batjocoritor, spunând cu un calm derutant:

– Știi că ai fi avut mai mult noroc să-ți atingi ținta dacă îți venea în minte să-ți deschizi superbii ochi?

Privirea lui Kate strălucea de veselie și trebui să-și muște buzele pentru a-și înăbuși un hohot de râs. Dezechilibrarea lui Edwin introdusese în situație un element caraghios care o făcu imediat pe tânăra femeie să se elibereze de toate tensiunile. Emoția îi dispăruse și-și putu rezema arma de umăr, ochi și trase. Glonțul își atinse ținta.

– Bravo! exclamă Edwin ridicându-se.

Fără o vorbă, Kate înălță capul spre el și-i adresă un zâmbet modest.

Întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice, Edwin exclamă, pe un ton amuzat:

– Totuși, nu fi prea mândră de tine. Nu este foarte greu când ai o țintă nemișcată. Să ochești o țintă în mișcare este mult mai delicat.

Conversația fu întreruptă de zgomotul unui motor deasupra capetelor lor. Ridicând ochii pentru a scruta întinderea de azur, Kate recunoscu micul avion roșu cu alb.

– Este Elizabeth, murmură. Trebuie să mă întorc.

Edwin puse mâna pe pușca pe care i-o întinse Kate.

– O așteptai? o întrebă.

Tânăra femeie încuviință cu o mișcare din cap.

– Trebuie să mă duc la Tsavo, unde ni se va încredința un cuplu de oryx pentru reproducere, anunță cu mândrie.

Edwin o privi cu un aer zeflemitor.

– Și iată că începe! constată el ridicând ochii spre cer.

Observația aceasta fu suficientă s-o enerveze pe Kate.

– Sper că nu te surprinde, replică tânăra femeie pe un ton aspru. Îmi cunoșteai intențiile încă de la început. Dar nu te îngrijora pentru scumpele tale plantații. Am intenția să instalez un grilaj în jurul rezervației mele, așa încât arborii tăi de cafea nu vor avea să se teamă decât de animalele care se plimbă deja în libertate pe terenurile voastre de decenii.

– Ai intenția să construiești singură împrejmuirea? întrebă Edwin pe un ton nevinovat.

– Asta nu te privește, replică tânăra femeie. Dar îți voi spune totuși că l-am construit cu ajutorul celor din Kerinyagga.

– Sărmanul Jomo va muri de epuizare, exclamă Edwin cu subînțeles.

Kate își simți obrajii îmbujorându-se. Așadar, știa despre tratativele sale în cele mai mici amănunte! Dar de fapt, ar fi trebuit să bănuiască!

Familia Michaels nu putea să nu fi aflat despre fricțiunea dintre vrăjitorul Kendo și tânăra femeie albă, care-și permisese să trateze sătenii. În consecință, avea motive să creadă că le ajunsese la ureche urmările afacerii. Kate își imagină fără greutate că Edwin se bucurase probabil de încurcătura sa și această idee o irita în cel mai înalt punct.

Enervată, Kate se întoarse și plecă de lângă Edwin pentru a se îndrepta în grabă spre proprietatea sa. Dar, din trei pași, bărbatul i se alătură și merseră alături, în tăcere.

Tânăra femeie începu să se gândească din nou la evenimentele dimineții. În ciuda mâniei față de permanentele ironii ale lui Edwin, era obligată să admită că-i salvase probabil viața când bivolul se năpustise asupra lor. Rememoră de asemenea răbdarea cu care o învățase să mânuiască pușca... apropierea tulburătoare a fețelor lor până în clipa în care ea găsise puterea să-și îndepărteze buzele. Dar înlătură cu hotărâre această amintire din minte.

Un lucru era sigur, trebuia să catadicsească să-i mulțumească, deoarece nu voia să-i dea impresia că era lipsită de bune maniere. "Și totuși, îmi este egal ce crede despre mine", își spuse pentru a-și da încredere în sine.

După ce inspiră profund, Kate începu cu stângăcie:

– De fapt, eu...

Ezită, cu ochii ațintiți cu încăpățânare asupra drumului din fața ei.

– ... În sfârșit, voiam să-ți mulțumesc pentru lecția de tir.

Îl simți întorcând capul spre ea și îndrăzni să-l privească.

– Fii atentă, doctore, spuse cu un aer zeflemitor. Aș putea să merg până la a-mi imagina că femeile veterinar nu sunt pur și simplu prost crescute și furioase.

Kate îi aruncă o privire ofensată, dar hotărî să nu-i răspundă.

Ajunseră în apropierea casei familiei Michaels și, la câțiva metri de ei, Elizabeth Finch tocmai ateriza cu avionul. După un scurt semn din cap în direcția însoțitorului său, Kate plecă în fugă spre pistă.

Elizabeth nu oprise imediat motorul și Kate se repezi spre cabina pilotului pentru a deschide ușa. Dar zâmbetul radios îi încremeni pe buze când o văzu pe Elizabeth pe jumătate prăbușită pe scaun. Înălță cu mare greutate capul pentru a adresa un zâmbet jalnic în direcția lui Kate. Pilotul avea tenul pământiu și ochii de obicei de un albastru atât de intens, erau aproape sticloși.

Speriată de starea evident alarmantă a prietenei sale, Kate întoarse capul spre casă pentru a striga cât o ținea gura:

– Edwin!

Acesta coborî cele două trepte pe care tocmai le urcase și se grăbi spre avion, în timp ce Kate pipăia fruntea Elizabethei.

– Nu te neliniști, Kate, murmură slab bolnava schițând un gest pentru a coborî din aparat. Este iar blestemata asta de malarie.

– Sst! Nu spune nimic și stai liniștită, protestă blând Kate. Păstrează-ți puterile.

Edwin li se alătură gâfâind și, fără să piardă timpul punând întrebări inutile, o luă pe Elizabeth în brațe pentru a o așeza cu delicatețe pe pământ.

Susținută de fiecare parte de infirmierii săi improvizați, aceasta putu să meargă astfel spre locuință. Febra puternică și starea sa de epuizare nu erau de-ajuns pentru a o face să tacă și înjura cât putea acele boli tropicale care au îndrăzneala nesăbuită să te anihileze în clipele cele mai nepotrivite.

Sattima, supraveghind înaintarea ciudatului trio porni în întâmpinarea lor, pentru a-și propune ajutorul.

– Edwin, spuse atunci Kate, dacă îmi dai cheile Land Roverului tău, mă pot duce să-mi iau trusa.

Nici nu-și termină fraza și Edwin îi întinse cheile mașinii, iar Kate, încredințând partea sa de povară Sattimei, porni în fugă peste pista de aterizare.

Mai puțin de un sfert de oră mai târziu, era întoarsă și Sattima o precedă de-a lungul coridorului tăcut.

– Se simte mai bine? întrebă Kate cu o voce îngrijorată.

– Mi-e teamă că nu, doctore Shannon, declară tânăra africană în șoaptă.

– Ar trebui să-mi spui Kate, protestă tânăra femeie. Protocolul acesta mă înnebunește!

Sattima râse.

– Nu ești ca celelalte femei albe pe care le cunosc, doctore...Katherine.

Trăsăturile contrariate ale lui Kate se destinseră în fața farmecului naiv al însoțitoarei sale.

– Nu știu dacă este un compliment, răspunse ea, dar prefer să-l consider ca atare. Mulțumesc, Sattima.

Sattima o introduse într-o încăpere vastă, cu obloanele închise și Kate se grăbi spre patul din aramă pe care era întinsă bolnava. Elizabeth era cuprinsă acum de frisoane puternice și de necontrolat, simptome clasice ale malariei.

– Îi trebuie niște pături, Sattima, ordonă Kate cu o voce preocupată. Cred că va fi o criză severă. În clipa în care scoase o seringă din trusă, Elizabeth deschise ochii.

– Îmi vei face o injecție, nu-i așa? bombăni aceasta. Asta mă va învăța minte să te recomand ca noul nostru medic!

– Sst! o întrerupse Kate. Îți fac o injecție pentru că rezultatul este mai rapid decât cu alte medicamente.

Încheindu-și sarcina, Kate despături peste bolnavă pătura pe care i-o adusese Sattima. Elizabeth își puse mâna pe brațul care o învelea ca pe un copil.

– Chiar îmi pare rău că nu te pot duce la Tsavo! Ne-am fi distrat atât de bine! Dar nu te îngrijora pentru animalele tale, i-am cerut lui Edwin să piloteze în locul meu.

– Cum? exclamă Kate cu o evidentă nemulțumire.

Elizabeth zâmbi cu subînțeles.

– Te arunc drept în capcană, nu-i așa?

– Taci. Ești foarte slăbită și nu vreau să discut cu tine, o întrerupse Kate.

– Acum că tratamentul a fost administrat, preferi să torc sau să latru? întrebă atunci Elizabeth cu obișnuitul său simț al umorului.

– Prefer să te odihnești. Cu siguranță, ești cel mai indisciplinat pacient pe care l-am îngrijit vreodată, fie dintre oameni, fie dintre animale.

După ce-i dădu câteva recomandări Sattimei, Kate ieși din camera Elizabethei în clipa în care Edwin se pregătea să vină să afle vești.

– Cum se simte? o întrebă cu o voce îngrijorată.

– I-am făcut o injecție.

În două zile ar trebui să se simtă mai bine. Totuși, nu va fi în stare să piloteze un timp.

Edwin își încrucișă brațele pe piept cu un aer fatalist.

– În acest caz, zarurile au fost aruncate și te duc eu la Tsavo dacă ești de acord, spuse simplu.

Kate se rezemă cu spatele de ușă și-și ridică o șuviță de păr cu un aer demn.

– Ascultă, Edwin, începu cu siguranță, n-am deloc intenția să-ți impun...

Bărbatul o întrerupse pe un ton aproape obosit.

– Te rog, Katherine, protestă el. În ce mă privește, îmi este indiferent dacă te duc sau nu la Tsavo. Dacă-ți propun asta, este pentru că Elizabeth mi-a cerut să-i fac serviciul acesta. O voi face pentru ea, nu pentru tine.

Kate ezită o clipă. Nu voia să accepte nimic de la familia Michaels; faptul de a le fi datoare, putea să-i slăbească poziția în legătură cu ei. Pe de altă parte, Elizabeth nu va fi în măsură să zboare înainte de câteva săptămâni și crearea rezervației reprezenta pentru tânăra femeie o prioritate absolută.

– Dacă asta este situația! exclamă în cele din urmă cu un oftat resemnat. Apoi, adăugă pe un ton distant.

– Oricum, voi plăti....

– Tocmai ți-am spus că o fac pentru a-i face un serviciu Elizabethei, o întrerupse brutal Edwin. Ești scutită să devalorizezi lucrurile vorbind de bani. Cei din familia Michaels nu sunt mercenari.

– Cum vrei, Edwin, încheie Kate, cu o urmă de ironie în voce. Vrei să ne întâlnim la avion într-o oră?

Și fără să aștepte răspuns, tânăra femeie se îndepărtă cu pas hotărât. La intrare, se întâlni cu Ford Michaels.

– Ia te uită! Katherine! exclamă el surprins. Mă așteptam s-o văd pe Elizabeth.

După o clipă de ezitare, adăugă, observând-o cu un aer gânditor:

– Oare trebuie să înțeleg că ai intenția să ne faci frecvent vizite ca între vecini?

Ca întotdeauna în defensivă, Kate se întrebă dacă întrebarea bătrânului bărbat era ironică, sau pur și simplu amabilă, apoi, considerând că acesta nu putea să fie vorba de bunăvoință, ripostă cu un aer înțepat:

– Mă îndoiesc că vă doriți prezența mea, care nu poate decât să vă reamintească trecutul.

Ford păli și Kate regretă imediat răutatea sa gratuită. Se pregătea să bâiguie niște scuze, când Ford dădu din cap cu un aer enigmatic, constatând:

– Cât de mult îi semeni, Katherine!

Neștiind ce să răspundă, tânăra femeie salută stânjenită și plecă în fugă în direcția propriului teritoriu.

Capitolul 5

O oră mai târziu, Kate ajunse lângă avion, însoțită de Jomo, fiecare purtând o mică geantă de călătorie.

– Sunt gata! strigă în direcția lui Edwin, care tocmai efectua verificările necesare. Bărbatul înălță capul de la joja de ulei și miji pleoapele pentru a o examina cu insolență pe tânăra femeie. Părul strălucitor îi cădea în cascadă pe umeri. Purta un pulover alb, o jupă din pânză kaki și sandale fără toc, cu curele. Totul era perfect potrivit stilului de călătorie, dar totuși indiscutabil feminin.

Observându-l pe Jomo care țopăia de încântare alături de Kate, Edwin spuse pe un ton sarcastic:

– N-am intenția să te agresez, doctore Shannon. Nu era necesar să-ți aduci gardă de corp.

– Jomo este asistentul meu, răspunse calm tânăra femeie, hotărâtă să nu se mai înfurie, cum o făcuse de prea multe ori în cursul dimineții.

– Foarte bine, să mergem, răspunse Edwin fără să renunțe la aerul său ironic.

După ce le aranjă bagajele în buncăr și-l instală pe Jomo în cabină, veni în cabina pilotului, pentru a i se alătura lui Kate, care ocupa scaunul copilotului. Foarte firesc, se aplecă spre ea pentru a o ajuta să-și lege centura de siguranță și mâinile li se atinseră, reamintindu-i lui Kate insuportabila emoție de la lecția de tir. Atunci, respinse aproape cu brutalitate brațul lui Edwin, bâiguind:

– Pot să mă descurc foarte bine singură, mulțumesc.

Cu un aer încăpățânat, se așeză confortabil în scaun, pentru a nu se mai mișca până la decolare. Dar când simți roțile desprinzându-se de sol, curiozitatea fu mai puternică și, cu fruntea lipită de geam, începu să privească interesată vastul domeniu care se îndepărtă până căpătă aspect de mochetă. Curând, lăsară la stânga uriașul munte Kenya și luară direcția sud-est, spre frontiera tanzaniană. Survolară câmpurile de piretru cu flori ca zăpada, pajiștile ca smaraldul ale terenurilor înalte, câmpiile roșii arse de soare... Tânăra femeie nu se putu împiedica să se gândească emoționată că această natură puternică adăpostea o comoară fabuloasă de specii animale.

Un zâmbet încântat îi flutura pe buze când își îndreptă în mod reflex privirea spre însoțitorul său. Acesta ținea comenzile cu stăpânire, liniștit și Kate se surprinse din nou admirându-i destoinicia. Părea evident că Edwin făcea parte dintre acei inși care excelau în toate lucrurile.

Ca și când îi ghicise gândurile, bărbatul întoarse capul, o observă pe Kate o clipă, cu un amestec de interes și neîncredere, apoi exclamă nu fără provocare:

– Presupun că nu te mulțumești să consimți să tragi, vei vrea de acum să înveți să pilotezi?

Se întrerupse, ca pentru a-și stăpâni un hohot de râs și, pentru prima dată, Kate avu sentimentul că avea un fel de căldură în ochii ca ambra. Apoi, Edwin adăugă:

– De fapt, n-aș fi surprins să aflu că odinioară erai dintre acele fetițe insuportabile care căutau fără încetare să se amestece în jocurile băieților.

– Mulțumesc pentru compliment, exclamă Kate.

Dar nu se putu împiedica să râdă din toată inima.

De fapt, se simțea mult mai relaxată acum, când era departe de Ndege Hills, teatrul ostilităților lor și nu mai era imperios necesar să adopte o atitudine agresivă pentru a se proteja. Poate din acest motiv adăugă repede:

– Dar ai ghicit exact, mi-ar plăcea să învăț să pilotez.

Edwin lăsă atunci comenzile și, arătând manșa care se afla în fața lui Kate, spuse simplu:

– Dă-i drumul. Este ușor: apeși pe manșă și avionul coboară, tragi și urcă din nou.

Îi explică apoi cum să execute un viraj:

– O ușoară apăsare cu piciorul drept pe palonier, manșa la dreapta și aparatul se înclină la dreapta pentru a-și schimba direcția.

Avionul astfel aplecat în partea pasagerei, îi permise o vedere mai impresionantă a pământului care părea că de-abia se mișcă sub ei. Kate reperă o turmă de animale care se deplasau lăsând în urmă un enorm nor de praf.

– Cred că sunt elefanți! exclamă, în culmea încântării. Îi putem vedea mai de aproape?

În loc de răspuns, Edwin reluă comenzile, apăsă cu putere manșa amplificând unghiul de înclinare al aripilor pentru ca avionul să coboare în spirală în stratul atmosferic. Cu cât coborau mai mult, Kate distingea mai bine pielea ridată a enormelor animale ale căror urechi uriașe fluturau în vânt în ritmul galopului lor prin câmpia pustie.

Nu erau la mai mult de șaizeci de metri de sol când Edwin puse în sfârșit capăt coborârii, redresând poziția. Kate era tulburată de fericire. Era ca și când Edwin îi permisese să descopere libertatea exaltantă pe care ți-o dădeau aripile și fu aproape dezamăgită când avionul ajunse din nou la altitudinea de croazieră.

Acum survolau parcul din Tsavo și curând, Edwin făcu un tur de pistă deasupra imobilelor administrative înainte de a ateriza ușor pe terenul privat.

Încă nu avuseseră timp să elibereze pista, că un Jeep maro ieși din hangar pentru a le veni în întâmpinare și, câteva clipe mai târziu, schimbau strângeri de mână cordiale cu un african zâmbitor, scund, care se prezentă cu cel mai distins accent de la Oxford.

– Matthew Arap, asistentul directorului rezervației. Bine ați venit la Tsavo, doctore Shannon. N-am vrut să capturăm oryxii înaintea venirii dumneavoastră deoarece ni se părea mai puțin rațional să le pregătim inutil prea devreme pentru călătorie. Dacă sunteți de acord, propun să mâncăm de prânz, apoi, vom merge împreună să capturăm animalele.

– Este o idee excelentă, afirmă Kate. Vă voi cere doar să-mi lăsați timp să-mi pun o ținută mai adaptată la safari.

O oră mai târziu, plecară prin vastul parc natural la bordul Jeepului decapotabil. Kate era așezată în față, între Matthew Arap și Edwin, iar Jomo, cu ochii mari de plăcere, era singur pe scaunul din spate. I se încredințase paza a trei puști și le ținea cu amândouă mâinile, cu țeava îndreptată spre cer, ca niște sulițe masai. În spatele lor rula un camion vechi la bordul căruia trebuia să fie încărcate antilopele.

Din când în când, Kate zărea o impala cu pielea aurie, sau o zebră cu crupa lată și acest spectacol al unui paradis inviolabil o fermeca.

Brusc, reperă o ceată de lei la orizont. Grupați pe un dâmb mic, la umbra unui salcâm, unii își observau domeniul legănându-și cu nonșalanță cozile, în timp ce ceilalți, sătui cu siguranță după ce devoraseră o victimă nefericită, dormeau ca niște pisici mari lenețe. În acea clipă, tânăra femeie se surprinse identificându-l pe Edwin cu aceste animale puternice.

"Ca și ele, este un vânător, se gândi. Și el este obișnuit să-și folosească instinctul, inteligența și viclenia pentru a dejuca

adversarul. Cum să nu te temi să fii nimicit de un ins atât de puternic? Dacă se hotărăște să mă atace, nu dispun de nici o armă pentru a mă apăra".

Vocea agitată a ghidului lor întrerupse cursul gândurilor care o preocupau pe Kate.

– Iată-le, doctore Shannon! La stânga, priviți-le! O turmă de oryx.

Cele două vehicule încetiniră imediat pentru a se apropia la pas până la aproximativ treizeci de metri de antilope, în timp ce Kate își ținea respirația, atât era de emoționată să vadă în sfârșit cu proprii ochi această specie devenită atât de rară. Își imagina deja o pereche din aceste animale grațioase în libertate pe pământurile sale și de-abia își stăpâni nerăbdarea. "Oare ce așteptăm?" era gata să întrebe. Dar Edwin fu mai repede decât ea.

Sărise deja peste portiera vehiculului în mers și, punând mâna pe pușca pe care i-o întinsese Jomo, întrebă:

– Ce fel de cartușe sunt în aceste puști, domnule Arap? Cu un zâmbet galant în direcția lui Kate, șoferul Jeepului replică:

– Doctor Shannon fiind autoritatea profesionistă mi se pare că ea răspunde.

Flatată de această dovadă de încredere, Kate explică:

– Cartușele conțin un anestezic numit M-99, folosit în cantitate foarte mică. Dar folosirea produsului este foarte delicată, deoarece unele animale sunt mai sensibile la el decât altele. Și se știe de exemplu că la greutate egală, animalele sălbatice merită o doză mai mare decât animalele domestice.

– Presupun că dorința de a-și păstra libertatea este suficientă pentru a întări rezistența unei ființe vii, sugeră Edwin pe un ton aparent banal.

– Este adevărat, recunoscu Kate coborând din vehicul.

Matthew Arap îi întinse o pușcă.

– Vreți să trageți primul foc, doctore? îi propuse. Kate se pregătea să refuze propunerea când Edwin merse mai departe:

– Dă-i drumul, doctore, insistă, sfidând-o pe tânăra femeie cu privirea.

Astfel provocată, Kate nu putea să nu accepte. Puse mâna pe o pușcă și, după ce verifică dacă era bine plasat cartușul, ridică piedica și o rezemă de umăr cum o învățase Edwin. Din nefericire, când începu să ochească, observă cu consternare câtă dreptate avusese Edwin să pretindă că o țintă este mai greu de atins când este în mișcare. Părea imposibil să țină un animal în colimator mai mult de o fracțiune de secundă. Era pe punctul să se descurajeze, când Edwin murmură în spatele ei:

– Încearcă să simți mișcarea antilopei și urmărește-o cu corpul tău. Nu rămâne încremenită ca o statuie.

Părea să se amuze mult de situație și Kate, rănită în amorul propriu, strânse din dinți jurând să nimerească ținta cu orice preț. Cu atenție, ridică din nou pușca, pentru a se concentra asupra mișcărilor unuia dintre animale. În sfârșit, reuși să-l țină în colimator și, cu inima palpitând, apăsă pe trăgaci.

Scoase un strigăt de bucurie când înțelese că-și atinsese ținta, bucurie care nu fu cu nimic diminuată de faptul că animalul,

atins în coapsă, nu se prăbuși imediat și trebui urmărit cu jeepul aproape cinci minute înainte de a putea fi capturat.

– Mulțumesc, Edwin, spuse simplu tânăra femeie când animalul fu în camion. Când se puse problema neutralizării celui de-al doilea animal, Matthew Arap se întoarse spre Kate cu un aer întrebător. Refuzând cu un semn hotărât din cap, aceasta îi întinse pușca lui Edwin.

– Tirul meu stângaci ne-a permis să facem o plimbare fermecătoare, declară ea râzând și cred că ar trebui s-o înmânăm acum expertului.

Edwin păru surprins de discursul măgulitor, dar luă totuși arma din mâinile tinerei femei.

Rezemată de capota Jeepului, Kate îl observă în timp ce se pregătea să tragă. Corpul atletic perfec nemișcat și profilul său aspru cu tenul bronzat îi aminteau tinerei femei o sculptură cioplită în piatră și, ca de fiecare dată când se lăsa tulburată de energia lui Edwin, simți urcând în ea un val de dorință intensă.

Tocmai își rezemase pușca de umăr și țintea cu siguranță. O secundă mai târziu trase și fragila femelă, atinsă deasupra umărului, se prăbuși pe loc.

Când se întoarseră la clădirile administrative, aflară că directorul parcului de-abia sosise și dorea să-și primească vizitatorii. Kate și Edwin fură introduși într-un birou vast, mobilat modest, dar ai cărui pereți erau acoperiți în întregime cu uriașe hărți topografice, reprezentând cei douăzeci de mii de kilometri pătrați ai parcului natural.

Directorul, un bărbat binevoitor, cu părul cărunt, se ridică de la birou pentru a le veni în întâmpinare.

– Doctore Shannon, spuse întinzând mâna spre tânăra femeie. Sunt încântat să vă cunosc.

– Vă datorez mulțumiri recunoscătoare, răspunse Kate.

Apoi, arătându-l pe Edwin, adăugă:

– Permiteți-mi să vi-l prezint pe Edwin Michaels, care a avut amabilitatea să piloteze avionul până aici. Prietena noastră Elizabeth Finch suferă de o criză acută de malarie.

– Considerați că-mi pare cu atât mai rău cu cât am avut grijă să-i cumpăr marca sa preferată de gin! Dar nu-l vom lăsa să aștepte prea mult, declară el întinzându-i mâna lui Edwin. Michaels? repetă încruntându-se. Numele nu-mi este străin. Am cunoscut odinioară un Ford Michaels. Răspundea de regiunea centrală.

– Este tatăl meu, precizează Edwin.

– Foarte bine. Ați ales de asemenea calea politicii?

– Nu, răspunse Edwin. Nu ne mai ocupăm decât de plantațiile noastre de cafea și sarcina este suficient de grea. Mai ales când trebuie, ca acum, să luptăm împotriva efectelor devastatoare ale secetei. Aluzia era directă și Kate ar fi devenit cu siguranță bănuitoare fără răspunsul oportun al directorului.

– Datorită oamenilor curajoși și încăpățânați ca dumneavoastră și ca Elizabeth Finch a devenit Kenya o națiune, spuse acesta cu căldură.

Apoi se întoarse spre Kate și adăugă:

– Am motive întemeiate să cred că mergeți deja pe urmele lor, doctore Shannon.

Kate îndrăzni o privire în direcția lui Edwin și privirile li se înfruntară fără amabilitate o clipă. Apoi, tânăra femeie se întoarse din nou spre interlocutorul său.

– Este singura mea intenție, afirmă cu autoritate.

– Trebuie să vă spun cât admir proiectul dumneavoastră, doctore, reluă directorul. Știți câtă importanță acordăm faunei noastre. Din nefericire, depindem de creditele votate de guvern și de aceea suntem gata să facem tot ce ne stă în putere pentru a favoriza formarea de rezervații particulare, asemenea celei pe care aveți intenția s-o amenajați. Asta mă determină să vă explic de ce am ținut atât de mult să vă întâlnesc.

Se opri un timp pentru a-și invita vizitatorii să se așeze.

– Aș vrea să vă propun o a doua pereche de antilope, continuă directorul. Este vorba despre o specie deosebit de rară, numită nyala munților și condițiile climaterice din rezervația dumneavoastră îmi par a oferi exact de ce au nevoie aceste animale pentru a se înmulți mai bine. Cu o condiție, desigur, să le puteți proteja de leoparzi, care sunt dușmanii lor ereditari. Ce credeți despre propunerea mea, doctore?

– Ce cred! exclamă Kate în timp ce ochii îi străluceau de încântare. Este o propunere fantastică!

– Foarte bine. În acest caz, trebuie să rezolvăm o mică problemă.

Lăsă creionul cu care se juca de câteva minute.

– Avionul Elizabethei este prea mic pentru a putea transporta patru cuști, reluă directorul. Va trebui să vă întoarceți la Nyeri cu mașina. Sunt dispus să vă împrumut un vehicul și să vă dau unul din asistenții noștri tineri să vă însoțească, iar ulterior ne vom gândi la condițiile de întoarcerea avionului. Dar veți avea oare curaj să faceți această călătorie epuizantă, care reprezintă douăsprezece ore de drum?

Kate nu mai știa ce să spună și un voal de dezamăgire îi întunecă ochii. Era limpede că va trebui să refuze propunerea. Într-adevăr nu putea face singură această călătorie lungă și nu se punea problema să-i ceară un nou serviciu lui Edwin.

Dar acesta din urmă nu-i dădu timp să refuze oferta.

– Asta nu pune nici o problemă, răspunse el, pe un ton nonșalant.

Kate se întoarse brusc spre el pentru a-l întreba din priviri, dar Edwin rămase imperturbabil. Se ridică și Kate îl imită, mulțumindu-se să observe în tăcere contrastul dintre cei doi bărbați care-și strângeau mâinile. Unul, omul de afaceri impecabil îmbrăcat într-un costum de in bej și celălalt, omul pădurilor, cu părul ciufulit și fața tăbăcită de soare.

– Să mergem să căutăm animalele și să plecăm fără să pierdem timpul, spuse Edwin adresându-se tinerei femei. În câteva ore se va înnopta și putem spera să ne oprim pentru a dormi.

Kate nu privea fără neplăcere acel mod al lui de a pretinde brusc să conducă operațiunile, dar gândindu-se mai bine, trebui

să admită că însoțitorul său avea o mai profundă experiență a Africii decât ea. În consecință, se mulțumi să accepte cu rezervă.

Kate se găsi încă o dată instalată în vehicul între doi bărbați. Edwin, de data aceasta la stânga, la volan, și Jomo la dreapta, ghemuit lângă portieră și dormind profund.

Kate își înăbuși un căscat, în timp ce o nouă gaură în drum o proiectă fără menajamente spre șofer. În ciuda zgâlțâielilor, îi era din ce în ce mai greu să rămână trează și când pleoapele îi deveniră prea grele, renunță să lupte, pentru a aținpi în sfârșit, în câteva minute. Se trezi când soarele era deja foarte jos la orizont, pentru a constata spre marea sa rușine că avea capul așezat pe umărul lui Edwin. Jenată, se îndreptă imediat. Kate se simțea epuizată, murdară și pe punctul să-și arate oboseala când văzură o mică pădure.

– Unde suntem? întrebă cu interes sporit.

– Este o mică oază pe care o știu, pentru că m-am oprit deseori acolo în perioada în care conduceam safariurile, răspunse Edwin.

Camionul nu se oprise complet când Kate ieși din cabină pentru a merge să capete vești despre protejații săi. Terrence, tânărul delegat de directorul parcului să însoțească echipa, tocmai se întindea ca o pisică atunci când tânăra femeie urcă pe platforma acoperită cu prelată.

– Cum se simt pensionarii noștri? întrebă ea.

– Foarte bine, memsahib, replică tânărul dezvelindu-și dinții de un alb strălucitor. Dorm ca niște bebeluși.

După ce se asigură că antilopele oryx dormeau încă destul de adânc și că ritmul respirației lor era satisfăcător, Kate sări jos, pentru a merge să-și dezmorțească picioarele.

Aerul era rece și noaptea fremăta de un concert de cântece de păsărele, marcat de strigătele răgușite ale babuinilor din depărtare.

Trecuse ceva mai mult de o jumătate de oră până când Kate se întoarse lângă camion, pentru a constata, spre marea sa uimire, că un fel de tabără fusese deja instalată. Două corturi fuseseră ridicate și un foc de tabără trosnea voios. Jomo, în picioare în fața flăcărilor, supraveghea un ceainic mare din aluminiu.

– Este aproape gata, memo'a'b daktari! anunță tânărul.

– Ce este aproape gata, Jomo? întrebă Kate.

– Baia dumneavoastră! spuse el cu mândrie. Bwana Michaels pretinde că primul lucru care trebuie făcut pentru o doamnă în tabără, este o baie. Altfel, este nesuferită toată seara.

O duse în spatele camionului care fusese așezat un paravan în fața unui baobab ale cărui ramuri joase țineau un burduf enorm, aproape plin. Pe un taburet pliant așezat alături de copac se aflau un prosop și o savonieră, cât și geanta de călătorie a lui Kate.

Îndată ce Jomo dispăru după ce golise ultima oală cu apă caldă în recipient, Kate, în ciuda oricărei pudori, se dezbrăcă rapid și intră în baia improvizată. Desigur, confortul lăsa încă de dorit, dar Kate nu mai făcuse un duș cald de săptămâni întregi și

acesta i se părea o adevărată încântare. Un zâmbet recunoscător pentru Edwin îi flutura pe buze în timp ce contempla fericită calea lactee deasupra capului său.

Edwin! În timp ce apa șiroia de-a lungul spatelui, tânăra femeie își aminti brusc de mângâierea puternică a mâinilor sale fierbinți pe șoldurile ei, când o îmbrățișase cu pasiune în căsuță. Simți din nou o dorință de nestăpânit în adâncul ființei sale. Nevoia fizică de Edwin era ca o necesitate instinctivă de a umple un gol în trupul său, la care se adăuga sentimentul tulburător al unei emoții mai profunde.

"Ce proastă!" se mustră în sinea sa. "Este suficient să-și dezvăluie brusc un aspect generos al persoanei sale, pentru ca să mă cred imediat îndrăgostită de el!"

Câteva minute mai târziu, îmbrăcă un chimonou de mătase verde pe care-l luase în geanta de călătorie și, desculță, ieși din baia de ocazie pentru a se alătura însoțitorilor săi. Edwin era singur. Așezat în fața focului, era cu spatele și Kate se apropie neauzită.

– Trebuie să remarc că te gândești la toate! exclamă ea fără ocolișuri.

Surprins, Edwin se întoarse, înălță capul și ochii îi alunecară de-a lungul veșmântului ușor care se mula pe silueta lui Kate.

– Dușul a fost bun? o întrebă în loc de răspuns.

– Minunat, afirmă Kate cu o afectare intenționat moderată, așezându-se alături de el pentru a-și apropia picioarele de căldura plăcută a flăcărilor.

Edwin întinse brațul spre sticla de vin, umplu două pahare din tablă și-i întinse unul lui Kate.

– Pentru nopțile africane! propuse cu maliție, ridicându-l pe al său.

– Să poată fi întotdeauna la fel de frumoase, adăugă kate cu o voce gravă.

Sosi apoi timpul mesei, când Jomo veni să-i servească în fața focului, plecând din nou discret. kate devoră cu poftă conținutul farfuriei sale și, când ridică ochii spre Edwin, își dădu seama că o observa cu atenție.

– Sunt mulțumit că-ți place cum gătesc, glumi bărbatul.

– A fost delicios!

– Sote din carne de vită la cutie, cabernet care poartă o dată, anunță Edwin punând mâna pe sticla de vin pentru a o servi.

Pentru a-l scuti să se aplece, Kate îi întinse paharul. Atunci, el își puse mâna rămase liberă peste cea a lui Kate, ca pentru a stabiliza recipientul în timp ce-l umplea. Tulburată la culme de această atingere neașteptată, tânăra femeie se grăbi să pună paharul lângă farfurie și se ridică pentru a-și domoli agitația.

În timp ce Edwin contempla cu intensitate silueta sa grațioasă, Kate se îndepărtă de aria luminată de flăcări pentru a merge să se refugieze în umbra liniștitoare.

Dar, dacă vântul ușor al nopții îi răcorea obrajii înfierbântați, nu-i putea domoli dorința care ardea în ea. Și, când Edwin veni să i se alăture în întuneric, trebui să facă apel la toată voința sa pentru a-și ascunde emoția.

– Ce loc liniștit! reuși în sfârșit să articuleze tânăra femeie. Tu.... Veneai deseori aici?

– Aproape în fiecare lună. Dar atunci atmosfera era mai puțin liniștită, recunoscu Edwin râzând. În principiu, eram însoțit de cei trei asistenți ai mei și de cinci sau șase clienți bogați, însoțiți de soții încântătoare, care se plictiseau de moarte. Foarte des, preferau să se intereseze de persoana mea decât de safari.

Kate aproape tresări și inima i se strânse de gelozie, dar în același timp voia totuși să afle mai mult. Așa că se auzi replicând cu prefăcută dezinvoltură:

– Să nu-mi povestești că le alungai din cortul tău dacă veneau să-ți mărturisească plictiseala în mijlocul nopții!

Edwin ridică din umeri cu indiferență.

– Sunt bărbat, Katherine, îi răspunse. O femeie frumoasă reprezintă întotdeauna o mare tentație.

– Cu atât mai mult dacă reprezintă fructul oprit, nu se putu stăpâni să replice tânăra femeie, imaginându-și o defilare de ființe superbe în fața cortului lui Edwin.

– Ai dreptate, murmură bărbatul printre dinți.

Renunțase la nonșalanța sa și Kate observă cu surprindere că strângea maxilarele atât de puternic, încât obrajii i se scofâlciseră sub pomeții proeminenți. Părea pradă unei mânii reci, căreia ea nu-i înțelegea motivul. O măsură o clipă cu o privire dură, apoi, vârându-și mâinile în buzunare, se întoarse exclamând peste umăr:

– Noapte bună, pe mâine.

– Edwin, așteaptă! protestă Kate în timp ce el se îndepărta.

Edwin se întoarse încet și-și aținti asupra tinerei femei o privire ostilă. Kate chiar nu știa de ce-l strigase. Poate pentru a încerca să alunge acea bruscă neînțelegere? Se apropie încet de el și-și aținti asupra lui ochii limpezi ca o frumoasă dimineață de iarnă.

– Nu mi-ai lăsat timp să-ți mulțumesc, începu cu timiditate. Ai făcut foarte mult pentru mine, începând de dimineață.

Edwin încercă s-o întrerupă pe un ton ursuz.

– Ți-am spus deja...

– Știu ce mi-ai spus, Edwin, îl întrerupse cu autoritate. Dar ce ai făcut merge dincolo de promisiunea față de Elizabeth și-ți sunt recunoscătoare. De dimineață... în pădure, ai propus un armistițiu. N-am răspuns, dar acum, sunt de acord.

Și, cu un zâmbet sincer, îi întinse mâna. Se lăsă o tăcere lungă, apăsătoare, apoi parcă împotriva voinței sale, Edwin i-o întinse pe a sa și când palmele li se atinseră, fu ca un curent electric care trecu între ei.

În loc să strângă mâna tinerei femei, bărbatul o ridică ușor spre fața sa. Cu inima palpitând, Kate îi simți răsuflarea caldă atingându-i pielea delicată a încheieturii și-i privi ochii care străluceau ca ai unei fiare care-și reperase prada.

– Ești prea frumoasă, Katherine, murmură Edwin cu o voce răgușită. Un bărbat ar putea să facă orice pentru tine.

– Este oare un compliment? spuse Kate, tulburată de atingerea buzelor lui Edwin pe degetele sale.

Dar citi în ochii săi un asemenea amestec de dorință și de dispreț, încât se simți brusc vulnerabilă, parcă goală și fără apărare.

– Ia-o cum vrei, bombăni Edwin în timp ce puse mâinile pe umerii lui Kate, ca și când avea intenția s-o respingă cu violență.

Dar în loc de asta, bărbatul o trase la pieptul său, cu nesfârșită încetineală. Cu pleoapele plecate, tânăra femeie așteptă să simtă bumbacul fin al cămășii sale lângă obraz, apoi propriile degete atinseră cu încântare bustul musculos și descheie nasturii veșmântului ușor pentru a intra în sfârșit în contact cu pielea fermă și caldă a lui Edwin. Kate fu străbătută de un fior puternic de dorință când mâna lui Edwin i se așeză pe ceafă. Pe pipăite, acesta îi scoase agrafele din coc, apoi o strânse gata s-o sufoce, înfundându-și fața în părul desfăcut.

– Oh, Katherine, mormăi ca și când îi era greu să-i rostească numele.

Mâinile îi alunecară de-a lungul spatelui în timp ce-i atinse pieptul cu buzele tremurând. Era ca și când căuta să exploreze fiecare părticică a trupului tinerei femei.

Îi înlănțui talia fragilă, apoi urcă ușor într-o mângâiere încântătoare pentru a se opri asupra rotunjimii sânilor. Apoi, ca și când se temea s-o piardă, o strânse cu înflăcărare lângă el. Atunci, înnebunită, Kate răspunse cu pasiune îmbrățișării sale.

– Edwin, șopti Kate ridicând capul spre el.

Dar nu putu spune mai mult, deoarece gura avidă a lui Edwin pusese deja stăpânire pe a sa.

Cuprinsă de un val de fericire inexprimabilă, își dădu seama că era gata să i se dăruiască trup și suflet și riscă să renunțe la orice prudență pentru a deveni de bunăvoie prada lui. Făcu atunci un efort supraomenesc să se desprindă de el.

– Nu, Edwin, murmură, gâfâind. Ajunge. Nu sunt una dintre frumoasele cliente din safari, gata să-și distreze ghidul doar pentru o noapte.

– Atunci, la ce bun mă tentezi? replică Edwin cu o voce gâtuită de mânie.

– Aveam dreptate; pentru tine, totul nu este decât un joc, murmură Kate. Nu te gândești niciodată la ziua de mâine.

– Oare cum să mă gândesc la ziua de mâine, când mă obsedează trecutul? o întrebă el, vizibil tulburat.

Kate ridică ochii spre el, cu uimire. Oare ce voise să spună prin asta? Și atunci, fără o vorbă, Edwin o ridică de la pământ pentru a o duce până la cel mai mic dintre corturi. Ajunși înăuntru, bărbatul își așeză povara ușoară pe patul îngust de campanie și, cu o mișcare întru totul firească, desfăcu cordonul chimonoului.

Materialul mătăsos alunecă pe umerii goi ai tinerei femei și Edwin îngenunche în fața ei pentru a-și plimba buzele pe pieptul înfiorat.

– Edwin, te rog, îl imploră respingându-l blând. Mergi prea repede. Nu.... înțeleg.

– Te doresc, șopti acesta îmbrățișând-o cu voluptate pe Kate. Nu-ți poți imagina cât de mult te doresc.

Acele cuvinte fură ca o mângâiere răspunzând propriei dorințe care-i umplea inima, dar Kate ghici intuitiv că nu i se adresa decât în calitate de înlocuitoare a unui fel de fantomă care se ridica între ei. Dar buzele lui Edwin erau din nou pe sânii săi și, înlăturându-și bănuielile, tânăra femeie se abandonă sărutului intens și pasionat, mâinilor magice care îi atingeau pieptul care respira greu și apoi se aventurară tot mai jos, aprinzând în trecerea lor pielea mătăsoasă a lui Kate.

Tânăra femeie, subjugată cu totul propriei dorințe, nu-și putu reține un geamăt răgușit. Dând capul pe spate, se oferi fără rezerve sărutărilor pasionate.

Brusc, avu loc un moment de extremă confuzie. Se auzi un bubuit surd, iar pământul parcă începu să tremure. Imediat alarmat, Edwin se ridică repede pentru a merge să deschidă fermoarul cortului, dar în aceeași clipă țărușii laterali fură smulși de trecerea unei mase invizibile și pânza se prăbuși peste Kate.

Aceasta îl auzi pe Edwin cerându-i lui Jomo să-i aducă o pușcă, apoi restul evenimentelor se îmbinară într-un fel de vacarm general, în timp ce tânăra femeie încerca să se elibereze din capcana de pânză. Se auzi zgomot de pași, o împușcătură și, câteva clipe mai târziu, tocmai se rula pânza sub care era prizonieră și Kate se află nas în nas cu Edwin și cu cei doi tineri africani care râdeau.

– Ei bine? întrebă ea cu demnitate, nu fără să-și dea seama de ridicolul situației. Din fericire, avusese prezența de spirit să-și îmbrace mânecile chimonoului și să-și lege cordonul.

– Nimic grav, răspunse Edwin de-abia stăpânindu-și un hohot de râs. Era un pui de hipopotam rătăcit. Focul de tabără l-a speriat, dar am reușit să-l alungăm și împușcătura îl va descuraja să se întoarcă.

Se apropie de Kate și o luă de talie, spunând:

– Îți voi instala un pat în camion, lângă antilopele tale. Astfel, vei putea dormi liniștită.

– Dar de ce n-aș putea rămâne în cortul tău? protestă Kate.

– Ar fi prea periculos, ripostă bărbatul cu ambiguitate.

Ochii îi străluceau încă de dorință, dar era ca și când își revenise brusc, temându-se el însuși să fie victima pericolului la care făcea aluzie.

După ce instală un pat de campanie în camion, sub privirea furioasă a lui Kate, Edwin o sărută degajat pe frunte în timp ce murmură cu o urmă de ironie în voce:

– Somn ușor, dulce Katherine.

"Dulce Katherine", își repetă aceasta, uluită, după ce se întinse în întuneric. Clipa lor de pasiune împărtășită se transformase într-o ridicolă farsă în stil african, care-i dăduse timp lui Edwin să-și pună din nou armura de indiferență.

"Oare unde ne vor duce toate astea?" se întrebă tânăra femeie, în timp ce-și atinse instinctiv cu degetele buzele arzând încă de sărutările fierbinți ale lui Edwin.

Capitolul 6

Kate se trezi din somn la efluviile de parfum de mosc ale tovarășilor săi de noapte. Parfumul persistent al antilopelor oryx îi aminti o clipă de perioada în care, copilă, îi plăcea să se așeze în grajdul de vite al mătușii, care avea o fermă în valea din Sacramento. Deschise cu regret ochii și reveni imediat la realitate. Atunci își aminti de seara cu Edwin și de sfârșitul său lamentabil.

"Lucrurile ar fi putut fi foarte diferite dacă n-am fi fost întrerupți", constată cu regret. Până la urmă se despărțiseră ca niște străini. Totuși, cum vor putea pe viitor să se considere astfel, după ceea ce se petrecuse între ei?

Cu un oftat de neputință, tânăra femeie aruncă pătura pentru a merge să-și vadă protejații. Erau încă sub șocul drogului și dormeau un somn suficient de profund, încât Kate consideră inutil să le administreze o nouă injecție.

După ce îmbrăcă pantalonii din pânză și un veșmânt din tricot pe care le adusese în bagaj, sări din camion pentru a se apropia de tabără. Spre marea sa surpriză observă că focul era deja aprins. Un delicios miros de cafea plutea în aerul rece al dimineții, dar locul era pustiu.

Se duse atunci până la micul râu pe care-l zărise în ajun, în spatele perdelei de arbori. La orizontul îndepărtat, cerul forma un dom de mătase moartă, în care se amestecau nuanțe de roz și albastru delicat. Efectul era minunat de luminos și naiv, dar Kate știa că, în curând, soarele nemilos va face să dispară plăcerea acelui spectacol.

După o rapidă toaletă revigorantă în apa cristalină, Kate se întoarse în tabără în mers ușor. Totuși, rămase în loc zărindu-l pe Edwin, în picioare în fața focului, privind flăcările cu un aer gânditor. Purta niște pantaloni bej, din catifea reiată și o cămașă cu carouri maro, care-l făcea să semene mai mult cu un angajat agricol decât cu un plantator bogat și influent. În timp ce-l observa, Kate începu să spere: numai să nu fie din nou închis în mutismul și indiferența sa.... Poate mai exista între ei o ușoară complicitate?

Dar speranța îi dispăru la privirea glacială pe care i-o adresă când o văzu apropiindu-se. Kate înțelese atunci că bărbatul acela distant și arogant nu avea nici o legătură cu îndrăgostitul atent care o ținuse în brațe, în ajun.

– Bună ziua, Katherine, spuse acesta pe un ton indiferent.

– Bună ziua, Edwin, răspunse ea cu un oftat resemnat.

Apropiindu-se de foc, tânăra femeie puse mâna pe cafetieră pentru a se servi, apoi cu paharul cald în mâini, se instală pe un scaun pliant. Cu pleoapele pe jumătate închise, adulmecă încântată aroma lichidului fierbinte, așteptând cu un amestec de amuzament și îngrijorare ca Edwin să ia inițiativa de a rupe tăcerea.

În acest timp, însoțitorul său părea pradă unei mari stânjeneli și privirea i se plimba de la fața tinerei femei, la copacii care-i înconjurau, fără să se poată hotărî să vorbească.

– Kate, începu el în sfârșit. M-am trezit de mai multe ore și m-am gândit bine. Am să-ți fac o propunere.

Kate făcu ochii mari, surprinsă, în timp ce o voce mică din adâncul ei o sfătui să dea dovadă de cea mai mare prudență. Hotărâtă să nu-i ușureze sarcina, așteptă în tăcere să-și expună propunerea. Atunci, pe un ton calm și decis al unui om de afaceri, Edwin continuă:

– Aș vrea să ne vinzi domeniul tău.

Gestul tinerei femei de a duce paharul la buze rămase suspendat în aer și-l privi stupefiată pe Edwin.

– Katherine, mă auzi? insistă bărbatul cu o voce autoritară. Cred că-ți putem face o propunere mai mult decât generoasă.

"Personaj odios!" își spuse ea mânioasă, în timp ce-și servea o nouă porție de cafea. Rezistând totuși dorinței de a se înfuria, răspunse cu o voce ascuțită:

– N-am traversat jumătate din glob pentru a-mi vinde pământurile familiei Michaels, Edwin.

Oare n-ai înțeles că nu mă interesează banii? Tocmai îmi joc viața și cariera.

Edwin părea amuzat de această manifestare de demnitate ofensată.

– Nu m-ai lăsat să termin, reluă el. Voiam să-ți propun de asemenea să rămâi pe teren în calitate de responsabilă cu fauna pământurilor înalte. Motivul pentru care-ți cer să vinzi este simplu: țin ca acest domeniu să rămână sub controlul de necontestat al familiei Michaels.

– Sub control! șuieră Kate cu dispreț. Cu scopul de a fi angajata voastră, nu-i așa, Edwin? Cu scopul de a putea dispune și de mine și de pământ? Dacă aș accepta, n-aș mai avea nici un fel de statut și mi-aș pierde orice drepturi.

Edwin oftă, iritat.

– Chiar ești încăpățânată, exclamă trecându-și nervos o mână prin părul ciufulit.

Kate se ridică pentru a se apropia de el.

– Cred că mi-am exprimat poziția fără ambiguitate, încă de la început, declară ea.

– Spune-mi, Katherine, oare asta numești tu un armistițiu? o întrebă bărbatul pe un ton afectat.

– Permite-mi să contest noțiunea de armistițiu, dacă pentru tine constă în a pretinde concesii, fără să faci nici una, replică tânăra femeie cu vehemență.

De fapt, mânia îi permitea lui Kate să suporte mai ușor dezamăgirea care-i strângea inima.

În ciuda soarelui care strălucea acum cu toată puterea și a jarului cu licăriri roșietice de la picioarele sale, Kate se simțea înghețată până la os. Era ca și când amintirea serii lor magice dispăruse ca un fum. Când Edwin vorbise să facă pace, n-o făcuse decât cu scopul de a favoriza tranzacțiile sale materiale, și Kate observă cu amărăciune că nu avea nimic de-a face cu sentimentele.

Se gândise oare că scurtele momente de pasiune pe care le împărtășiseră, cuvintele tandre pe care le murmurase, nu fuseseră altceva decât o comedie destinată s-o facă mai maleabilă?

În acea clipă, Terrence veni în fugă:

– Menos'a'b daktari! Repede! Se mișcă!

Uitând de înfruntarea cu Edwin, Kate se repezi spre camion urmată de băiat și, câteva clipe mai târziu, fiecare din cele patru animale primise o doză suplimentară de tranchilizant. Dar numai după ce le verifică pulsul și fu sigură că dormeau normal Kate fu ușurată.

Când se ridică, își dădu seama că Edwin nu încetase s-o observe în tot acest timp pe care-l acordase îngrijirii protejaților săi.

– Ești feroce ca o tigroaică ce-și apără puii, nu-i așa, Katherine? remarcă el pe un ton încărcat de subînțelesuri.

– Cred că începi să înțelegi, replică tânăra femeie cu siguranță. Mă voi bate pentru a apăra ce-mi aparține. Poți să mă crezi. Și să crezi de asemenea că mă voi bate cu tot atâta înverșunare ca tine.

Dar sub cuvintele hotărâte, rămânea vie durerea unei crunte dezamăgiri. În timp ce fusese gata să i se dăruiască trup și suflet, Edwin nu făcuse decât să se joace cu naivitatea sa. Oare cum putuse fi atât de nebună încât să aibă din nou încredere într-un bărbat?....

***

"Aproape am ajuns!" constată Kate cu satisfacție. Într-adevăr, camionul tocmai se angajase pe drumul pe care o luase ea pentru prima dată câteva săptămâni mai înainte, întrebându-se nu fără îngrijorare cum va fi primită de familia Michaels. Pe viitor nu se mai punea problema, deoarece cunoștea foarte bine răspunsul.

Soarele era foarte jos la orizont când vehiculul se opri în fața locuinței familiei Michaels, spre marea ușurare a pasagerilor obosiți și plini de praf.

– Dacă nu vezi nici un inconvenient, Edwin, spuse Kate, mi-ar plăcea să intru o clipă pentru a vedea cum se simte Elizabeth.

– De ce aș vedea un inconvenient în asta? replică bărbatul pe un ton mieros. Ești întotdeauna binevenită la noi.

– Nu mă îndoiesc! îl ironiză tânăra femeie, aruncându-i o privire furioasă, înainte de a se îndrepta cu pași hotărâți spre casă.

– Intră! Intră! strigă Elizabeth auzind-o pe Kate bătând la ușa camerei sale. Mă plictisesc de moarte. Sunt zile întregi de când nimeni n-a venit să-mi vorbească....

Apariția lui Kate și a lui Edwin în mijlocul încăperii îi întrerupse monologul. Se alarmă imediat în fața chipurilor lor pline de praf și moarte de oboseală.

– Ce-ai făcut cu avionul meu, tinere? îl întrebă pe Edwin cu un aer indignat.

– Îți va fi trimis la Nairobi, răspunse acesta calm. Ne-am întors cu camionul.

Ochii Elizabethei începură să strălucească de curiozitate.

– Povestiți! le ordonă așezându-se mai confortabil pe perne.

În timp ce Kate evoca pe scurt aventura lor, i se păru că Elizabeth citea printre rândurile povestirii sale cu o uimitoare perspicacitate. Și când termină, bolnava încheie cu un aer atotștiutor:

– Este extraordinar, directorul ăsta. Știam că nu ne va abandona.

Kate bănui niște intenții vag ascunse ale prietenei sale, dar se feri să facă cea mai mică remarcă. Luând cel mai profesional ton posibil, declară:

– Mi-ar plăcea să știu cum te simți, Elizabeth. Să știi că dacă nu ești rezonabilă, va trebui să-ți administrez o nouă injecție.

Kate își luă rămas-bun de la pacientă și se instală la volanul camionului după ce-i recuperase pe Jomo și pe Terrence, care o așteptaseră zbenguindu-se veseli în piscină.

În clipa în care încerca să prindă de bine de rău viteza întâi, Edwin coborî nonșalant treptele de la intrare, pentru a se apropia de vehicul.

– Dă-te la o parte, Katherine, îi ordonă cu siguranță prin geamul lăsat. Te conduc până la baraj.

– Nu, mulțumesc, replică aceasta printre dinți. Ai făcut deja destul pentru mine. La revedere.

Reuși în sfârșit să intre în viteza întâi cu un trosnet înspăimântător și camionul începu să înainteze ușor. Curând, Kate îl putea vedea pe Edwin în oglinda retrovizoare exterioară, cu mâinile în șold, privind-o îndepărtându-se cu un aer nemulțumit.

***

Zilele care urmară trecură foarte repede. După ce ținuse cele două nyala timp de o săptămână în țarc, Kate le lăsase în pădure, dar antilopele oryx erau încă sub protecția sa. Hotărâse să le acorde cel puțin șase săptămâni pentru a le permite să se obișnuiască în această regiune nouă.

Kate își făcuse obiceiul să meargă să le viziteze în vastul lor adăpost în fiecare dimineață, după micul dejun, iar în acea dimineață se trezise atât de devreme, încât soarele era încă ascuns de munți când ajunse la întâlnirea de fiecare zi.

Grațioasele antilope erau pe zi ce trece tot mai puțin nervoase și tânăra femeie constată cu satisfacție că recâștigaseră greutatea pe care o pierduseră prin schimbarea mediului lor obișnuit. Cu siguranță, vor putea fi trimise în scurt timp în libertate.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomotul unor pași pe pietrișul de la nivelul inferior, în apropiere de baraj.

"Edwin!" se surprinse sperând Kate. Trecuseră două săptămâni de când părăsise plantația la volanul camionului, după un salut puțin amabil, dar refuza să recunoască în ce măsură dorea să-l revadă. Recunoștea tot mai mult că ar putea împărți atât de multe lucruri dacă ar avea înțelepciunea să uite trecutul și dacă ar fi acceptat să regleze diferendul în legătură cu proprietatea în mod amabil. Dar erau amândoi prea pasionați pentru a ști să dea dovadă de rațiune.

Cu inima palpitând, Kate se apropie de marginea promontoriului care domina barajul. Un bărbat tocmai se așeza pe mica bancă acoperită de mușchi. Era Ford Michaels. Kate coborî în grabă colina, pentru a merge să i se alăture.

– Bună ziua, domnule Michaels! exclamă amintindu-și, nu fără rușine, impertinența cu care se comportase ultima dată când se întâlniseră.

– Bună ziua, Katherine, îi răspunse bărbatul. Dacă aș fi știut că ești atât de matinală, nu mi-aș fi permis să vin. Odinioară, mi se întâmpla deseori să mă instalez pe banca aceasta pentru a vedea răsăritul soarelui.

– M-am trezit devreme pentru a merge să-mi văd antilopele, spuse tânăra femeie așezându-se lângă Ford.

– Presupun că vor sfârși prin a fi trimise într-o zi sau alta în deșertul de origine, se hazardă el cu un brusc interes.

Fața lui Kate se animă.

– Da, dacă guvernul poate garanta că vor fi protejate. Altfel, vor rămâne aici și se vor înmulți.

– Și vei fi mândră de munca ta!

Neputând înțelege dacă era vorba de o manifestare sarcastică sau de simpatie, Kate se mulțumi să admită:

– Sunt mândră de munca mea de fiecare dată când o fac cu conștiinciozitate.

Apoi, ca și când își dădu seama cât de lipsit de amabilitate era răspunsul său, adăugă zâmbind:

– Cunoașteți antilopele oryx, domnule Michaels?

– Nici vorbă! Cunosc aproape toate animalele africane, răspunse Ford ridicând din umeri. Am vânat timp de atât de mulți ani!....

– Și acum nu mai vânați?

Ford avu un zâmbet resemnat.

– Nu mi-au plăcut niciodată safariurile, recunoscu, deoarece consider că nu este sportiv să tințești dintr-un vehicul în mișcare. Din nefericire, asta este tot ce-mi permitea artrita mea... Așa că, am renunțat de ani de zile la acest sport.

– Vă lipsește?

– Evident că nu! protestă bătrânul bărbat scuturând din cap.

Am renunțat când am înțeles că nu mai eram capabil să nimeresc toate focurile. Nu există spectacol mai dureros decât cel al unui animal rănit, care fuge îngrozit prin junglă, până în clipa în care reușești să-l ucizi. Acest aspect al vânătorii este dezgustător.

Kate era surprinsă de această manifestare de compasiune. Își aminti atunci de episodul cu bivolul și cu Edwin și de precizia admirabilă a tirului său.

– Dumneavoastră l-ați învățat pe Edwin să se folosească de o pușcă? îl întrebă.

Ford dădu din cap râzând.

– Da, când avea șase ani. Era deja un băiețel hotărât. Și încăpățânat!

– Vă cred cu ușurință, comentă tânăra femeie râzând de asemenea.

Soarele se ridicase deasupra munților și apariția lui provocă parcă o destindere în raporturile lor, ștergând ceea ce-i mai despărțea. Ford începu să-și evoce copilăria, nașterea sa prematură pe Canalul de Suez în timp că părinții erau în vacanță, teama mamei sale când un leopard venise să dea târcoale leagănului.

La rândul său, Kate vorbi despre California, despre ferma mătușii sale Norma, cu cai și vaci, care făcuseră să apară vocația sa de veterinar, cât și dragostea sa pentru viața simplă.

Sporovăiră ca niște prieteni vechi, când brusc, Ford exclamă în mod complet neașteptat:

– Simt o afecțiune pentru tine, Katherine. Voiam s-o știi. Este un sentiment pe care nu l-am simțit niciodată față de.... Jacquelyn... Nu știu dacă poți să înțelegi.

Kate îl privi cu uimire, incapabilă să răspundă.

– Pari surprinsă, fetița mea, reluă Ford cu o voce răgușită. Poate ești încă prea tânără pentru a înțelege că pasiunea poate avea atât de puține legături cu sentimentele tandre.

Oftă profund și concluzionă:

– Am acceptat să fiu sclav și doresc ca cei care-mi sunt dragi să nu comită aceeași greșeală.

– Și ca Edwin să corecteze greșelile din trecut, încheie liniștită Kate.

Apoi, cu buzele strânse, adăugă:

– Dar nu vă temeți că, dimpotrivă, aceste greșeli se repetă?

Fred o privi cu intensitate.

– Tu nu ești Jacquelyn, draga mea copilă. Acum, sunt sigur de asta. Pe de altă parte, tarele trecutului nu-și pun sistematic amprenta asupra viitorului.

Kate se ridică.

– Îmi pare rău, domnule Michaels, făcu ea, dar în cazul de față, asta s-a întâmplat. Și regret cu atât mai mult cu cât și eu am foarte multă afecțiune pentru dumneavoastră.

Și plecă fără să-i lase lui Ford timp să răspundă.

***

Din fericire, Kate fu suficient de ocupată în timpul zilelor care urmară pentru a nu se gândi prea mult la prietenia pe care ea și Ford încercaseră, fără rezultat, s-o stabilească între ei.

Când nu se ocupa de animale, muncea cu Jomo la instalarea împrejmuirii care trebuia să-i înconjoare proprietatea. Kate pusese să i se aducă de la Nairobi țăruși, cantități imense de cuie și kilometri de sârmă ghimpată, iar curtea semăna cu un depozit de materiale de construcție.

Dar, cu cât muncea mai mult, cu atât mai mult i se părea tinerei femei că nu vor ajunge niciodată la capătul chinurilor lor fără ajutor. Așadar hotărî că venise timpul să se întoarcă la Kerinyagga pentru a-l înfrunta pe bătrânul vrăjitor Kendo. Trebuia neapărat să și-l facă aliat; astfel, va înceta să se opună planurilor sale și le va permite sătenilor să-i dea o mână de ajutor.

Când opri Peugeotul plin de praf în fața puțului din sat, Kate fu întâmpinată cu un entuziasm și mai amețitor decât la prima sa vizită, deoarece se răspândise zvonul că reușise să trateze ochiul lui Jomo. Și mamele începură imediat să stea la coadă în fața mașinii, pentru ca domnișoara daktari să le îngrijească și lor copiii.

Kate își deschise trusa și începu treaba. În timp ce examina erupții cutanate, tăieturi și alte suferințe, îl zări pe bătrânul vrăjitor care o observa de la distanță. Părea că șchioapătă ușor și piciorul stâng părea umflat. După ce dezinfectă ultimul bebeluș, Kate își închise trusa și se duse firesc în direcția bătrânului.

– Bună ziua, domnule Mberi, spuse cu un zâmbet grațios.

– Kendo, o corectă el pe un ton arțăgos. Mi se spune Kendo și sunt un bătrân venerabil, respectat.

– Kendo, acceptă bine dispusă tânăra femeie. Sunt sigură că vă pot trata piciorul umflat. Observând mai de aproape piciorul vrăjitorului, era aproape sigură că suferea de erizipel. Cunoștea bine această infecție, pentru că o tratase de nenumărate ori, în special la câini și pisici și știa că antibioticele îi veneau ușor de hac.

– Am leacul care vă trebuie în trusă, reluă scoțând o seringă și o fiolă de penicilină.

Kendo privi instrumentele cu neîncredere. Nu voia nici o relație cu această rivală, totuși, piciorul în făcea să sufere crunt de mai multe zile și toate poțiunile sale nu reușiseră să-l ușureze.

Kate îi ghici deruta și aștepta în tăcere. După un timp, bătrânul se hotărî.

– De acord, o anunță ca și când îi făcea o imensă favoare. Veniți în colibă. Vrăjitorul nu voia să-și piardă prestigiul lăsându-se tratat în fața sătenilor de femeia albă.

Kate îl urmă într-o încăpere întunecată, mobilată cu un taburet și o saltea din paie. Kendo se supuse injecției fără să crâcnească și când tânăra femeie își închise trusa, o privi cu uimire.

– Asta este tot? o întrebă.

– Nu, se grăbi Kate să răspundă, va trebui s-o mai facem de două ori la interval de douăzeci și patru de ore, altfel leacul nu va da rezultate.

Spre marea sa surpriză, Kendo acceptă cu un aer înțelegător.

– Înțeleg, făcu el. Și eu folosesc leacuri similare pentru a alunga farmecele. Uneori, asta îmi cere mai multe zile.

Dintr-o dată, Kate era considerată colegă și nicidecum o rivală.

– Evident, răspunse tânăra femeie pe un ton solemn. Voi veni să vă văd mâine la aceeași oră.

După a treia vizită, piciorul lui Kendo se dezumflase sensibil. Vrăjitorul i se adresa încă lui Kate cu aroganță, dar nu mai era nici cea mai mică manifestare de ostilitate în comportamentul său și după ce tânăra femeie îi făcu ultima injecție, merse până la a o invita să se așeze cu el pe pragul colibei sale. Câteva minute mai târziu, un vecin chemat le servi două cești cu bere caldă și un fel de mâncare local, numit irio, compus dintr-un amestec de mălai grișat și piure de fasole, învelit într-o frunză de bananier.

După ce terminară masa, Kendo își aprinse pipa și începu să fumeze cu un aer meditativ.

– Ah! Bărbații ăia de la Ndege Hills! exclamă în sfârșit, pe un ton plictisit.

– Cei doi Michaels? întrebă Kate, curioasă.

– Aroganți afurisiți, preciză el cu emfază.

Ghicise relațiile dificile ale lui Kate cu proprietarii de la plantație și asta îi ațâța curiozitatea. Pentru a-i stimula confidențele, el adăugă:

– Își imaginează că sunt proprietarii întregului teritoriu.

– Erau, într-o anumită perioadă, ripostă cu prudență Kate.

Ignorându-i întreruperea, Kendo reluă:

– Sunt puternici și vor să-mi fure respectul sătenilor. Dar pe mine trebuie să mă respecte sătenii! De altfel, când bătrânul bărbat alb era responsabilul regiunii, a făcut lucruri urâte.

Atenția lui Kate fu imediat trează.

– Ce vrei să spui, Kendo? întrebă.

Dar acesta își continuă monologul.

– Știu cum să-mi recapăt puterea, mormăi. Trebuie ca fiul meu Andrew s-o ia de soție pe fata Sattima. Ei o tratează ca pe o rudă.

Kate își reținu un zâmbet. Așadar, Kendo era gata să joace rolul de mijlocitor în scopul organizării unei căsătorii destinate să-i folosească propriile interese! De fapt, chiar dacă motivațiile bătrânului bărbat nu erau dintre cele mai onorabile, era obligată să recunoască, ideea unei căsătorii între tineri era bună, chiar dacă Andrew nu-și manifestase încă un entuziasm debordant față de timida tânără fată.

– Dar dacă Andrew nu vrea să se căsătorească? sugeră Kate, brusc îngrijorată la ideea că Sattima putea să sufere o cruntă decepție.

– Andrew trebuie să facă ce-i cere tatăl său, decretă Kendo pe un ton irevocabil. Kate era gata să protesteze, dar știa că era inutil să se împotrivească bătrânului vrăjitor, cu atât mai mult cu cât avea nevoie să rămână în grațiile sale. Așa că abordă cu timiditate subiectul care o preocupa, dar venerabilul bătrân nu era un bărbat care să cedeze.

– Vom vedea, răspunse cu un ușor gest al mâinii. Vom vedea.

Și Kate trebui să plece doar cu această asigurare.

***

Totuși, în timpul zilelor care urmară, numărul pensionarilor lui Kate nu înceta să sporească. Kendo nu le permisese încă alor săi să muncească pentru tânăra femeie, dar le permisese să-i aducă animale rănite sau rătăcite.

Așa că-i aduseră o antilopă mică dik-dik, cu ochii mari de culoarea ametistului, apoi o antilopă-vacă, având părul argintiu, rănită la un picior, și numeroase alte patrupede pe care Kate le primea cu aceeași teamă că într-o zi i se va aduce un animal de dimensiuni exagerate, sau pur și simplu nervos, deoarece proprietatea nu era încă închisă și împrejmuirea nu putea fi complet terminată înainte de câteva săptămâni, chiar luni, dacă ajutorul întârzia să vină.

Într-o dimineață, în timp ce se ocupa de curățenia în țarcuri, un african foarte înalt, înfășurat într-o capă de culoare nedefinită veni s-o găsească. Nu era un țăran kikuyu. Pomeții deosebiți și ansul fin, aminteau de o gravură egipteană și Kate înțelese că trebuia să fie vorba de un cioban masai.

– Bună ziua! exclamă Kate cu amabilitate, în timp ce se întreba despre motivul vizitei sale.

Africanul ridica mâna în semn de salut și capa îi alunecă de pe umăr, descoperind un bust negru ca abanosul.

– Sunteți femeia doctor care cumpără animale? o întrebă în swahili.

Intrigată, tânăra femeie încuviință cu un semn din cap.

– V-am adus un tembo, îi spuse.

Kate tresări.

– Un elefant! exclamă în culmea agitației. Unde este?

Bărbatul îi arătă colina cu un gest și Kate, urmărind cu privirea direcția indicată, zări un elefant ascuns pe jumătate de un copac. Era foarte slab și i se vedeau coastele prin pielea groasă, încă acoperită cu puf.

– Și mama sa? întrebă Kate.

– Moartă. Seceta.

– Ce preț cereți?

Masaiul se încruntă și Kate ghici că dăduse dovadă de o gravă lipsă de etichetă, abordând fără ocol subiectul principal al conversației. Atunci, fără să insiste mai mult, îi propuse bărbatului s-o urmeze până la casă. Îl invită să se așeze pe verandă, dar africanul refuză, spunând că prefera să rămână în curte. Când Kate îi propuse o gustare, acceptă cu mare plăcere și, încă în picioare în mijlocul curții, devoră cu poftă trei sandvișuri și un pachet de biscuiți. Kate bănui atunci ce orientare trebuia să dea conversației lor și, după nesfârșite fraze ocolite, bărbatul o făcu să înțeleagă pe tânăra femeie că dorea să schimbe elefantul pe mâncare.

Și astfel, Kate își cumpără primul elefant cu prețul a două kilograme de zahăr, cinci kilograme de făină și un borcan mare de cafea instant.

Îl botează pe nou-venit Mtoto, "bebe" în swahili și deveni imediat principalul obiect al preocupărilor și îngrijirilor sale.

După o săptămână, datorită hranei echilibrate pe care i-o pregătea cu atenție, privirea elefantului deveni mai puțin stinsă și pielea părea mai puțin lipită pe coaste. Iar când îl văzu bălăcindu-se stângaci în noroiul din marginea lacului artificial, Kate înțelese că viața protejatului său nu mai era în pericol.

Pe deplin mulțumită să-l salveze, Kate nici măcar nu se întrebă în acea zi la ce se expunea oferind adăpost zbenguielilor unui pui de două sute de kilograme...

Capitolul 7

Strada principală din Nyeri era plină de camioane, Jeepuri și biciclete care se deplasau în toate sensurile, iar Kate de-abia îndrăznea să respire, atât era de jenată de praf și de vaporii de benzină. Orașul se mărise considerabil de când, copilă, trăise aici cu părinții, dar păstrase acel aspect puțin rafinat al unui avanpost de pionieri.

Kate se îmbrăcă totuși ca o orășeancă pentru această ocazie. Purta o rochie dintr-un material imprimat în culori gri și negru, ușor răscroită pe umeri și sandale negre din curele.

"Cochetăria este uneori un defect foarte plăcut", își spuse când se văzu într-o oglindă dintr-o vitrină. Se simțea bine dispusă și știa că mașina sa aflată în pană la proprietarul garajului nu era de-ajuns să-și facă gânduri posomorâte. În definitiv, nu era vorba decât de o scurgere la radiator și mecanicul îi promisese s-o repare pentru mijlocul după-amiezii.

După ce făcuse cumpărături, Kate se duse la coafor pentru simpla plăcere de a se simți bine și a gusta dintr-un confort plătit. Lăsându-și mâinile manichiuristei, se delectă simțind curgându-i pe păr o apă pe care n-o încălzise pe mașina cu lemne și în timp ce coafeza se extazia în fața superbului păr al clientei sale, Kate își spuse că în mod sigur petrecuse prea mult timp printre animale și prea puțin în compania ființelor omenești.

Într-adevăr, n-o mai văzuse pe Elizabeth decât o singură dată după vindecarea sa, deoarece se aflau în plin sezon turistic și piloții erau solicitați neîncetat să străbată țara.

Desigur, rămâneau Ford și Sattima, care trăiau la mai puțin de un kilometru de ea, dar îi evita intenționat, deoarece erau prea apropiați de Edwin. Nu se temea cu adevărat să-l întâlnească, deoarece frecventele plecări și veniri ale avionului său, o făceau să creadă că deseori nu era acasă, ci se temea cu adevărat de o nouă confruntare, al cărui risc nu voia să și-l asume. Se temea prea mult de propria vulnerabilitate când se afla lângă ea.

În acea clipă, ca și când gândurile lui Kate i-ar fi provocat apariția, Edwin apăru la colțul străzii.

– Bună ziua, frumoasă străină! exclamă el bucuros.

Era îmbrăcat cu pantaloni kaki și un pulover galben. Kate rămase o clipă uluită, apoi, aruncând spre spate o șuviță de păr arămie, replică sigură:

– Te porți mai des ca mine ca un străin, Edwin. Nu te prea vezi la Ndege Hills, în ultimul timp.

– Oare mă spionezi? răspunse glumind bărbatul.

Nimerise exact și tânăra femeie roși, înainte de a protesta cu vehemență.

– În nici un caz! Dar nu mă pot împiedica să-ți aud avionul decolând!

Edwin își aprinse o țigară și în timp ce trase un fum lung, își lăsă privirea să rătăcească insolent peste umerii goi și bronzați ai lui Kate, o privire caldă și distantă în același timp, despre care tânăra femeie nu știa ce să creadă. În cele din urmă rupse tăcerea.

– Am venit să iau o piesă de la mecanicul din Nyeri. Trebuia să fie gata de o lună și-mi petrec timpul hărțuindu-l pe proprietarul garajului să termine reparația, dar n-am deloc succes. Probabil îmi lipsește puterea de convingere.

– Sau delicatețea, replică tânăra femeie, contrariată de aroganța interlocutorului său.

– Uneori ești de o spontaneitate dezarmantă, Katherine, ripostă Edwin. De altfel, tata a fost foarte impresionat de asta.

Kate alese să nu sesizeze ironia.

– Este un bărbat foarte singur, răspunse clătinând din cap cu tristețe.

– Este oare o acuzație față de mine? întrebă Edwin pe un ton brusc agresiv. Sunt douăzeci de ani de când este singur.

– Acum, tu ești cel care acuză! replică tânăra femeie cu mânie.

– Haide, să vorbim despre altceva, făcu atunci bărbatul cu o voce îmblânzită, ca și când se hotărâse subit să pună capăt ostilităților. Știu o cafenea mică, ținută de un francez, la doi pași de aici. Dacă am merge acolo, să bem un pahar?

– De acord, acceptă cu ironie tânăra femeie. Începusem să-mi spun că buna educație este o artă pe cale de dispariție.

– Relațiile dintre un bărbat și o femeie nu sunt niciodată o artă, o corectă bărbatul fără să șovăie. Nu pot să fie decât un câmp de bătaie.

În timp ce-l urma, Kate observă pe un ton lipsit de ironie:

– Am avut impresia că am reușit în sfârșit să ne înțelegem, Edwin.

Fără să adauge nimic, bărbatul o luă de braț pentru a o introduce în interiorul unei mici cafenele încântătoare, unde fură imediat întâmpinați de o persoană de circa cincizeci de ani, complet cheală.

– Bună ziua, Edwin!

Domnișoară, făcu el înclinându-se în fața lui Kate în timp ce-și ștergea mâinile pe șorț.

– Curtea interioară este deschisă, Claude? întrebă Edwin.

– Desigur! Cunoști drumul.

– Cum a făcut să ajungă la Nyeri? întrebă Kate în șoaptă, în timp ce Edwin o conducea spre curtea interioară mică, în cărămidă roșie.

– Nici un loc nu este prea inaccesibil când cauți să fugi de o soție insuportabilă, răspunse Edwin ridicând din umeri.

Neștiind dacă trebuia să-l creadă sau nu, Kate începu să râdă.

Câteva minute mai târziu, Claude apărea cu tava. Puse un Martini în fața lui Kate, un whisky cu sifon în fața lui Edwin, pateu și tartine.

– Pateul este din partea casei, declară. În ciuda loviturilor crunte pe care mi le-a impus viața, mi-am păstrat un suflet generos.

Și dispăru cu un mers comic, în timp ce Kate și Edwin izbucniră în râs.

– Ți-e foame? întrebă atunci Edwin, întorcându-se spre însoțitoarea sa.

– Pateul pare delicios, dar aș prefera un sandviș bun BTL!

– Un sandviș BTL? repetă bărbatul, uluit.

– Da, bacon – tomate – lăptucă. Este o specialitate americană, un sandviș enorm cu trei etaje, care se ia deseori în loc de prânz.

– Ți-e dor de țară? o întrebă Edwin ridicându-și paharul.

– Câtuși de puțin, protestă Kate cu fermitate.

Apoi, după o scurtă tăcere:

– Ai fost în Statele Unite?

– Nu. Totuși, mi-ar fi plăcut, acum o sută cincizeci de ani, când indienii erau încă în libertate și când erau nenumărați bizoni pe pășuni. Acum, nu mă mai tentează. Totul este pre civilizat, prea strict.

– Totuși, ai trăit în Anglia! insistă Kate.

– Insula aceea mică de un verde plăcut, cu platourile și pășunile sale mititele? Da, am trăit acolo un timp, dar mă făcea să mă simt claustrofob. Așadar, sub atitudinea autoritară pe care o afișa, exista un fel de fragilitate, de teamă, care dădea personajului o latură umană și această complexitate a caracterului nu făcu decât s-o atragă mai mult pe tânăra femeie.

– Iubești Kenya, nu-i așa? murmură Kate, privindu-l înduioșată.

Edwin ridică din umeri.

– Nu cunosc nimic altceva. Pământul îmi aparține și eu aparțin lui, nu-i nimic complicat în asta.

Ochii i se animară de o licărire primejdioasă și continuă:

– Poate vei înțelege mai bine pe viitor de ce suportăm greu.... intrușii.

– Intrusele... sau nebunele, vrei să spui! ripostă Kate dându-și seama că scurta clipă de complicitate luase sfârșit.

– Nu da impresia că am spus ce n-am spus, protestă Edwin.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei, în timp ce Kate își duse paharul de Martini la buze. După un timp, vorbi:

– L-am tratat pe bătrânul Kendo, într-o zi, spuse pe un ton automat.

– Da, am aflat că ți-ai făcut din el un aliat, răspunse Edwin printre dinți. Kate nu se putu stăpâni să zâmbească în fața evidentei nemulțumiri a însoțitorului său.

– Nu chiar, îl corectă. Este un bărbat foarte suspicios și însetat de putere. Dar mărturisesc că, în ciuda aroganței, îl găsesc mai degrabă captivant.

– Este un vrăjitor diabolic! exclamă Edwin, lăsându-și paharul cu un gest iritat. Kate începu să râdă în hohote.

– Ford și cu tine îl deranjați la fel de mult cât vă deranjează el! constată. De altfel, nu ezita să critice atitudinea lui Ford din perioada când acesta era responsabilul districtului...

– Edwin strânse maxilarele și întrebă cu o privire ursuză:

– Ce ți-a povestit exact?

Tânăra femeie se simți oarecum descumpănită de tonul agresiv al întrebării.

– De ce ți-aș spune, dacă probabil te înfurie? ripostă în loc să admită că bătrânul Kendo se mulțumise să facă o vagă aluzie.

– De-a ce te joci, Katherine? șuieră Edwin cu o furie cu greu stăpânită.

Kate se simți la rândul său cuprinsă de mânie.

– Nu joc nici un joc!

– Ultima dată m-ai făcut să înțeleg că erai gata să te folosești de toate armele pe care le aveai la dispoziție, o ironiză. Dar credeam că vei avea scrupule să etalezi la lumina zilei o greșeală comisă acum douăzeci și cinci de ani. Acum, tata este un bătrân.

Vocea îi deveni dură.

– Oare nu-l poți lăsa în pace?

Kate era năucită de brusca sălbăticie a atacului și de nedreptatea sa. Îi veniră lacrimi în ochi, dar le stăpâni cu hotărâre.

– Îl admir și-l respect pe tatăl tău, Edwin. Nu doresc să-l rănesc.

Era ca și cum Kate ar fi spus: "nu pe el doresc să-l rănesc", iar Edwin înțelesese foarte bine. Se ridică, aruncă pe masă câteva monede și spuse pe un ton sarcastic:

– Acum știu de ce să mă feresc. Poziția ta este clară.

Cu un zâmbet trist, adăugă:

– Să câștige cel mai bun, doctore!

Apoi dispăru, lăsând-o pe tânăra femeie singură în curtea interioară, în mijlocul pachetelor sale. Kate oftă cu ciudă. Încă o dată își pierduse cumpătul în fața lui Edwin și nu știuse nici să-l împiedice s-o agreseze, nici să se ferească de atacurile sale. Părăsi tristă cafeneaua, pentru a merge la garaj să-și ia mașina.

***

– Trei zile! repetă Kate consternată în fața capotei ridicate a Peugeotului.

– Da, domnișoară, confirmă mecanicul. Îmi pare rău.

– Dar credeați că o puteți repara în timpul zilei!

– Nu știam că radiatorul era spart. Nu poate fi reparat și trebuie să merg să caut altul la Nairobi. Înțelegeți?

Kate încuviință, cu un aer obosit.

– Și presupun că nu există serviciu de închirieri aici? insistă.

Dar orice speranță dispăru în fața aerului complet lipsit de înțelegere al mecanicului.

"Bineînțeles, nu sunt la Sacramento!" își aminti cu un zâmbet trist și se îndreptă spre autogară, pentru a lua autobuzul care deservea satele de pe terenurile înalte.

– La ce oră trece următorul autobuz? o întrebă tânăra femeie pe o africană foarte grasă, care ducea un prunc în brațe.

– Într-un minut.... într-o oră.... răspunse aceasta din urmă cu un zâmbet dezarmant.

Kate oftă, mai mult de resemnare decât de exasperare. Știa din experiență că africanii au un comportament complet diferit în raport cu timpul.

Pierdută în considerații filozofice despre noțiunea de timp în funcție de continente, tânăra femeie nu auzi Land Roverul decât când vehiculul plin de praf se opri în dreptul său. Ridicând atunci capul spre șofer, ochii săi îi întâlniră pe ai lui Edwin.

– Bine ai venit în Africa, doctore, exclamă acesta sarcastic. Te las acasă?

Kate era gata să refuze propunerea, dar ideea de a aștepta autobuzul poate timp de mai multe ore îi învinse orgoliul și, fără o vorbă, își aruncă bagajele în spate, înainte de a se cocoța pe scaunul pasagerului.

După ce se instală, murmură totuși un "mulțumesc" rece, ațintindu-și privirea asupra mâinii care trecea în viteză cu siguranță.

Când Land Roverul începu să alunece ușor pe asfaltul fierbinte, Kate simți un vânt plăcut jucându-se în părul său și se relaxă la ideea că va ajunge curând pe domeniul său sălbatic.

Deschise ochii când auzi pneurile scrâșnind pe pietrișul din marginea drumului. Se aflau în punctul culminant al drumului îngust.

– Este locul meu preferat, o informă brusc Edwin, coborând pentru a merge să se rezeme cu spatele de capota fierbinte.

Kate îl imită, mângâind cu privirea crestele ondulate ale masivelor muntoase care dominau vastele câmpii aurii. Din locul în care se aflau, lumea părea făcută din măreție impozantă și tăceri impresionante.

Kate înțelese imediat cât de grandios era spectacolul, dar nu se putu stăpâni să-l provoace:

– Presupun că-ți place acest loc pentru că-ți dă impresia că ești un supraom, spuse privindu-l cu un aer zeflemitor.

– În nici un caz, replică Edwin nu fără ironie, aprinzându-și o țigară. Îmi place pentru că reprezintă o legătură cu generația bunicului meu.

"Îmi va vorbi de pionierii de la începutul secolului, se gândi tânăra femeie a cărei curiozitate fu imediat trează. Îmi va povesti cum a fost construită prima linie de cale ferată între Mombasa și Lacul Victoria, îmi va vorbi despre primele ascensiuni pe Kilimandjaro și pe muntele Kenya".

Dar n-o făcu, și mai degrabă decât să povestească toate acestea cu voce tare, trecu direct la concluzii, ca și când observase subit că nu era singur.

– A fost o minunată țară de basm, exclamă Edwin cu un aer visător.

– Dar știi cum este realitatea, îi aminti tăios tânăra femeie.

Își ațintì asupra ei ochii de ambră, în care se reflecta soarele roșcat de la sfârșitul zilei.

– Uneori, nu mai știu foarte bine, Katherine, murmură cu un aer absent.

Și Kate avu sentimentul straniu că această reflecție se referea la ceva ce nu avea nici o legătură cu discuția lor. Fără să adauge nimic, se întoarse, se instală la volan, iar Kate se așeză alături fără vreo vorbă.

Mai puțin de o jumătate de oră mai târziu, Edwin o lăsă pe Kate în fața căsuței lor.

– Mulțumesc, Edwin, murmură ea, înainte de a părăsi mașina.

– Te rog, răspunse ironic bărbatul. Între vecini, trebuie să te ajuți.

Înțelegând că-și regăsise masca de indiferență, Kate coborî din vehicul și se îndreptă spre verandă fără să se întoarcă.

Ajunsă acasă, dezbrăcă ținuta de oraș pentru a îmbrăca un șort și un tricou. Tocmai petrecuse mai mult de o jumătate de zi departe de protejații săi și prima grijă fu să meargă să-i viziteze.

După ce puse un lighean cu apă și hrană în țarcul antilopelor oryx, escaladă colina care domina barajul. În timp ce privea suprafața întunecată a lacului artificial, Kate se încruntă, alarmată. Oare nivelul nu era mai jos decât de obicei? Dar respinse repede această idee, reproșându-și o imaginație prea bogată. Mtoto tocmai ieșise din pădure și se zbenguia încântat în noroi, spre marea plăcere a tinerei femei care începu să-l observe în timp ce pompa apă cu trompa pentru a se stropi pe spate.

După ce se răcori, se interesă subit de gâștele care se bălăceau nu departe de el. Atunci, cu trompa în aer și cu urechile în vânt, se amuză să le sperie. Surprinse, păsările bătură din aripi și-și luară zborul scoțând strigăte răgușite.

– Brută mică! exclamă Kate râzând în hohote.

***

Tânăra femeie era așezată sub verandă, cu un bloc de hârtie de corespondență în față și stiloul între dinți, întrebându-se de unde să înceapă lunga sa scrisoare către directorul parcului din Tsovo, când atenția îi fu atrasă de un zgomot neașteptat. Land Roverul lui Edwin tocmai se oprise în fața casei, tulburând liniștea după-amiezii.

Nici nu trântise bine portiera, că era deja aplecat deasupra ei, cu pumnii strânși. Chipul, deformat de mânie, era atât de aproape de al ei, încât l-ar fi putut atinge întinzând mâna. Totuși, Kate era atât de surprinsă, încât rămase încremenită, așteptând să cunoască motivul năvălirii sale furioase. Așteptarea nu fu lungă.

– Mă iei din întâmplare drept psiholog specializat în delincvență animală? șuieră Edwin printre dinți.

Lăsând stiloul, Kate îl privi cu ochi uimiți.

– Despre ce vorbești? îl întrebă, în timp ce ochii lui Edwin, adânciți în ai săi, îi provocau o emoție încântătoare.

Bărbatul oftă enervat.

– Vorbesc despre menajeria ta, Katherine, răspunse cu o voce tăioasă. Cel puțin unul dintre protejații tăi ar trebui să fie în cușcă!

Kate ridică bărbia cu un aer indignat.

– Rezervația mea nu este grădină zoologică, Edwin. Aici, animalele nu sunt închise până când mor de plictiseală, pentru simpla distracție a ființelor omenești! replică furioasă.

Bărbatul se îndreptă și-și vârî degetele mari în curea. Kate observă atunci că pantalonii îi erau murdari de noroi până la genunchi.

– Păstrează-ți discursurile frumoase pentru altcineva și spune-mi mai degrabă cum intenționezi să repari stricăciunile.

– Despre ce este vorba? întrebă Kate, cuprinsă brusc de neliniște.

– Urmează-mă, îți voi arăta. O imagine bună valorează mai mult decât un discurs lung.

Se întoarse și coborî treptele fără să-și dea osteneala să se asigure că îl urma. Kate se ridică, și văzându-l că se îndrepta spre malul de sud al lacului, porni pe urmele lui, pradă unei mari uimiri. Edwin merse de-a lungul malului și coborî drumul care ducea la baza zidului de reținere. Când se opri, Kate se apropie și, fără o vorbă, bărbatul îi arătă lichenul ud de la baza zidului. Atunci, tânăra femeie văzu o groapă de mari dimensiuni care fusese făcută în pământ, o groapă destul de adâncă pentru a scoate la vedere conducta din aramă de apă, oxidată de cincizeci de ani de stat în pământ.

– Dar.... începu timid Kate.

– Vino, o întrerupse Edwin trăgând-o de braț de-a lungul colinei. Asta nu este tot.

Un șanț care urma cu rigurozitate colectorul de apă rupea pământul ca o cicatrice lungă, pe mai mult de o sută de metri și urmele mari din pământul ud nu lăsau nici o îndoială asupra identității celui care trebuie să fi fost cauza dezastrului. Kate își imagină lacomul elefant descoperind mușchiul suculent care creștea de-a lungul conductei. Îl vedea devorând cu ardoare mâncarea sa preferată și săpând pământul cu toată energia picioarelor sale enorme, pentru a găsi mai mult....

În sfârșit, ajunseră la capătul traseului, acolo unde canalizarea se termina cu un robinet mare.

– Dumnezeule! exclamă Kate, stupefiată.

În locul său, era un fel de legătură improvizată și pământul era complet inundat. Se formase o mlaștină de unde curgea un mic pârâu care șerpuia printre copaci. În zbenguielile sale nepăsătoare, Mtoto rupse robinetul.

Urmele vinovatului o duseră pe Kate până la plantația de arbori tineri, din care cel puțin o duzină fuseseră răvășiți de neîndemânaticul amator de gastronomie fină.

În ciuda espadrilelor ude, Kate înaintă prin noroi, evaluând cu groază întinderea stricăciunilor.

– Ei bine? o întrebă Edwin, cu mâinile în buzunare.

Tânăra femeie oftă îndelung.

– Putem estima importanța catastrofei?

– Excelentă întrebare, răspunse bărbatul pe un ton mai calm. Cred că am pierdut aproximativ o mie de litri de apă. Asta înseamnă că o cincime din apa acumulată s-a risipit în natură.

Kate își mușcă buzele și, arătând arbuștii rupți, propuse timid:

– Îți voi plăti daunele. Și-i voi cere lui Jomo să facă o împrejmuire improvizată pentru ca asta să nu se mai întâmple.

Edwin își aținti asupra ei o privire aproape dușmănoasă.

– Plantele nu au decât o mică importanță, protestă cu iritare. Despre apă este vorba, Katherine, și o știi. Ce s-a întâmplat astăzi, nu face decât să concretizeze o problemă despre care am vorbit încă de la început.

Apoi, cu o voce înăbușită și hotărâtă, adăugă:

– Nu vreau bani pentru a plăti pagubele. Vreau apa.

Kate tresări. Uitându-și subit vinovăția, era din nou în defensivă.

– Și pentru ce motiv aș accepta acest aranjament? îl întrebă pe un ton arogant. Nu poți fi și lup și oaie și n-ai nici un drept să apreciezi sancțiunea. Vei fi despăgubit, îți garantez, dar pe baze cinstite.

– Scorpie insuportabilă, șuieră Edwin printre dinți, cu pumnii strânși de-a lungul trupului.

O clipă, se înfruntară furioși, ochi în ochi, dar Kate refuză cu încăpățânare să cedeze teren.

– Nu sunt sigur că te înțeleg, Katherine, spuse în sfârșit Edwin, cu un aer țâfnos. Când vorbești despre aranjamente satisfăcătoare, ar trebui să ai onestitatea să precizezi că satisfacția trebuie să meargă doar de partea ta.

– Oare cum poți să vorbești pe acest ton? se indignă tânăra femeie.

– Îți voi mai arăta ceva, care poate te va ajuta să înțelegi mai bine situația, spuse bărbatul, fără să dea atenție protestului lui Kate.

– Ce altă faptă rea a mai făcut Mtoto? întrebă ea, cuprinsă de o nouă teamă.

– Uită-l puțin, nu este vorba de el. Îți propun o plimbare.

– Pentru a merge unde? insistă Kate, suspicioasă.

– La câțiva kilometri de aici, pe coline. Aș vrea să-ți arăt ceva. Să mergem, vino.

Tânăra femeie încă ezita.

– Dar ce anume?

– De ce ții atât de mult să știi? Oare nu-ți plac surprizele?

Curiozitatea lui Kate era deja trează, dar, de ochii lumii, oftă resemnată înainte de a exclama cu aroganță:

– Pentru că insiști, să mergem.

Se întoarseră la căsuță și, după ce-și schimbă espadrilele ude cu niște pantofi de drum, Kate verifică trusa de prim-ajutor cu care se deplasa întotdeauna înainte de a i se alătura lui Edwin, care o aștepta așezat pe trepte, cu pușca lângă el.

Plecară în direcția pădurii de pini care despărțea cele două proprietăți. Apoi traversară valea unde Kate luase prima sa lecție de tir, pentru a se afunda în iarba înaltă de pe pajiștea care mărginea pădurea de bambuși. Nu întâlniră nici o viețuitoare, dar fiecare freamăt în aerul ușor demonstra prezența secretă a unei faune bogate. În sfârșit, Kate zări pielea delicată de culoarea alunei a unei antilope în spatele unui tufiș dar, de-abia se

pregătise să-i atragă atenția lui Edwin, că animalul speriat dispăruse.

Acum, escaladau o colină. În depărtare, un rinocer alerga cu capul plecat, ca și când lupta împotriva vântului și acest spectacol ciudat îi aminti lui Kate de hipopotamul neîndemânatic ce semănase panică în tabără, întrerupând acea clipă importantă în care Edwin și ea fuseseră atât de apropiați. Dar amintirea acelei intimități atât de plăcute era acum atât de departe, încât tinerei femei îi venea să se întrebe dacă nu visase.

Întâlniră și alte câteva animale, un kob cu corn, un bongo sălbatic.

Lui Kate i se păru chiar că zărește una dintre cele două nyala cărora le dăduse drumul în natură cu câteva săptămâni mai înainte și se simți fericită să știe acele animale în libertate.

Brusc, se întoarse spre Edwin și declară grav:

– Te invidiez că ai trăit întotdeauna în această țară.

Ajunseră la baza unui perete stâncos și Edwin îi arătă însoțitoarei sale o cărare care urca de-a lungul unei crevase. O liniște solemnă domnea deodată în jurul lor și fiecare pas părea să violeze calmul locurilor. Cărarea îngustă era mărginită de drobiță și de scaieți în floare; Kate își simți oboseala dispărând, atât era de nerăbdătoare să descopere ce-i aștepta pe vârfurile stâncilor.

Începu să înțeleagă când percepu un zgomot discret de cascadă în trecătoare, care se transformă curând într-un imn puternic pentru frumusețea sălbatică a naturii înconjurătoare.

Când ajunseră pe promontoriul stâncos unde ducea cărarea, Kate scoase o exclamație de încântare. O cascadă feerică țâșnea din perete, verde și albastră sub soare, în partea sa cea mai înaltă, pentru a se transforma în spumă albă când apa se lovea de pietre. La picioarele cascadei, apele învolburate se cumințeau într-un bazin natural, mărginit de bambuși, apoi se transformau într-un mic torent care cobora vesel muntele.

Kate mirosi cu încântare aerul minunat de proaspăt și pur, agitat de apa zgomotoasă. După un lung timp de reculegere, se întoarse spre Edwin.

– De ce m-ai adus aici? îl întrebă.

Bărbatul părea fascinat de acest spectacol și incapabil să-și despirndă privirea de la el.

– Voiam să-ți arăt de unde vine apa barajului, îi răspunse el, cu ochii pierduți în gol. Voiam să-ți arăt că nu ai tot muntele.

Kate observă cu siguranță tonul ostil al răspunsului, dar în loc să facă nazuri, se așeză în tăcere pe o stâncă.

"Dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări", se gândi cu tristețe, "poate am fi fost pe cale să admirăm această minune mână în mână, ca doi îndrăgostiți romantici".

Vocea lui Edwin rupse vraja.

– Înțeleg că această sursă ți se pare importantă, Katherine, îi explică. Dar dacă ai fi cunoscut-o odinioară, la ora actuală ai fi fost la fel de neliniștită ca și mine. Acum doi ani, debitul era de două ori mai mare, iar dacă seceta continuă, curând nu va mai fi decât un fir de apă și va seca.

– Înțeleg, făcu tânăra femeie, evitând să-l privească.

"Dar ce schimbă asta?" renunță să adauge.

Cu un gest reflex, își muie vârful degetelor în apa din bazin.

– Dar este aproape caldă! exclamă uimită. Mă așteptam să fie ca gheața!

Edwin păru amuzat de surpriza tinerei femei.

– Bazinul este alimentat de un râu subteran cald, îi explică.

Făcând o cupă din mâini, Kate le umplu cu apă cristalină și-și spălă fața cu încântare. Ar fi vrut să se scufunde în întregime, dar prezența lui Edwin era de-ajuns s-o descurajeze. Își promise atunci să revină singură într-o dimineață, acum când cunoștea drumul.

În timp ce mergeau în tăcere pe munte, pentru a se întoarce la Ndege Hills, atenția le fu atrasă de un desiș care fremăta în mod ciudat. Edwin ridică instinctiv piedica armei și înaintă cu pași prudenți spre desiș. Câteva clipe mai târziu, Kate îl auzi scoțând o înjurătură și ridică arma cu un aer nesigur. Se apropie cu inima palpitând și, urmărind privirea lui Edwin, zări o mică gazelă prinsă într-o capcană de braconier. Când fu suficient de aproape de animalul speriat, Kate văzu că piciorul prins sângera abundent, dar leziunile nu păreau profunde.

– Așteaptă, Edwin, spuse. Cred că nu este necesar s-o omori.

Și, fără să aștepte răspuns, îngenunche lângă animalul care tremura și-și scoase trusa de prim-ajutor. Cu o mână pricepută, desfăcu bucățile de fier și începu să curețe plaga cu antiseptic, apoi o badijonă cu un cicatrizant cu gențiană.

Câteva clipe mai târziu, gazela își arătă recunoștința luând-o la fugă șchiopătând.

– Sunt impresionat, doctore, șopti Edwin privind-o pe Kate aranjându-și trusa.

Pentru prima dată, nu era nici o urmă de sarcasm în tonul său și tânăra femeie ridică spre el ochii, surprinsă. El continuă:

– Fără infirmieră, fără anestezist, în condiții de lucru dificile, și totuși ai dat dovadă de o remarcabilă dexteritate.

Kate își simți obrajii îmbujorându-se în fața complimentului neașteptat.

– Mi se pare că un veterinar de junglă trebuie să știe să se lipsească de confortul unei clinici.

– Dacă pun mâna pe ticălosul care a pus capcana, exclamă atunci Edwin, îl voi târî eu însumi în fața tribunalului. Și sper că va primi o frumoasă amendă.

– Crezi că asta va suprima acest gen de delict? ripostă Kate cu un aer de îndoială.

***

A doua zi dimineață, Kate tocmai își termina micul dejun, când i se bătu la ușă. Se duse să deschidă și se află față în față cu un sătean, nu foarte tânăr dar încă solid, care se înclină cu respect în fața ei.

– Doctore Shannon, spuse cu o voce timidă. Mă numesc Kitomi. M-a trimis tânărul domn Michaels. Voi construi împrejmuirea pentru a împiedica elefantul să meargă pe plantația de cafea.

Atunci, Kate observă că avea o centură de dulgher în jurul taliei. O clipă, fu gata să-l trimită înapoi, deoarece i se părea că Edwin ar fi putut-o consulta înainte de a angaja pe cineva în numele său, dar nevoia de mână de lucru era prea presantă.

– Sunteți de acord să rămâneți cu mine toată ziua? se mulțumi să întrebe. Kitomi, cu ochii plecați asupra picioarelor goale, răspunse cu o voce nesigură:

– El mi-a spus să lucrez toată ziua.

– Pentru mine? insistă Kate.

Ca și când se adresa unui copil, Kitomi începu atunci să explice cu răbdare:

– Tânărul domn Michaels mi-a spus să fac tot ce veți comanda.

– Tot ce voi comanda pentru a repara stricăciunile cauzate plantației? completă Kate cu un gest iritat.

Ce n-ar fi dat să-l trimită înapoi! Dar Kate știa că nu și-o putea permite, deoarece avea mare nevoie de ajutor.

În cele din urmă, exclamă cu un oftat resemnat:

– Foarte bine. Te voi plăti la fel ca pe Jomo.

– Asta s-a aranjat deja cu tânărul domn Michaels, daktari, protestă politicos bărbatul.

– Vom vedea! se indignă tânăra femeie, ridicând bărbia cu un aer sfidător.

Capitolul 8

Era deja după-amiază târziu când Kate se putu elibera pentru a merge să-i ceară o explicație lui Edwin în legătură cu muncitorul pe care i-l trimisese.

Nu-și dădu osteneala să se schimbe, considerând că vecinii săi nu meritau atâta atenție și purta încă bluza în carouri, plină de praf, ieșită pe jumătate din blugi.

Cu mânecile suflecate până la coate și cu cocul pe jumătate desfăcut, Kate mergea cu pași mari de-a lungul colinei și era departe să bănuiască grația naturală pe care o degaja fără să vrea silueta sa. Cu mersul suplu, tenul ca piersica și șuvițele indisciplinate care-i încadrau fața, ar fi putut poza ca manechin într-o revistă de modă.

Dar ar fi râs dacă i s-ar fi făcut o asemenea propunere, deoarece în acea clipă un singur lucru conta, meseria sa și cum să se protejeze de cei care căutau să-i pună obstacole.

Cu maxilarele strânse, rememoră conversația pe care o avusese cu Edwin întorcându-se de la Tsovo. Voise să facă din ea angajata sa, și cum dăduse greș, încerca acum să-i impună unul din oamenii săi, deoarece, cu siguranță, Kitomi era în solda lui Edwin, iar prezența lui era destinată să controleze faptele și gesturile tinerei femei.

Era atât de absorbită în gândurile ei agitate, încât urcă treptele locuinței familiei Michaels fără măcar să remarce un grup de invitați instalați sub verandă. Nu-și dădu seama de prezența lor decât când se află practic în mijlocul acestora.

Atunci, încremenită. Kate deveni stacojie. Ford Michaels tocmai bea ceaiul în compania unei perechi de europeni în vârstă. Toți trei, așezați confortabil în fotoliile de răchită, stăteau la taifas liniștiți, în timp ce Edwin, rezemat cu spatele de un stâlp de piatră, la câțiva metri de ei, îi asculta cu un interes politicos, amestecându-se din când în când în conversație.

Intrarea în forță stângace a lui Kate și jena pe care o arăta imediat, erau gata să-i provoace o criză de ilaritate pe care și-o stăpâni cu greu.

– Eu.... în sfârșit.... bună ziua.... bâigui tânăra femeie, simțind patru perechi de ochi ațintindu-se asupra ei. Iertați-mi intruziunea.

– Katherine! Ce surpriză plăcută! exclamă Ford Michaels sprijinindu-se în baston pentru a se ridica.

– Nu vă deranjați, vă rog! protestă Kate cu un zâmbet recunoscător față de bătrânul bărbat.

Edwin, încă tăcut și nemișcat, o observa cu o nonșalanță exasperantă.

– Dar trebuie să-ți prezint invitații, draga mea prietenă, insistă Ford care, din politețe, se încăpățâna să considere sosirea tinerei femei ca pe o vizită de curtoazie.

Totuși, invitata lui Ford nu așteptă să fie prezentată; întoarse spre Kate o față brăzdată de riduri cu ochi la fel de albaștri ca cei ai Elizabethei Finch și-i întinse mâna într-un gest călduros.

– Iat-o așadar pe domnișoara Shannon! Tânăra și frumoasa veterinar de care am auzit vorbindu-se atât de mult! Mă numesc Angela Carleton, doctore. Și iată-l pe soțul meu, Roy.

Cu un gest al capului, îl arătă pe bărbatul scund, liniștit, care era așezat alături de ea.

Cu un zâmbet larg, Kate strânse mâna plină de bătături. Taiorul acestei femei fusese poate elegant odinioară, dar acum era uzat și fără formă. Fără îndoială, doamna Carleton făcea parte dintre acei pionieri aspri, foarte puțin preocupați de sofisticare.

Fără să-i lase lui Kate timp să formuleze un răspuns politicos, Angela Carleton să întoarse spre gazda sa.

– Dragul meu Ford, exclamă ea, nu suntem totuși niște sălbatici! Cum se face că n-ai organizat încă o mică serată pentru prezentarea noii vecine restului comunității anglo-saxone?

Tânăra femeie se simți din nou devenind stacojie și rânjetul ambiguu al lui Edwin nu făcu nimic pentru a-i diminua stânjeneala. Încă o dată, Ford fu cel care salvă situația.

– Ai perfectă dreptate, Angela.

Voi repara această încălcare a regulilor ospitalității chiar în această săptămână, replică el calm.

Apoi se întoarse spre Kate și adăugă:

– Ia loc, Katherine, te rog. Voi pune să ți se aducă o ceașcă.

Să refuze, ar fi dat dovadă de o lipsă a cunoașterii regulilor vieții în societate inadmisibilă și Kate se instală, nu fără reticență, în fotoliul lăsat liber de Edwin. Deși evita să-l privească, nu era mai puțin conștientă de prezența lui și trebui să facă apel la toată voința sa pentru a se concentra asupra conversației și să răspundă nenumăratelor întrebări cu care o asalta Angela Carleton.

Treptat, Kate se destinse totuși, și curând se afla adâncită într-o discuție pasionantă despre fauna africană. Războiul rece cu Edwin era provizoriu uitat.

Sattima apăru cu o ceașcă și o farfurie cu biscuiți. Chipul său frumos se lumină de plăcere când ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Kate și aceasta din urmă îi zâmbi călduros. În acea clipă, un Datsun roșu-aprins se opri în curte și din el ieși Andrew Mberi.

După ce salută invitații cu un gest prietenesc, se îndreptă spre Edwin, în timp ce Kate observa amuzată ușorul tremur al mâinilor Sattimei și licărul din ochii săi.

În clipa în care Sattima se pregătea să se întoarcă în casă, Edwin întrerupse conversația cu tânărul inginer pentru a i se adresa.

– Sattima, îi ceru el, poți să-mi aduci mapa cu hârtii care este pusă pe biroul meu? Aș vrea să i-o arăt domnului Mberi.

Kate observă perechea cu o curiozitate de-abia ascunsă când Sattima, câteva minute mai târziu, îi întinse documentul lui Andrew. O secundă, degetele li se atinseră. Andrew murmură un mulțumesc pe care l-ar fi vrut indiferent, dar Kate simți că răceala sa nu era decât aparentă.

Cei doi bărbați, din nou adânciți în discuția lor, se îndepărtară în direcția plantației, inconștienți față de privirile care-i urmăreau cu intensitate, fără știrea lor. Apoi, Sattima o privi pe Kate cu un amestec de melancolie și veselă complicitate. Cele două femei n-aveau nevoie să vorbească pentru a se înțelege.

Când Ford se ridică pentru a merge să facă o plimbare pe proprietate în compania familiei Carleton, îi propuse lui Kate să vină cu ei, dar tânăra femeie refuză cu amabilitate, explicând că dorea să discute puțin cu Sattima.

– Te voi ajuta să strângi masa, spuse în direcția tinerei fete, îmbinând vorba cu fapta.

– Oh, nu, doctore Katherine, nu trebuie, protestă Sattima roșind. Este treaba mea!

Kate zâmbi. Evident, tânăra africană optase pentru un compromis între adresarea formală și utilizarea, prea puțin respectuoasă după gustul său, a simplului prenume.

– Dar doresc să te ajut! insistă Kate.

Bucătăria era o încăpere mare echipată cu toate aparatele moderne. Existau și numeroase borcane cu plante aromatice pe etajere și un ansamblu de vase de bucătărie din aramă impecabil lustruite străluceau pe pereții de cărămidă roșie.

– Este frumos, nu-i așa, doctore Katherine? spuse cu mândrie Sattima. Dar prefer totuși cealaltă bucătărie.

În fața privirii întrebătoare a lui Kate, adăugă cu un zâmbet complice.

– Veniți cu mine, vă voi arăta.

Ieșiră pe ușa de serviciu și trecură pe sub o boltă de verdeață formată din viță sălbatică, pentru a ajunge în fața unei încăperi joase, spoită cu var. Înăuntru nu era nimic altceva decât un cuptor din cărămidă cu o ușiță de fontă. Încăperea era întunecată și aerul mirosea minunat a aromă de pâine care se cocea.

Punând mâna pe cârligul atârnat pe perete, Sattima deschise ușa cuptorului pentru a-i permite lui Kate să arunce o privire.

– Ce frumos este! exclamă Kate văzând o jumătate de duzină de pâini crocante, aliniate. Cât îmi doresc să știu să fac pâine! În ce mă privește, n-am fost niciodată foarte talentată pentru bucătărie.

– Vă voi aduce una când vor fi coapte, propuse imediat Sattima. Mama spunea mereu că bucătăria este sufletul casei și că pâinea întreține viața.

Kate încuviință cu un zâmbet călduros. Era fermecată de simplitatea tinerei fete, în același timp candidă și plină de înțelepciune.

– Să mergem să ne așezăm pe mica terasă din spatele casei, declară apoi Sattima, este locul meu preferat.

Așezate pe trepte, priviră în tăcere imensa întindere a arborilor de cafea, care coborau până în vale.

În sfârșit, Kate se întoarse spre însoțitoarea sa.

– De când trăiești aici? o întrebă.

– De opt ani. Aveam zece ani când am venit.

Oftă și continuă:

– Tata era musulman din Somalia și mama aparținea unui trib din Kenya. Satele lor au fost foarte supărate de această căsătorie, dar am fost o familie fericită, cel puțin până la moartea tatei. Lucra pentru tânărul domn Michaels, făcea safariuri cu el și așa a murit, atacat de un bivol. Înnebunită de durere, mama n-a supraviețuit dispariției sale și am rămas orfană. Mai rău, eram renegată de familiile părinților mei, care nu le iertaseră niciodată mezalianța. Și așa m-a primit domnul Michaels.

– Probabil ai fost foarte nefericită, murmură Kate cu o voce compătimitoare.

În mod neașteptat, Sattima începu să zâmbească.

– Mama spunea că fericirea este ca un diamant roz, care strălucește în soare, spuse pe un ton solemn. Când încerci să-l atingi, dispare. Oricum, destinul femeilor este să fie nefericite.

Kate se simți încă o dată emoționată de seninătatea noii sale prietene, dar nu putea accepta concluzia sa fatalistă.

– Spui că destinul femeilor este să fie nefericite, totuși știi foarte bine ce te-ar putea face fericită, insistă, pe un ton plin de subînțelesuri. În loc de răspuns, privirea Sattimei se pierdu spre plantația unde Edwin și Andrew discutau cu înflăcărare.

Kate nu insistă mai mult. După un timp se ridică pentru a-și lua rămas-bun.

– Ar trebui să vii să mă vizitezi din când în când, spuse.

– Mulțumesc, mi-ar face mare plăcere, răspunse Sattima. Sunt mulțumită să știu că ne protejați animalele.

Apoi, ca și când se simțea jenată că dăduse frâu liber sincerității sale, se grăbi să adauge:

– Cred că pâinile s-au copt acum. Veți putea să luați una.

După ce înfășură într-un șervet o pâine mică rotundă, îi propuse lui Kate să-i viziteze camera înainte de a pleca și tânăra femeie acceptă cu căldură.

Încăperea era imaginea ocupantei sale: liniștită și fermecătoare. Bejul delicat al pereților era înveselit de culorile vii ale numeroaselor perne croșetate de pe pat. O mulțime de covorașe și coșulețe de răchită, pline cu flori uscate împodobeau etajerele.

– Doamna Carleton m-a învățat să croșetez, explică Sattima cu mândrie. Și mama m-a învățat să lucrez răchita.

Kate era sedusă de amestecul de cultură africană și europeană care dădea viață camerei.

– Este o încăpere foarte frumoasă, exclamă. Acum, trebuie să mă duc la muncă, Sattima. Mulțumesc mult pentru companie și pentru pâinea delicioasă.

În timp ce Sattima se pregătea s-o însoțească până la ușa casei, Kate o opri râzând.

– Nu te deranja, protestă ea scuturând din cap. Cunosc drumul. Un zâmbet îi flutura încă pe buze când se apropie de treptele verandei, dar îi încremeni imediat când îl zări pe Edwin.

Era în picioare în fața mesei unde se servise ceaiul, cu o mână în șold și cu cealaltă răsfoind dosarul pe care-l pusese în fața lui.

Auzind pași, înălță capul și ochii i se măriră de surpriză când o văzu pe Kate. Apoi, ca și când își aminti brusc un eveniment nostim, își stăpâni un zâmbet amuzat, exclamând:

– Păreai în cea mai bună dispoziție când ai năvălit aici, acum două ore, doctore Shannon.

Kate scoase un oftat nemulțumit. Dacă voise să uite scopul vizitei sale, Edwin era acolo, pentru a i-l aminti. Își încrucișă brațele pe piept cu un gest hotărât și se îndreptă spre el cu pași măsurați, aruncându-i o privire furioasă.

– Voi fi directă, Edwin, șuieră ea. Țin să-ți exprim nemulțumirea mea, deoarece nu sunt de acord să-ți impui unul din oameni pe proprietatea mea.

– De ce crezi că acest om îmi aparține? ripostă Edwin pe un ton arogant. Kate era încurcată.

– Presupun că este în serviciul tău, bâigui. Altfel, de ce mi l-ai fi trimis?

– Este braconierul.

– Cum?

– Am făcut o mică anchetă în sat, îi explică Edwin pe un ton dezinvolt. Și astfel am aflat că cel care pune capcane este Kitami.

– Credeam că voiai să-l duci în fața tribunalului, se hazardă Kate.

– Da, dar mi s-a părut că ideea nu era de natură să te mulțumească, replică bărbatul cu un aer amuzat.

Așa că i-am propus lui Kitami să-și aleagă el însuși sentința: o amendă, sau mai multe zile de de muncă în contul tău.

– Înțeleg, spuse Kate cu un aer țâfnos.

Tremura de mânie la simpla idee că Edwin îndrăznea să se amestece în treburile sale, dar era obligată să recunoască faptul că modul de a rezolva problema era de o logică incontestabilă.

În acea clipă, Andrew traversa curtea, cu brațele încărcate de saci mici de plastic, conținând eșantioane de pământ. După ce le adresă un salut prietenesc, se instală în cabina micului său camion roșu-aprins. În timp ce cea mai mare parte a automobiliștilor renunțaseră să lupte împotriva prafului roșu care acoperea toate vehiculele după câteva ore de călătorie pe drumurile uscate, Andrew făcea, evident, o datorie de onoare din a-și păstra caroseria imaculată.

"Orgoliul poporului", gândi Kate fără indulgență, privind vehiculul îndepărtându-se. "Este orgoliul orb care-l face să creadă că-i este superior Sattimei! Dacă ar deschide măcar ochii, ar vedea că ea îi este superioară în foarte multe domenii, fie doar și în modestie". O clipă, uitase cearta cu Edwin și se întoarse spre el declarând:

– Știi că Sattima este îndrăgostită de el? Era gata să izbucnească în râs în fața aerului uluit al bărbatului.

– Despre ce vorbești? o întrebă, încruntându-se stupefiat.

– Sattima este îndrăgostită nebunește de Andrew Mberi, repetă Kate, accentuând fiecare silabă, ca pentru a-i permite să înțeleagă mai bine.

– Și de unde știi asta, doctore? o întrerupse Edwin cu un aer indiferent.

– Intuiția, dragul meu.

Ochii lui Kate străluceau de maliție.

– Sunt medic, este adevărat, continuă ea, dar nu sunt mai puțin femeie. Poate ai remarcat?

– Dacă am remarcat, Katherine! exclamă râzând bărbatul.

Ridică mâna spre fața tinerei femei pentru a ridica o șuviță de păr căzută pe frunte. Nu era decât un gest banal, dar care fu suficient s-o tulbure.

Doar îi atinsese pielea cu vârful degetelor și Kate se simți din nou cuprinsă de acea căldură familiară.

Tulburată, incapabilă să-și păstreze sângele-rece, se întoarse și plecă în fugă pentru a se retrage pe colină. Ajunsă acasă, nu putu decât să-și reproșeze fuga puerilă, dar Kate era conștientă că dacă ar fi rămas, și-ar fi asumat un risc căruia n-ar fi știut să-i facă față.

***

În timpul zilelor care urmară, Kate făcu tot ce putu pentru a și-l alunga pe Edwin din gânduri, dar prezența permanentă a lui Kitami făcea acest lucru și mai dificil. Revenea neîncetat la ultima lor conversație de sub verandă, la mânia care se transformase în bună dispoziție, la tandrețea bruscă ce o dezarmase complet.

Dacă nu și-ar fi revenit în fire, Kate s-ar fi putut repezi în capcana pe care i-o întindea. "Haide, să ne gândim la altceva!" își spuse scuturând din cap enervată.

Nu se punea problema să admită în fața lui Edwin, dar Kate constatase cu mulțumire că braconierul pocăit era de fapt un excelent muncitor. Era un bărbat taciturn, cu mișcări lente, dar animat de o energie care nu slăbea niciodată.

Kate începu să zâmbească amintindu-și una dintre primele lor conversații. Elizabeth venise s-o vadă și se duseseră amândouă pe locurile răvășite de Mtoto, în timp ce Kitami, aflat acolo, tocmai repara stricăciunile. Probabil o auzise pe Elizabeth spunându-i tinerei femei "Katy", deoarece îndată ce fură din nou singuri, abordase subiectul cu nenumărate precauții.

– Numele meu este Kitami și dumneavoastră sunteți Katy. Aveți nume de bărbat kikuyu și faceți o muncă de bărbat. De ce? o întrebase pe un ton foarte mirat. Un nume de femeie este Wanui, ca al soției mele.

– În țara mea, Katy este nume de femeie, îi explică ea cu răbdare. Cât despre meserie, bărbații și femeile sunt liberi să și-o aleagă pe cea care le place.

Kitami se gândi o clipă înainte de a accepta această idee nouă, apoi puse o nouă întrebare care părea să-l frământe mult.

– Dar de ce vă plac animalele? Ele n-au suflet.

– Sunt ființe vii, Kitami. Sunt frumoase și vreau ca și copiii copiilor noștri să le poată vedea într-o zi cum le vedem noi astăzi.

– Și să le vâneze? o completase cu viclenie.

– Uneori, este necesar să le vânezi, când sunt în număr prea mare, deoarece atunci, s-ar putea să sufere de foame. Dar nu este cazul în Ndege Hills. De aceea, trebuie să le protejăm.

– Pentru că ați hotărât dumneavoastră?

– Da, Kitami, pentru că am hotărât eu, răspunsese Kate cu certă mândrie.

Kate nu scăpă ocazia să se întrebe de ce ajutorul său o supusese unui asemenea interogatoriu, iar răspunsul îi fusese dat câteva zile mai târziu, când îl văzuse apărând cu o gazelă în brațe. Era cu siguranță cea care fusese rănită de capcana sa.

– Ce se întâmplă? se alarmase Kate, alergând în întâmpinarea lui Kitami.

– Am găsit-o în pădure și v-am adus-o pentru a vă arăta că este încă vie. Așa că nu aveți de ce să vă neliniștiți pentru copiii copiilor noștri.

Kate înțelesese în sfârșit mersul gândirii sale.

– Este foarte bine, spusese. S-o ducem într-un adăpost și o vei ține în timp ce-i examinez rana.

Astfel, tânăra femeie găsise un nou aliat în persoana braconierului care se căia. Avea atât de multă încredere în el, încât nu simțea nici cea mai mică neliniște când trebuia să lipsească. Știa că se va ocupa de pensionarii lor cu cea mai mare grijă.

***

În acea dimineață, după ce-i încredință lui Kitami sarcina de a hrăni animalele și de a le curăța țarcurile, se hotărî să-și acorde o clipă de relaxare binemeritată. De când Edwin îi arătase cascada dintre stânci, nu încetase să viseze la acel loc idilic și se hotărâse să meargă în sfârșit acolo, nu fără să se gândească să îmbrace un costum de baie pe sub șort și să-și pună un prosop de baie în geantă.

Micul bazin ascuns în mijlocul stâncilor era exact așa cum îl ținea minte: suprafața cristalină în care dispăreau valurile care vuiau ale cascadei, burnița din perle de apă prin care soarele forma un curcubeu, decor impresionant, asemănător celui dintr-un basm.

Kate inspiră profund aerul amețitor al muntelui și simți brusc o minunată senzație de libertate și de pace. Toate suferințele trecute, toate dezamăgirile, toate mâniile dispăruseră și acea impresie de tihnă semăna cu fericirea.

Înconjură bazinul pentru a se apropia de o masă de tulichină și culese o floare cu parfum delicat, pe care și-o prinse în păr. Kate era singură și atât de liberă încât avea impresia că restul lumii nu mai exista. Cu un gest rapid, își scoase tricoul și-și descheie bermudele pe care le lăsă să alunece de-a lungul picioarelor în același timp cu minusculul costum de baie turcoaz și plonjă în bazin, lăsându-și pielea goală mângâiată senzual de apa aproape caldă.

Kate înotă încet, cu capul întors spre cerul de azur, apoi plonjă din nou, cu ochii larg deschiși, întinzându-se în curent,

pentru a-l simți mai bine de-a lungul trupului. Când era în picioare, se deplasa atingând ușor cu vârful degetelor mari fundul stâncos, cu umerii și fața oferite soarelui și brațele atingând alene suprafața limpede.

Cu pleoapele închise, savura pe deplin fericită magia clipei, când un scârțâit de pietriș veni să tulbure liniștea locului.

Ford Michaels o avertizase despre prezența a numeroși leoparzi pe pământurile înalte și brusc, își dădu seama cu groază cât de vulnerabilă era. Ciulind urechile, percepu atunci trosnetul unor ramuri, apoi zgomot de pași. Cineva se apropia pe cărare și Kate, încremenită, își aținti privirea asupra promontoriului stâncos de unde va apărea intrusul. Câteva clipe mai târziu, Edwin cobora pe micul drum cu un mers nepăsător.

Când o zări pe Kate, rămase nemișcat, iar tânăra femeie, pradă celei mai mari încurcături, se scufundă în grabă, pentru a-și ascunde umerii goi. Dacă era ușurată la ideea că nu va avea de înfruntat un leopard, nu simțea mai puțin o mânie surdă față de acest bărbat care o surprindea într-o situație stânjenitoare.

– Ai fi putut cel puțin să mă avertizezi! strigă pe cel mai demn ton posibil, căutându-și din ochi hainele puse pe o piatră.

Edwin se apropie și, cu mâinile în șolduri, mângâie cu privirea părul lung al lui Kate pe care apa îl închisese la culoare până la a-i da o profundă tentă acaju.

– Permite-mi să-ți amintesc că locul acesta este refugiul meu, îi atrase atenția cu o cutezanță calmă. Faptul era de necontestat, și Kate oftă îngrijorată înainte de a încerca o nouă tactică.

– Asta nu te împiedică, dacă ai fi un gentleman, să ai cel puțin delicatețea de a te întoarce, exclamă cu o voce subțire.

Edwin izbucni într-un hohot spontan de râs.

– Nu sunt un gentleman, Katherine, spuse cu simplitate.

Acest răspuns era cel puțin neașteptat.

– Poate ai putea să-mi dai prosopul, replică ea printre dinți.

Edwin se aplecă pentru a lua prosopul încălzit de soare și începu să-l legene deasupra capului lui Kate care tuna și fulgera de o furie neputincioasă. Apoi, făcându-și curaj, ieși pe jumătate din apă pentru a întinde mâna spre pătratul de material, în timp ce ochii strălucitori ai lui Edwin priveau cu interes delicata umflare a pieptului.

În sfârșit, Kate putu prinde prosopul și, sărind repede din apă, și-l înfășură atât de iute, încât de-abia avu timp să i se zărească șoldurile goale. În culmea enervării, își luă tricoul și începu să-l scuture deasupra apei de nisipul care se lipise de material, dar era atât de exasperată încât făcu o mișcare stângace încât îl scăpă din mâini și veșmântul porni înapoi spre torent.

– Mare scofală ai făcut, frumoaso! exclamă Edwin râzând din toată inima.

Ofensată, tânăra femeie se întoarse spre el cu irezistibila dorință de a-l pălmui.

– Ești cel mai odios bărbat... începu cu o voce gâtuită.

Dar fraza îi rămase neterminată când îl văzu descheindu-și cămașa și întinzându-i-o cu un gest perfect natural.

Fără o vorbă, Kate puse mâna pe ea și o îmbrăcă.

Cămașa era suficient de lungă pentru a o acoperi pe Kate până la jumătatea coapselor, dar, când plecă privirea, constată cu disperare că bumbacul fin i se lipise de pielea încă udă, dezvăluindu-i curbele armonioase ale trupului.

În acest timp, Edwin se așezase direct pe pământ, cu spatele la stâncă și, cu vârful unui băț, se juca indiferent cu micul triunghi din material turcoaz.

– Pune-ți ăsta, îți va fi mai cald! exclamă ironic ridicând costumul de baie la nivelul lui Kate.

Aceasta îl luă cu un gest furios și, întorcându-i spatele lui Edwin, îl îmbrăcă stângace, foarte conștientă de privirea însoțitorului său, care trebuia să-i urmărească cele mai mici gesturi cu interes.

Kate era furioasă pe Edwin. Furioasă că o pusese într-o situație atât de stânjenitoare. Iar când îi împrumutase cămașa, se gândi ea, nu era decât pentru a o stânjeni și mai mult. Totuși, în timp ce-l privea furioasă, nu putea să se împiedice să simtă o emoție ciudată la vederea bustului musculos, nici nu putea să ignore plăcerea pe care o simțea mirosind parfumul de lămâie pe care-l degaja cămașa.

Din fericire, acum când se știa într-o ținută cât de cât decentă, își regăsise îndrăzneala și mai degrabă decât să insiste asupra tulburării sale, întrebă pe un ton agresiv:

– Aș fi curioasă să știu ce făceai aici!

– Sunt liber, replică tăios Edwin. N-am de ce să-ți dau socoteală. De fapt, tocmai am trecut pe la tine, deoarece tata a

insistat să te invit personal la serata pe care intenționează s-o dea în onoarea ta.

– Și te-ai prefăcut că-ți face plăcere să mă cauți, completă Kate cu un zâmbet silit.

– Și m-am prefăcut că-mi face plăcere să te caut, repetă Edwin cu un aer ironic, privind-o provocator.

– Edwin, spuse tânăra femeie cu un calm brusc, mi-ar plăcea să știu dacă prezența mea la această serată îți face plăcere, dacă există în tine un alt personaj decât bărbatul distant căruia îi place să mă umilească.

El sări în picioare, și înainte ca tânăra femeie să fi putut înțelege ce se întâmpla, o prinse în brațe cu putere și o privi cu un aer dușmănos, mormăind cu o voce surdă:

– Ce vrei să-ți răspund, Katherine? Că zgomotul pașilor tăi îmi răsună în cap mult timp după ce ai plecat și că, asemenea unui nebun, mi te imaginez în toate încăperile din casă și mi se pare că încă îți recunosc parfumul? Că te doresc cu ardoare până la a-mi pierde pofta de mâncare?

Oare asta vrei să auzi?

Kate simți o înțepătură puternică pe umeri, atât de puternic o strângea, dar durerea care-i cuprinse inima era mai cruntă, deoarece nu putea decât să creadă în ura lui Edwin. Cuvintele sale dure nu păreau să aibă nici o urmă de adevăr și, fără să vrea, lacrimile începură să-i curgă pe obraji, trădându-i vulnerabilitatea.

– Edwin, bâigui, te rog, să încetăm să ne facem tot acest rău!

– Suntem născuți pentru a ne face rău, replică bărbatul cu forță.

O măsură apoi o clipă și fără ca ea să se poată aștepta, își apropie fața și puse cu aviditate stăpânire pe gura lui Kate.

Dar nu fu un sărut agresiv. Dimpotrivă, era ca și când buzele lui Edwin le mângâiau pe ale lui Kate, cu nesfârșită tandrețe. Slăbind strânsoarea, îi încercui cu blândețe talia. În acea clipă, Kate l-ar fi putut respinge dar, parcă împotriva voinței sale, mâinile i se înnodară în jurul gâtului lui Edwin pentru a mângâia pielea de pe ceafa lui caldă.

Atunci, Edwin deveni mai pasionat și o trase mai mult spre el. Pradă unor senzații necunoscute, Kate nu-și putu stăpâni un geamăt răgușit. Apoi, de comun acord, se lăsară să alunece pe pământ, Kate întinsă fără apărare pe spate, Edwin în genunchi lângă ea.

O contemplă îndelung fără să se miște, apoi mâna i se strecură sub cămașă, pentru a-i atinge pielea mătăsoasă, mângâind cu pasiune pieptul care gâfâia, șoldurile rotunde. Înnebunită, Kate nu se mișca, vrăjită parcă de acea explorare senzuală a trupului său.

Își pierduse complet voința și se lăsă dusă de curentul propriei dorințe. Brusc, i se păru că toată ființa i se aprinde.

Fără să-și dea seama, Edwin îi deschisese nasturii cămășii și se aplecă s-o sărute pe gât înainte de a se întinde pe spate pentru a o atrage ușor deasupra lui pe tânăra femeie, fără să înceteze să-și plimbe gura avidă pe pieptul oferit.

Tulburată, Kate își dorea ca această clipă să dureze o veșnicie. Niciodată nu simțise o asemenea plăcere. Dar în clipa în care el se pregătea să-și lase să alunece costumul de baie de-a lungul picioarelor, cuvintele crude ale lui Edwin reveniră în memoria lui Kate. Oare erau într-adevăr născuți să-și facă rău?

Încet, mintea înceţoșată începu să-și revină. Din nou îi era teamă, își perdea încrederea, nu mai știa unde era limita între suferință și extaz, între dragoste și ură.

Edwin îi percepu reticența subită și rămase nemișcat.

– Oare ce aștepți de la mine, Katherine? murmură el cu o voce răgușită.

Se așezase brusc și buzele în stare să provoace o plăcere atât de încântătoare erau acum strânse cu severitate. Se așeză și Kate și începu să încheie nasturii cămășii cu mâinile tremurând.

– Mult mai mult decât mi-ai putea da, răspunse în sfârșit tânăra femeie, cu o voce gâtuită de emoție.

Edwin scoase un oftat exasperat trecându-și mâna prin părul ciufulit, apoi luă o pietricică pe care o făcu să ricoșeze cu furie pe suprafața bazinului.

– Nu știu ce scop urmărești, exclamă după o lungă tăcere.

Kate ridică ochii spre el și, cu inima palpitând, așteptă urmarea discursului.

– Dar simt că trecutul este pe cale să se repete. Ești o femeie plină de farmec, care caută să-și folosească puterea de seducție. Ai reușit deja să-l îmbunezi pe tata. Oare voi fi următoarea victimă?

Neputincioasă să domolească surda ostilitate pe care o bănuia în el, Kate îi atinse timid obrazul cu o mână.

– Cum aș putea să sper vreodată să seduc o inimă de piatră? îl întrebă cu voce scăzută.

Dar Edwin, foarte mânios, nu simți nici măcar cât de vulnerabilă era tânăra femeie și-i interpretă reacția ca pe un nou subterfugiu.

– N-ai să reușești, Katherine. Îți jur!

Apoi se întoarse și dispăru, lăsând-o pe Kate singură lângă cascadă. În timp ce-și strângea lucrurile, tânăra femeie își reproșa cu tristețe dragostea sa pentru Edwin... căci nu mai putea să-și ascundă mult timp natura sentimentelor pentru el.

"Oare chiar este incapabil să iubească?" se întrebă cu inima grea. "Sau suntem pur și simplu victime ale destinului și condamnați, cum bine a spus, să nu ne facem decât rău?"

Capitolul 9

Când se întorcea de la baraj, Kate observă de departe un obiect voluminos așezat în fața ușii sale. Fu cuprinsă imediat de curiozitate și grăbi pasul.

Era o cutie absolut obișnuită, în care se făcuseră mai multe găuri prin care tânăra femeie încercă, fără rezultat, să afle conținutul. Scoțându-și mănușile de lucru, luă plicul prins pe capac cu o piuneză.

Dragă doctor Shannon, citi, am apreciat mult conversația noastră de la familia Michaels. Îmi pari o tânără persoană inteligentă și competentă. Pe de altă parte, sunt sensibilă la interesul pe care-l porți țării noastre și de aceea doresc să contribui la eforturile dumitale. Ea se numește Lulu, este însărcinată și mă simt vinovată s-o păstrez, după ce mi s-a explicat cât de important este să favorizezi reproducerea speciilor pe cale de dispariție. Angela Carleton.

P.S. Poate voi fi chiar în măsură să-ți găsesc soțul său.

În culmea agitației, Kate se repezi în casă pentru a lua o șurubelniță și, puțin după aceea, ridică delicat capacul, pentru a scoate imediat o exclamație de încântare. Pe un așternut de paie se afla o maimuță mică, ghemuită leneș. Avea blana neagră ca abanosul, cu excepția umerilor și a cozii, albe ca zăpada.

În swahili, numele femelei însemna "perlă" și Kate observă că alegerea era cât se poate de potrivită.

– Ei bine, Lulu, murmură râzând, iată-te asigurată de un nou cămin. Apoi luă în brațe mica și fragila creatură, care se lăsă legănată ca un copil.

Jomo fu imediat rechiziționat să construiască o cușcă mare, în marginea pădurii de pini, pentru viitoarea mamă. Kate spera astfel s-o dezobișnuiască pe Lulu de statutul său de animal de casă, pentru a-și recăpăta gustul pentru viața sălbatică și ca puiul său să sufere cât mai puțin posibil influența omului. Era de înțeles că ușa cuștii va fi în permanență deschisă, astfel încât locul să fie un refugiu și nu o închisoare.

Sosirea neașteptată a maimuței reprezentă pentru Kate o fericită diversiune. Într-adevăr, până în acea clipă, își petrecuse numeroase ore remomorând întâlnirea sa cu Edwin la cascadă, încât devenise o obsesie. Retrăise de nenumărate ori fiecare sărut și fiecare mângâiere cu o emoție neîncetat reînnoită și chiar amintirea plecării bruște a lui Edwin nu putuse să-i domolească emoțiile care-i tulburau sufletul și trupul la fiecare nouă amintire.

Își dorea din tot sufletul să nu-l mai vadă, deoarece se știa incapabilă să se comporte ca și când nimic nu se întâmplase între ei. Kate îi purta pică pentru că o făcuse atât de vulnerabilă, dar era prea mândră pentru a-i mărturisi în ce măsură o tulburase.

Ce n-ar fi dat să fugă! Dar Ford făcea această soluție imposibilă: Kate nu putea să refuze în mod decent să meargă la serata pe care o organiza în onoarea sa, fără ca asta să fie interpretată ca un afront.

Așadar, generozitatea neașteptată a Angelei Carleton se manifestase în cel mai potrivit moment și războiul tainic cu Edwin devenise brusc mai suportabil.

Spre sfârșitul după-amiezii, tocmai își consemna observațiile medicale în jurnal, când atenția îi fu atrasă de zgomotul unui motor. Recunoscând zgomotul cu rateuri al Peugeotului său, se ridică surprinsă pentru a-și vedea vehiculul, condus de Andrew Mberi. Alături de el, foarte țeapăn, se afla bătrânul Kendo, în timp ce patru săteni erau înghesuiți în spate.

– Cât de amabil ești, Andrew! exclamă Kate în timp ce bărbatul se apropie zâmbind de ea.

– Am văzut-o în garaj când mi-am dus camionul la revizie. Cum era gata, mi-am luat libertatea să achit factura și să v-o aduc.

– Îți voi da un cec! răspunse imediat Kate.

– Mi-am luat și libertatea să pun s-o spele.

– Văd! constată tânăra femeie râzând. Am lăsat un brec vechi și găsesc unul aproape nou-nouț! Apoi, apropiindu-se de geamul pasagerului, spuse cu un zâmbet larg:

– Bună ziua, Kendo! Vrei să-mi faci onoarea să accepți o ceașcă de ceai?

Bătrânul acceptă cu răceală, apoi dădu un ordin peste umăr. Rezultatul fu imediat. Unul dintre tinerii oameni se duse să ridice cârpa pentru a lua un butoiaș de bere pe care-l puse pe verandă, în timp ce un altul deschise ceremonios portiera pentru a-l ajuta pe vrăjitor să coboare. Ceilalți doi tineri se duseră și se postară lângă trepte, așteptând ordine.

– Berea este un cadou pentru dumneata, daktari Shannon, anunță solemn Kendo. Și acești bărbați sunt la dispoziția dumitale.

Kate plecă pleoapele, pentru a-și ascunde bucuria triumfătoare.

– Mulțumesc, Kendo, se mulțumi să murmure pe un ton de profund respect.

Câteva clipe mai târziu, Kate și cei doi invitați erau așezați în fața unui bufet improvizat, compus din biscuiți sărați și crocanți, anșoa, mere pe care tânăra femeie le cumpărase din piața din Nyeri și un borcan mic cu unt de arahide. Cu siguranță, cerul gurii lui Kendo era mai puțin ostil la noutăți decât cel al Elizabethei Finch, deoarece părea să se delecteze cu acest meniu american pe care-l stropi copios cu bere caldă. Privea în jurul său cu un aer mulțumit, în timp ce Kate și Andrew stăteau de vorbă.

– Am studiat posibilități de a obține cel mai bun randament pe plantație, explică tânărul inginer. Și am vorbit îndelung cu Edwin.

– Vei deveni erou național dacă vei reuși să pui la punct un butaș în stare să reziste la secetă, exclamă atunci Kate.

Andrew o privi serios.

– Dar pe dumneavoastră nu vă interesează seceta, doctore, răspunse. Aveți toată apa disponibilă pe mai mulți kilometri împrejur.

Kate se simți roșind și se întrebă cu iritare dacă Edwin răspândise zvonuri în legătură cu refuzul ei de a renunța la drepturile asupra barajului. Kendo interveni pentru a da conversației o orientare care-l interesa mai mult.

– Fiul meu a fost invitat la serata de la familia Michaels, exclamă cu mândrie.

Andrew zâmbi ușor jenat și, adresându-se lui Kate ca și când tatăl său nu era acolo, replică:

– Nu înțeleg de ce Kendo consideră ca o victorie personală faptul că familia Michaels m-a poftit la recepție.

Dar Kate înțelegea foarte bine satisfacția bătrânului, care nu uitase că spera să-și întărească puterea căsătorindu-și fiul cu "fiica adoptivă" a lui Ford.

Înșelându-se asupra tăcerii lui Kate, Andrew precizâ imediat:

– Nu-i critic pe cei doi Michaels, dimpotrivă. Țara noastră are nevoie de oameni de valoare pentru a o pune în valoare.

– Consideri că eu fac parte dintre acești oameni? îl întrebă râzând Kate.

– Există mai multe feluri de a pune în valoare pământul. Al dumneavoastră este printre celelalte, răspunse el ridicându-se.

Amuzată de diplomația lui Andrew, tânăra femeie insistă:

– Dar preferi totuși să se cultive mai mult, chiar în detrimentul faunei.

– Acceptați, doctore, că animalele sălbatice nu sunt o valoare de exportat. Nu astfel se îmbogățește Kenya.

– Ai dreptate, dar ocrotirea faunei este de mare importanță pentru viitorul lumii, persistă Kate.

– Lumea are nevoie de amândouă, enunță cu înțelepciune Kendo. Acum, daktari, binevoiești să mă duci în sat?

Ultima parte a frazei era mai mult un ordin decât o cerere.

***

Kate era ocupată să palpeze pântecul lui Lulu, pentru a determina cu aproximație data nașterii, când apăru Sattima.

– Sper că nu te deranjez, doctor Katherine, spuse aceasta apropiindu-se pentru a mângâia mica maimuță.

– Știi foarte bine că ușa mea îți este întotdeauna deschisă, Sattima, răspunse Kate. Vizita ta îmi face plăcere.

După ce o examină pe Lulu și o instală din nou în cușcă, cele două femei o luară pe drumul spre casă.

Trecură prin fața țarcului antilopelor aryx, gol de câteva zile, deoarece Kate considerase în sfârșit posibil să trimită perechea spre libertatea colinelor. Apoi îi făcuse o vizită lui Mtoto.

Sărmanul animal invidia probabil antilopele, deoarece acum era izolat într-un parc închis unde se părea că se plictisea enorm. Când îl văzu, Sattima începu să râdă.

– Pare atât de nevinovat, încât îți vine greu să crezi că a făcut atâtea stricăciuni pe plantație! exclamă ea.

– Nu trebuie să te încrezi în aparențe, răspunse Kate. Oricum, nu i se va permite să părăsească acest loc atâta timp cât proprietatea nu va fi complet împrejmuită.

Ceea ce probabil nu va întârzia, deoarece Kendo a consimțit în sfârșit să lase câțiva tineri să lucreze pentru mine, adăugă cu mândrie.

Kate era gata să povestească vizita vrăjitorului și a fiului său, dar se abținu de teamă să nu-și pună însoțitoarea în încurcătură amintind de prezența lui Andrew.

Tocmai plecaseră de la Mtoto, când gazela salvată din capcana braconierului escaladă ca o săgeată colina, pentru a dispărea în pădure.

– Este complet vindecată, constată cu satisfacție Kate.

– Admir ce faci aici, declară timid Sattima.

– Dar sunt încă atât de multe de făcut!

Se așezară una lângă alta pe treptele de la intrare, pentru a privi în tăcere soarele coborând la orizont. Kate își dădu brusc seama că până la recepție nu mai erau decât câteva ore.

– Probabil ai mult de muncă pentru pregătirea seratei, spuse întorcându-se spre însoțitoarea sa.

Sattima păru că șovăie o clipă înainte de a răspunde:

– Nu.... De fapt... La drept vorbind, domnul Edwin a insistat ca, în această seară să fiu invitată, ca ceilalți.

Kate o asculta cu cea mai mare curiozitate. Pentru că Andrew fusese de asemenea invitat, trebuia să înțeleagă că Edwin nu fusese surd la observația lui Kate referitoare la cei doi tineri.

– Dar îmi este teamă că nu mă voi simți chiar în largul meu în mijlocul celorlalte doamne, continuă Sattima.

– Nu încerca să te subestimezi, o mustră cu amabilitate Kate.

– Dar nu știu nici măcar să mă îmbrac pentru a fi elegantă!

– Ai putea să dai lecții de eleganță firească multora din aceste doamne, răspunse Kate râzând.

Se gândi atunci la taiorul de nedescris al Angelei Carleton, la proprii blugi decolorați și la cizmele pline de noroi. În sariul său de bumbac, Sattima era întruchiparea grației, dar evident, nu-și dădea seama de asta.

– Am o idee! exclamă Kate. Vino.

O jumătate de oră mai târziu, după ce făcuseră câte un duș, înfășurate în câte un halat de baie comod, se așezaseră în fața măsuței de toaletă a lui Kate.

– Perfect! făcu tânăra femeie zâmbindu-i în oglindă însoțitoarei sale. La treabă!

Machiajul Sattimei trebuia să fie foarte ușor, pentru a nu estompa frumusețea sa naturală. Puțin fard roz pe pomeții obrajilor, o umbră de pudră aurie pe pleoape și o discretă linie cu creionul erau de-ajuns pentru a pune în evidență chipul exotic.

Apoi făcură inventarul garderobei lui Kate, pentru a se pune de acord asupra alegerii unei rochii roz deschis care se potrivea de minune prin sobrietatea liniei, delicatei tinerei fete.

– Îți vine mult mai bine decât mie! se miră Kate văzând-o pe Sattima învârtindu-se în fața ei. Este o culoare care ți se potrivește de minune.

Apoi, după o scurtă clipă de gândire, adăugă:

– Poți s-o păstrezi, ți-o fac cadou.

Sattima bâigui emoționată o mulțumire, în timp ce-și vâra picioarele în pantofii eleganți aurii, pe care tocmai îi întinsese prietena sa.

După ce mica protejată fu gata, Kate trebui să se gândească la propria toaletă. Compania tinerei fete o distrase atât de bine, încât nu avusese timp să se gândească la recepție, dar acum începea să se simtă cuprinsă de un fior de neliniște.

Oare câți invitați o cunoscuseră pe Jacquelyn Shannon? Și ce vor crede despre fiica sa? O clipă, avu tentația să meargă la familia Michaels în blugii săi vechi, pentru că blugii și cizmele făceau parte din identitatea sa. Dar își dădu repede seama că era un impuls pueril, ba chiar laș. La ce bun să caute să ascundă că era fiica lui Jakie și că, fizic îi semăna aidoma? Pe de altă parte, dacă Ford suferise indiferența infidelei, nu rămăsese mai puțin atașat de amintirea sa. Iar părerea celorlalți avea puțină importanță pentru Kate, care-și dorea să-i fie agreabilă bătrânului.

Așa că optă pentru o elegantă rochie cu bretele din mătase verde, cu un bolerou asortat, oferită de Jakie în cursul uneia din

expedițiile lor la marii croitori parizieni. După ce se îmbrăcă și se pieptănă, se duse să i se alăture Sattimei care o aștepta în salon și spuse:

– Propun să bem liniștite un mic pahar de porto înainte de plecare. Avem nevoie amândouă pentru a înfrunta în mod distins această serată.

– Cred că ai dreptate, răspunse Sattima, dând din cap cu subînțeles.

***

În mod ciudat, proprietatea familiei Michaels părea mai puțin importantă noaptea decât ziua. Îndată ce Kate parcă mașina în locul rezervat în acest scop, Sattima o șterse pentru a merge să arunce o privire în bucătărie. Rămasă singură, tânăra femeie se îndreptă fără să se grăbească spre vasta terasă care dădea spre grădină.

Se opri o clipă sus pe scări pentru a observa invitații grupați în jurul bufetului care fusese aranjat nu departe de piscina luminată pentru această ocazie.

În clipa când se pregătea să coboare scara, un zgomot de pași o făcu să întoarcă puțin capul. Mohorât și tăcut, Edwin se apropia măsurând-o cu insolență pe Kate. Era îmbrăcat în pantaloni bej și cu o cămașă de mătase albastru deschis, dar această ținută

sofisticată nu era suficientă să facă uitată latura sălbatică a persoanei. Își suflecase mânecile până la coate și Kate se întrebă o clipă dacă era un obicei sau dacă era un semn subtil de revoltă împotriva acestei recepții mondene.

Se măsurară cu suspiciune, asemenea a două animale surprinse să se afle pe același drum. Edwin vorbi primul.

– Tocmai am văzut-o pe Sattima, spuse. Eram sigur că-i vei pune în valoare eleganța naturală. De aceea ți-am trimis-o.

– Tu mi-ai trimis-o? repetă Kate, neîncrezătoare.

– Credeam că ți-a spus.

Apoi adăugă cu un zâmbet ironic:

– Femeia de lume care ești, nu putea rata s-o ghideze în mod judicios pe această copilă.

Ignorându-i deliberat aluzia perfidă care se strecurase în remarca sa, Kate anunță cu un aer detașat:

– Dacă am înțeles bine, scopul acestei serate este de a-i arunca pe Sattima și Andrew unul în brațele celuilalt.

Edwin ridică din umeri.

– Pentru că mi-ai deschis ochii!...

– Dar ești de acord cu asemenea unire?

– Am multă admirație pentru Andrew și doresc s-o văd pe Sattima fericită. Presupun că este suficient.

– Într-adevăr, ar trebui să fie suficient, dar este bine să știi că bătrânul Kendo nu este indiferent la acest proiect și dacă favorizează această căsătorie, este pentru a-și servi propriile interese.

În mintea lui nu este câtuși de puțin loc pentru romantism.

– În timp ce în a ta este! o ironiză Edwin.

Din fericire, întunericul complice al nopții îl împiedică să vadă obrajii îmbujorați ai tinerei femei și ea continuă cu siguranță:

– În tot cazul, cred că știu că Andrew ține să rămână complet străin de uneltirile tatălui său.

– Trebuie să înțeleg că mă sfătuiești să acționez cu cea mai mare prudență, doctore? Se pare că te temi de lipsa mea de.... subtilitate. Te temi să nu fiu prea îndrăzneț?

Kate își dădu părul spre spate cu un gest iritat și replică pe un ton sarcastic:

– Nu știam că-ți cunoști atât de bine defectele!

Și, fără să-i dea timp să răspundă, coborî treptele pentru a merge să se alăture celorlalți invitați. O reperă imediat pe Elizabeth Finch, care vorbea cu Ford făcând gesturi largi. Nu departe de ei se aflau Angela și Roy Carleton.

Sosirea lui Kate provocă un murmur general și tânăra femeie se simți o clipă cuprinsă de panică. Toți invitații erau suficient de în vârstă pentru a o cunoaște pe Jakie și fiecare trebuia să se întrebe cu curiozitate ce gen de femeie era fiica sa.

Un servitor tânăr, cu o haină albă imaculată îi prezentă o tavă cu băuturi și Kate luă o cupă cu șampanie, mulțumindu-i cu un zâmbet. Această diversiune fusese de-ajuns pentru a-i reda curajul. Ridicând bărbia cu mândrie, se îndreptă spre gazda sa, pentru a o saluta.

– Ah! Iat-o pe invitata noastră de onoare! exclamă atunci Angela Carleton, apropiindu-se de Kate pentru a o lua de braț cu scopul de a o prezenta de la un grup la altul.

***

– Să fii extrem de amabilă cu această doamnă, murmură Angela în timp ce se apropiau de o sexagenară robustă cu părul cărunt și ochi mici, necruțători. Ea are maimuța mascul despre care ți-am vorbit în scrisoarea mea. Se numește Eudora Fizhugh.

– Așadar, iat-o pe tânăra moștenitoare venită să pună ordine în micul nostru colț din Africa! exclamă doamna Fizhugh pe un ton caustic. V-am cunoscut bine mama, domnișoară Shannon. Sunteți imaginea ei vie.

Prin accentul elogios al observației, dădea impresia că deplângea această asemănare și o condamna. Dar Kate reuși să schițeze un zâmbet senin.

– Mulțumesc, doamnă Fizhugh, răspunse ea. Am crezut întotdeauna că mama a fost o femeie foarte frumoasă.

Dar interlocutoarea sa nu se lăsă descumpănită pentru atâta. Cu bărbia tremurând de indignare, replică:

– Și Dumnezeu știe că știa să-și folosească frumusețea. Am fost toți foarte mâhniți să aflăm că moartea a pus capăt prematur carierei sale strălucite.

Kate fu surprinsă o clipă.

– Carierei sale?

– Draga mea Dora, cred că ai mers puțin prea departe, încercă s-o întrerupă Angela.

Dar arțăgoasa doamnă Fizhugh continuă cu îndârjire:

– Da, ascensiunea sa socială prin intermediul căsătoriilor. Cred că noi toți ar trebui să ne simțim privilegiați că am cunoscut-o la debut.

Kate deveni lividă, dar sosirea unei a patra persoane o scuti în mod foarte oportun să răspundă acestei observații odioase:

– Scuzați-mă, doctore Shannon. Sunt doctorul Hauser, specialist în boli infecțioase pentru Organizația Mondială a Sănătății în Kenya. Doamna Carleton mi-a vorbit mult despre munca dumneavoastră, începu el cu un zâmbet atrăgător.

Fericită de întrerupere, Kate se lăsă antrenată fără greutate într-o discuție strict tehnică asupra transmiterii anumitor paraziți de la animale la om.

Nu că ar fi fost dispusă să întrețină o conversație profesională, dar însăși austeritatea subiectului îi domolea mânia și curând fu în măsură să se destindă.

În timp ce-și asculta atentă colegul, Kate își plimbă din când în când privirea asupra invitaților. După un timp, constată cu plăcere că Sattima părea în sfârșit să se distreze. Orchestra cânta niște balade locale și tânăra fată se legăna grațios în ritmul muzicii. Andrew se afla în cealaltă parte a terasei și privea deseori în direcția Sattimei, dar îți dădea sentimentul că nu dorea să facă

mai mult. Bineînțeles, la rândul său Sattima se prefăcea că-i ignoră prezența.

Doctorul Hauser tocmai se scuzase pentru a merge să ia un alt pahar și Kate rămase singură cu gândurile sale. Tresări când vocea gravă a lui Edwin răsună în spatele său, ca un ecou al acestora.

– Totuși mi se par foarte timizi, ce crezi? întrebă el.

– Ce putem face?

– Am o idee, reluă Edwin. O invit pe Sattima la dans, tu îl iniviți pe Andrew și la mijlocul dansului, schimbăm partenerii.

– Și eu mă aflu în brațele tale! ripostă Kate.

– Liniștește-te, n-am nici un gând ascuns, protestă Edwin cu un zâmbet subțire.

– Ce știi despre ale mele? îi replică provocatoare Kate.

– Tot ce trebuie să știu, draga mea Katherine, este că ești o femeie pe deplin transparentă.

Zâmbea încă, dar cu un fel de licărire în ochi, care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că o vedea pe jumătate goală lângă cascadă. Simțind că se înroșește, întoarse capul pentru a-și ascunde tulburarea.

Privirea îi căzu asupra doamnei Fizhugh, care vorbea cu o altă doamnă.

Făcea gesturi largi, legănând primejdios paharul cu Martini. În acea clipă Sattima trecu aproape de ea, formând un obstacol supărător pentru mișcarea sa exuberantă. Conținutul paharului se vărsă pe rochia tinerei femei.

În timp ce Sattima, consternată, își plecă privirea asupra rochiei pătate, doamna Fizhugh o mustră mânioasă:

– În sfârșit! Ai fi putut fi atentă!

Apoi se întoarse spre interlocutoarea sa și adăugă cu un oftat agasat:

– Ah, tinerii ăștia! Zău!

Sattima, cu ochii încețoșați de lacrimi, fugi spre întunericul plantației, mai jos de terasă. Kate îl spionă pe Edwin. Livid de furie, era pe punctul să intervină, dar îl opri cu un gest discret. Andrew tocmai se desprinsese de grupul său pentru a se duce după Sattima. Chipul lui Edwin se destinse și-i adresă lui Kate un zâmbet călduros, atât de neașteptat, încât inima îi tresări în piept.

– Eram pe punctul să ne purtăm ca niște bătrâni mijlocitori, dar cred că tinerii noștri sunt întru totul capabili să se lipsească de serviciile noastre, observă bărbatul pe un ton amuzat.

– Asta nu înseamnă că nu mi-ar fi făcut plăcere s-o pun pe această doamnă Fizhugh la locul său! exclamă Kate cu înflăcărare.

– Cumătra aceasta insuportabilă ți-a căutat oare ceartă? o întrebă Edwin pe un ton inocent.

– Sunt obișnuită cu manifestările de ostilitate, răspunse tânăra femeie privindu-l pe Edwin drept în ochi.

Solicitat în acea clipă de un invitat, bărbatul nu avu timp să replice și Kate rămase singură pe terasă.

Se îndreptă spre bufet, când un bărbat, mai degrabă frumos și cu o mustață elegantă, porni în întâmpinarea sa cu un zâmbet larg.

– Doctor Shannon! Kate Shannon! exclamă cu un accent franțuzesc destul de pronunțat.

Kate își aminti brusc că în zborul lung New York – Nairobi cu două luni mai înainte, îl avusese însoțitor de călătorie.

– Ali Boucret! Cât sunt de încântată să te văd!

Ignorând mâna pe care i-o întinsese Kate, Ali își trecu brațul în jurul taliei sale murmurându-i la ureche:

– N-aș fi venit niciodată la o serată atât de plictisitoare dacă n-aș fi avut certitudinea că te întâlnesc, draga mea.

– Sunt măgulită, răspunse Kate cu un zâmbet amabil, încercând să se elibereze.

– Probabil te întrebi de ce n-am venit să-ți fac o vizită mai curând...

Kate nu-și puse vreodată o asemenea problemă, dar ascultă totuși politicos explicațiile sale:

– N-am avut nici un minut în care să mă pot sustrage cerințelor proprietății mele din Zanzibar.

– Ce interesant! exclamă Kate cu o politețe rece.

– Zanzibar este mai mult decât interesant, te asigur. Este o insulă fascinantă. Mi-ar plăcea atât de mult să vii să-mi faci o vizită acolo.

– Îți mulțumesc, dar deocamdată nu pot să-mi părăsesc munca.

– Nici măcar pentru a captura un leopard tânăr, care s-ar putea să fie omorât? replică imediat Ali.

– Ce vrei să spui? întrebă Kate, brusc interesată.

– Este vorba despre un animal evadat dintr-un circ venit pe insulă. Circul a plecat în Africa de Sud, dar leopardul a rămas și reprezintă o amenințare pentru muncitorii din câmpurile de mirodenii. Am intenția să contactez autoritățile pentru a obține permisiunea de a-l ucide.

– Să nu faci asta, Ali, te implor!

– Atunci, vino să-l capturezi.

– M-ai convins, răspunse râzând Kate.

– Am știut întotdeauna să seduc femeile, aprecie Ali cu un zâmbet ușor satisfăcut.

Erau într-o conversație animată când Edwin veni să li se alăture.

– Bună ziua, Michaels! spuse Ali cu indiferență. Tocmai făceam planuri cu Kate. Va veni să petreacă la mine câteva zile.

– Serios? se miră Edwin. N-ai pierdut timpul.

– De fapt, suntem cunoștințe vechi, am călătorit împreună de la New York la Nairobi, explică Ali pe un ton sigur de sine.

Contrariată să-i vadă pe cei doi bărbați vorbind despre ea ca și când nu era acolo, vorbi pentru a da faptelor adevărata lor importanță.

– Ali tocmai mi-a adus la cunoștință că o felină tânără rătăcește pe insulă. Dacă nu-l capturez, va fi omorâtă.

– Ce suflet generos, doctore! exclamă Edwin cu o ironie mușcătoare.

Exasperată, Kate se întoarse atunci spre Ali.

– Dacă am dansa? îi propuse cu un zâmbet.

Ali se pregătea s-o ia pe tânăra femeie de talie, pentru a se supune imediat, când Edwin interveni pe un ton hotărât:

– Se pare că ai uitat că mi-ai promis acest dans! îi aminti.

Și, fără să-i lase timp să protesteze, o conduse spre ring.

La început, Kate fu foarte încordată, încercând din toate puterile să rămână insensibilă la ușoara apăsare a degetelor lui Edwin pe pielea sa și la căldura întregului său trup. Dar eforturile îi fură zadarnice și treptat, se lăsă lângă bustul său, strângându-se mai aproape de el.

Își aminti din nou cât de bine era să se afle în brațele lui Edwin. Brusc, era ca și când nu încetaseră să fie îmbrățișați și Kate se simți cuprinsă de fericire. Rațiunea îi striga să nu aibă încredere, dar nevoia de a i se abandona era mai puternică decât rațiunea.

În cele din urmă, sperând să rupă vraja, ridică ochii spre Edwin și întrebă cu o voce pe care ar fi dorit-o severă.

– De ce te-ai purtat cu o asemenea bădărănie față de Ali?

– Pentru că este un bărbat demn de dispreț, îi răspunse el, strângând-o mai puternic.

– Oare este singurul motiv?

Muzica tocmai se oprise, dar ei continuau să danseze în ritmul brizei ușoare. Edwin n-avu timp să răspundă, deoarece doamna Fizhugh se apropie pentru a arunca una dintre săgețile sale otrăvite.

– Există oameni care nu știu niciodată să tragă învățăminte dintr-o întâmplare, îi ironiză.

– Despre ce învățăminte vreți să vorbiți, doamnă Fizhugh? bombăni Edwin cu o voce amenințătoare, care o făcu să bată în retragere.

– N-are importanță, ripostă aceasta cu un gest vag. Voiam doar să-ți cer să mă însoțești până la mașină, Edwin. Treptele terasei voastre sunt periculoase noaptea.

Bărbatul oftă nepoliticos înainte de a se întoarce spre partenera sa.

– Iartă-mă, Katherine, murmură.

O senzație de frig o cuprinse când se îndepărtă de ea. Redeveni subit conștientă de realitate. Trebuia neapărat să dispară înainte de întoarcerea lui Edwin. Noaptea aceasta care i se păruse o clipă încărcată de promisiuni, părea deodată goală și Kate plecă tristă peste peluza luminată doar de bolta scânteind de stele.

În timp ce mașina înainta încet de-a lungul drumului, fasciculul farurilor trecu peste o pereche care mergea mână în mână. Andrew și Sattima păreau fericiți, dar acest spectacol nu făcu decât să sporească impresia de singurătate a tinerei femei.

Capitolul 10

– Domnișoară, spuse încet stewardesa, splecându-se spre Kate.

Kate ridică pleoapele cu greutate.

– Domnișoară, vom ateriza curând la Zanzibar și mi-ați cerut să vă trezesc pentru a avea o vedere aeriană a insulei...

După ce-i mulțumi tinerei femei cu un zâmbet grațios, Kate se întoarse spre hublou.

Insula tropicală se întindea verde și liniștită, pe mătasea albastru închis a mării. Coasta de vest era conturată de kilometri de plajă albă și pustie, mărginită de palmieri care se legănau ușor în vânt.

Pe mare pluteau o mulțime de ambarcațiuni cu pânze curioase triunghiulare, iar spectacolul era extrem de odihnitor în comparație cu austerele culmi de granit din Kenya. Relaxată și fericită, se rezemă din nou de spătarul scaunului.

Trecuseră mai puțin de două ore de când avionul părăsise aeroportul Kenyatta și Kate luase hotărârea fermă să considere călătoria aceasta ca o perioadă de vacanță, hotărâre cu atât mai ușor de menținut cu cât îndepărtarea de Edwin îi garanta o relativă liniște sufletească.

Pe buze îi apăru un zâmbet în timp ce-și aminti modul arogant în care se smulsese din brațele lui Ali pentru a o face să danseze. Dar zâmbetul îi împietri când își aminti cum o ținuse lângă el și ce încântătoare toropeală o cuprinsese atunci. Edwin o subjuga și era prea periculos pentru o femeie care acordă importanță independenței sale.

Kate se gândea la compania lui Ali cu o anumită plăcere, deoarece, cu siguranță, tânărul bărbat nu va căuta să exercite asupra ei nici cea mai mică presiune afectivă. Poate îl considera ca pe un tânăr fermecător și distractiv, dar nu destul de ieșit din comun pentru a o emoționa.

Desigur, poate avea în minte ideea că tânăra femeie nu va fi în nici un fel în dezacord cu el, dar Kate avea suficient tact pentru a ști să respingă eventualele avansuri ale gazdei sale, fără să-l ofenseze.

"De fapt, își spuse, nu există pe lume decât un singur bărbat care mă poate face să-mi pierd cumpătul și tocmai am pus între noi mai multe sute de kilometri". Pasagerii debarcară într-o căldură sufocantă și Kate se felicită că nu purta decât o rochie ușoară de in. Ali o aștepta în sala de debarcare, cu un enorm buchet de trandafiri în mână și un zâmbet triumfător pe buze.

– Bună ziua, dragă prietenă și bun venit pe insula mea, spuse cu o voce suavă, aplecându-se pentru a o săruta.

Îi căută gura, dar Kate întoarse capul, reușind să facă sărutul să devieze pe obraz.

– Sunt foarte fericit să te întâmpin, mica mea Kate.

După ce săptămâni întregi fusese numită Katherine sau "doctore" de sarcasticul Edwin, diminutivul său în gura lui Ali părea aproape intim. Era ca și când el considera că acceptase anumite libertăți pe care Kate nu era pregătită să le acorde. În mod inexplicabil, fu cuprinsă de un vag sentiment de îngrijorare. În graba sa de a salva leopardul, poate se pusese într-o situație delicată...

După ce recuperară bagajele tinerei femei, Ali o luă pe Kate de braț pentru a o conduce spre o mașină sport strălucitoare, parcată într-o zonă interzisă.

Era atât de preocupat să strecoare mai multe bancnote în mâna supraveghetorului aeroportului, încât nu remarcă emoția care întunecă subit fața lui Kate. Superba mașină era un Porche Targa gri metalizat, în afară de culoare, identic cu cel cu care Brent se făIea odinioară pe străzile din San Francisco.

Avea un nod în gât instalându-se pe scaunul scund atât de familiar. În mod ciudat, durerea absurdă pe care o crezuse dispărută pentru totdeauna, o tulbură din nou și redeveni tânăra studentă care eșuase atât ca soție, cât și ca femeie. Ca întotdeauna, reproșurile se îndreptară nu spre soțul trădător, ci spre propria persoană.

Brusc, i se făcu frig și inima îi deveni de gheață. Era atât de obsedată de această senzație familiară de eșec, încât uitase să ia în considerare modificările survenite în comportamentul său în ultimele luni. Kate era din nou chinuită de umilințele celui care-i fusese soț și pe care nu le mărturisise nimănui niciodată.

Străin la suferința interioară care o chinuia pe însoțitoarea sa, Ali conducea cu ostentație, străduindu-se să facă pneurile mașinii să scrâșnească în numeroasele viraje și accelerând excesiv îndată ce-i permiteau câțiva metri în linie dreaptă. Așa că peisajul defila ca într-o succesiune de imagini neclare și tânăra femeie abia avu timp să zărească minunata piață mică de fructe, că se aflau deja printre magazine de stofe.

Kate se simți ușurată când ajunseră în sfârșit să vadă superba locuință a gazdei sale, cocoțată pe culmea unei mici coline care domina orașul, câmpurile de mirodenii și marea.

Fără să-i lase măcar lui Ali timp să oprească motorul, Kate deschise portiera pentru a fugi din acel Porche care-i aducea atâtea amintiri îngrozitoare.

Rezemată cu spatele de caroserie, plimbă o privire absentă în jur, până în clipa în care fu în sfârșit capabilă să redevină conștientă de realitate. Aerul era înmiresmat de un parfum tare de cuișoare amestecat cu cel al copacilor înfloriți care înconjurau casa.

Când Ali se apropie de ea scrutând-o cu un aer întrebător, Kate reuși să-i adreseze un zâmbet.

– Ce proprietate frumoasă! exclamă pe un ton prefăcut vesel.

– Totuși, asta n-a fost suficient s-o rețină pe soția mea, răspunse Ali cu o resemnare comică. Era mai îndrăgostită de mesele de joc din la Monte Carlo, decât de mine.

Nu părea câtuși de puțin afectat, dar fără să vrea, Kate se simți profund stânjenită de mărturisirea sa.

– Îmi pare rău, bâigui ea.

– Greșești, replică bărbatul cu o voce încărcată de subînțelesuri. Nu vreau să simți nici cel mai mic motiv de nemulțumire în timpul acestor două zile.... și acestor două nopți.

– Dacă m-ai duce s-o vizitez? propuse Kate pentru a schimba subiectul.

Îndată ce ajunseră în salonul spațios, Ali apăsă pe o sonerie ascunsă în spatele unei draperii și, aproape imediat, se prezentă un servitor în haină albă. În timp ce Ali îi dădea instrucțiuni, Kate făcu câțiva pași prin încăpere pentru a examina de aproape decorarea luxoasă.

Erau acolo fotolii din bambus acoperite cu perne de mătase, numeroase obiecte din aramă cizelată și un uriaș ventilator complet silențios, atârnat de tavan.

În încăpere domnea o atmosferă de bun-gust luxos pe care Kate nu se sustrase s-o admire, atât era de obișnuită cu confortul spartan al căsuței sale de deasupra barajului.

Dar admirația i se transformă în uimire când Ali o conduse în camera sa. Decoratorul folosise o estompare treptată a culorilor de la verde deschis la alb, care amintea culoarea mării în zori. Patul, așezat în mijlocul încăperii, pe o estradă, era ascuns sub o

vaporoasă plasă împotriva țânțarilor, din tul alb care semăna cu un voal de mireasă.

În ciuda frumuseții decorului, Kate nu se putu împiedica să strecoare o privire neîncrezătoare în direcția gazdei sale. Îl bănuia că alesese s-o instaleze în această ambianță pentru a o seduce mai bine.

– Este foarte frumos, declară în sfârșit Kate. Dar toată această splendoare s-ar putea să-mi dea gust pentru lux, adăugă glumind.

– Sper asta, mica mea Kate, îi șopti Ali cu un ton încărcat de subînțelesuri. Vrei să te odihnești puțin?

– Nu, se grăbi să răspundă Kate. Prefer să merg să văd leopardul.

– Ah! Americanii! exclamă bărbatul ridicând brațele spre cer. Afacerile înainte de orice! Trebuie să te învăț să guști viața!

– Te găsesc jos în douăzeci de minute? propuse Kate ignorându-i deliberat gluma...

– Dorințele tale sunt ordine, dragă prietenă, răspunse Ali cu o plecăciune exagerată, care era gata să-i provoace un hohot de râs nebun tinerei femei.

***

Fidelă promisiunii, Kate, îmbrăcată în pantaloni albi și un pulover cu dungi bej și albe, își aștepta însoțitorul în hol la ora

stabilită. Își legase intenționat părul cu o fundă pe ceafă, deoarece această coafură îi dădea un aer sever, menit să-l descurajeze pe Ali. Cel puțin așa spera.

Auzind zgomot de pași pe treptele de marmură, Kate înălță capul. Ali purta o cămașă de mătase, evident croită pe măsura sa și pantaloni de călărie. În fața expresiei surprinse a tinerei femei, explică:

– M-am gândit că ar fi mai amuzant pentru tine să vizitezi proprietatea călare.

Pentru prima dată de la sosirea pe insulă, Kate zâmbi cu sinceră plăcere.

– Ce idee excelentă! aprobă ea. N-am mai călărit de ani de zile.

Se duseră la grajd, unde un bătrân scund și foarte slab le pregătise doi pursânge arabi. Îi întinse lui Kate frâul unei iepe frumoase cu coama de culoarea alunei, care răspundea la numele de Contessa, în timp ce Ali încălecă un superb armăsar murg, apoi plecară de-a lungul proeminenței nisipoase care despărțea în două părți vasta plantație de mirodenii a lui Ali.

Rezistând tentației de a se lăsa fermecată de peisajul splendid, Kate ținea ochii plecați cu încăpățânare spre pământ, pândind ca și Edwin, și răbdarea îi fu recompensată când, după un timp, reperă urma foarte clară a unei labe de felină. Foare agitată, descălecă și se grăbi să-și cheme însoțitorul, care se afla la câțiva metri în fața ei. Era cu siguranță urma unei labe de leopard și această dovadă materială dădea în sfârșit o anumită realitate

aventurii. Cu siguranță, animalul nu atinsese talia adultă. Pentru că venea dintr-un circ, trebuia să fie obișnuit cu apropierea oamenilor, iar lunile de captivitate îl făcuseră probabil incapabil să vâneze pentru a se hrăni.

Așadar, era normal să te gândești că era înfometat și că nu va întârzia să se arunce asupra unei prăzi umane, semnându-și într-un fel condamnarea la moarte. Singurul mijloc de a salva o viață omenească și pe cea a leopardului era capturarea fiarei cât mai repede, cu un cartuș de tranchilizant, pentru a fi dus într-o rezervație unde nu mai putea reprezenta o amenințare pentru oameni.

– Ce idee bună ai avut să mă inviți! exclamă Kate când Ali se apropie de ea.

Înșelându-se asupra motivelor care făceau să strălucească ochii tinerei femei, acesta răspunse cu o voce drăgăstoasă, în timp ce o dezbrăca din ochi.

– Nu m-am îndoit vreodată de asta, draga mea, Kate.

Dar tânăra femeie era prea agitată de descoperirea sa pentru a da atenție tonului interlocutorului său.

– Cere-mi orice vrei, îți voi oferi, adăugă bărbatul cu generozitate.

Kate zâmbi încântată, făcând în minte inventarul materialului de care va avea nevoie pentru a vâna fiara. Ali era sigur de victoria sa.

– Vino, Kate, îi spuse pe un ton confidențial, luând-o de braț. Îți voi arăta ceva.

– Dar, leopardul! protestă tânăra femeie cu înflăcărare. Nu vreau să-i pierd urma.

– Vom vedea asta mâine, decretă Ali cu o nerăbdare de-abia ascunsă.

Kate se pregătea să insiste, când își aminti că era invitata sa și că în această calitate trebuia să-și tempereze propriile elanuri. Eliberându-și ușor brațul din mâna lui Ali, își încălecă iapa și așteptă ca el să-i indice drumul.

Plimbarea mai dură câteva minute în timpul cărora Ali, gazdă atentă, îi explică însoțitoarei sale cum se culeg cuișoarele și cum se usucă, înainte de a fi exportate în lumea întreagă. Când își întrerupse monologul, o făcu pentru a-i arăta cu un gest al mâinii zidurile acoperite de viță cățărătoare a ceea ce putea să fie un castel.

– Este superb! observă Kate.

– Da, acceptă cu mândrie Ali.

Sunt ruinele unui palat arab vechi de două sute de ani. Mereu am visat să-l reconstruiesc, poate voi reuși într-o zi. Vino, ne vom odihni puțin aici.

Alei invadate de mărăcini și mozaicuri încă prezente ici și colo pe zidurile pe jumătate prăbușite erau singurele vestigii ale chioșcurilor luxoase și grădinilor parfumate care înfrumusețau odinioară un decor paradiziac.

După ce-și legară caii sub un copac, merseră pe jos de-a lungul unui mic curs de apă care servise probabil la alimentarea bazinelor. Kate se lăsă în jos pe marginea pârâului pentru a-și

spăla mâinile și fața în apa rece. Când înălță capul, însoțitorul său era în picioare lângă ea. Ținea în mână o ploscă plată din piele.

– Propun să bem pentru sejurul tău pe insula mea, Kate, spuse așezându-se la rândul său pe vine înainte de a pune mâna pe genunchiul tinerei femei.

Cum aceasta schiță o mișcare de a se da înapoi, slăbi imediat strânsoarea scoțând un ușor oftat de nerăbdare.

– Știi să bei din bodo? o întrebă cu un zâmbet îmbietor.

– Nu, răspunse Kate cu un aer distant. Dar presupun că voi avea dreptul la o demonstrație.

În loc de răspuns, Ali scoase dopul de la bodo și, cu capul ridicat și gura deschisă, duse mica ploscă la aproximativ treizeci de centimetri deasupra feței, apoi o înclină pentru a lăsa să curgă un fir subțire de porto printre buze.

Kate nu se putu stăpâni să râdă în fața acelei puerile etalări de abilitate și Ali crezu că râdea de plăcere.

– Este rândul tău, draga mea, încearcă, exclamă cu o voce dezmierdătoare.

Tânăra femeie se încruntă, îngrijorată în fața evoluției bruște de la "Kate" la "draga mea".

– Nu sunt sigură că am înțeles bine, declară ea cu un aer înțepat.

– N-are importanță, îți voi arăta.

Întinse plosca tinerei femei și, ținând mâna peste a sa, îi ghidă brațul pentru a-l așeza în poziție bună, în timp ce ea deschise docilă gura.

Spre marea sa surpriză, vinul era rece și parfumat de un delicios gust de mirodenii.

– Este foarte bun, remarcă tânăra femeie. Lasă-mă acum să încerc singură, vrei?

Ali își retrase mâna cu un gest teatral, pentru a o privi cu un aer zeflemitor în timp ce ridica din nou plosca deasupra capului. Dar nu era atât de ușor pe cât crezuse și lichidul siropos se răspândi direct pe puloverul său.

– Oh, la naiba! bombăni Kate, contrariată. Puloverul meu preferat!

– Ar fi mai bine să-l scoți, declară Ali, încă zâmbitor.

Fără să-l asculte, tânăra femeie scoase o batistă din buzunar și începu să tamponeze pata roșiatică, dar în zadar.

– Ar trebui să-l uzi în apă, insistă Ali pe un ton mieros.

Apoi, văzând că ea ezita încă, adăugă:

– Ține, ia cămașa mea.

Mă voi comporta ca un gentleman și voi face înconjurul ruinelor în timp ce te dezbraci.

Când fu sigură că Ali plecase, Kate își scoase repede veșmântul, pentru a se schimba.

Tocmai se aplecase deasupra pârâului și scoase un strigăt când Ali îi strânse talia într-o îmbrățișare pătimașă.

– Surprinsă? întrebă bărbatul cu buzele lângă urechea lui Kate. Nu m-am dus atât de departe cum credeai, draga mea, adăugă încercând să-și strecoare degetele sub cămașă, pentru a mângâia pielea goală a lui Kate.

Cuprinsă brusc de dezgust, Kate se simți umilită și tot trupul i se încordă de revoltă.

– Ia-ți mâinile Ali, îi ordonă printre dinți.

Ignorându-i cuvintele, acesta începu să depună o ploaie de sărutări pe gâtul său, murmurând:

– Nu fi timidă, Kate.

Văzând că refuza să înțeleagă, tânăra femeie recurse atunci la singura apărare care era la dispoziția sa și dădu o lovitură puternică de cot în cutia toracică lui Ali care slăbi strânsoarea, cu respirația tăiată, în timp ce Kate profită să se ridice și să se îndrepte cu pași mari spre cai.

– Nu știam că ești sălbatică, bombăni el ajungând-o din urmă.

– Ar fi fost suficient să mă întrebi, replică tânăra femeie iritată, dezlegându-și iapa.

– Dar ești prea frumoasă pentru a refuza dragostea, pledă Ali cu o nouă speranță.

Kate îl măsură cu o privire disprețuitoare, apoi se întoarse pentru a pune piciorul în șa.

Ali insistă:

– Doar dacă n-ai reușit încă să-ți faci alegerea! Te-am observat când dansai în acea seară cu Michaels.

Oare nu ești pe cale să calculezi care din noi doi are mai mult de oferit?

Kate se întoarse.

Bărbatul zâmbea mulțumit și tânăra femeie ripostă cu o voce încărcată de dispreț:

– Ali, ești o ființă josnică și meschină.

Zâmbetul îi încremeni și deveni amenințător.

– Dacă nu faci nici un efort pentru a fi mai amabilă, șuieră el, să nu speri să te întorci în Kenya cu un leopard.

– Puțin îmi pasă de șantajul tău, răspunse Kate cu o voce sarcastică sărind în șa înainte de a pleca în galop peste câmpurile parfumate.

Lacrimi de umilință îi curgeau pe obraji în timp ce retrăia scena oribilă. Se întrebă dacă, spre marea sa rușine, nu dăduse dovadă de cochetărie cu Ali, fără să-și dea seama.

Cu siguranță, n-ar fi trebuit să vină niciodată, iar acest incident nu servea decât să-i amintească din nou meschinăria unor bărbați. Încă din primele clipe în avionul de New York, Kate ghicise că Ali era unul dintre acei bărbați, mai mult fermecători decât cinstiți, care sunt gata să promită marea cu sarea pentru a-și atinge scopurile, ca și Brent.

Ah, de ce oare nu-și ascultase instinctul? se gândi cu amărăciune.

Tocmai dădea înapoi calul băiatului de la grajd, când Ali i se alătură în galop. Descălecând, strigă:

– Așteaptă, Kate.

Vreau să-ți vorbesc.

Fără măcar să catadicsească să se întoarcă, tânăra femeie continuă să se îndrepte spre casă, cu capul sus. Dar se opri brusc, uluită. Edwin Michaels cobora treptele de la intrare cu pas nonșalant. Într-o clipă, Kate uită până și existența lui Ali. Edwin

era la câțiva pași de ea și doar prezența sa reușea s-o adâncească într-o profundă emoție.

Și el o văzu și chipul i se lumină de un zâmbet spontan care făcea să tresară inima lui Kate. Îl găsea extrem de seducător în costumul bej din in.

Într-un gest degajat, își descheiase gulerul cămășii și slăbise nodul cravatei, iar această neglijență aparentă nu făcea decât să-i pună în valoare eleganța naturală.

– Bună ziua, Katherine, exclamă el pe un ton vesel apropiindu-se de tânăra femeie. Ce surpriză plăcută!

Kate tocmai se mira de prezența sa în Zanzibar, când gazda care li se alăturase o scuti de osteneala de a pune întrebarea.

– Ce faci aici, Michaels? întrebă pe un ton puțin amabil.

– Călătorie de afaceri, Boucret, răspunse Edwin cu dezinvoltură. Am participat la un seminar de marketing al cafelei la Sheraton.

Acolo am aflat că organizezi o vânătoare a unui leopard pentru Katherine, cu toți prietenii tăi din înalta societate. Așa că m-am gândit să vă dau concursul. Presupun că nu vezi nici un inconvenient?

– Bineînțeles că nu, replică Ali cu o voce subit amabilă, îmbrățișând posesiv umerii lui Kate, care deveni stacojie.

Edwin observă cu siguranță gestul familiar și atunci păru să remarce bustul gol al lui Ali și cămașa bărbătească pe care o purta Kate. Poate își amintise de ziua când tânăra femeie o îmbrăcase pe a sa?

Kate crezu că sesizează un fulger de mânie în privirea sa, dar când vorbi, vocea îi era lipsită de emoție.

– Ești foarte tăcută, Katherine, o ironiză el. Oare să fi uitat motivul pentru care ai venit aici?

– N-am uitat nimic, murmură tânăra femeie privindu-l drept în ochi.

Acum, domnilor, vă rog să mă scuzați...

Își eliberă umărul cu o mișcare bruscă și Ali îi făcu o plecăciune galantă, asigurând-o cu o voce mieroasă:

– Desigur, draga mea. Dar să nu uiți să te faci foarte frumoasă pentru mine în această seară. Vreau ca toți prietenii să mă invidieze.

După ce-și stăpâni vitejește dorința presantă de a-l pălmui, tânăra femeie ripostă cu o insolență deliberată:

– Mă voi îmbrăca după dorința de moment.

Apoi fugi să se refugieze în camera sa.

***

Kate se învârti în fața oglinzii și rochia sa de gitană cu volane largi îi dezveli gleznele fine și sandalele în curele aurii. Marea era atât de tentantă de la balconul său, încât pe sub ținuta de seară își pusese un costum de baie, promițându-și ca după cină, să se ducă să facă o baie.

Era trecut de ora nouă când Kate își făcu apariția pe terasa luminată de nenumărate lumânări. Era foarte multă lume, în jurul bufetului, pe canapele, lângă orchestră, unii în grupuri, alții izolați în perechi.

Ali veni imediat în întâmpinarea sa, cu un zâmbet încântat.

– Draga mea prietenă, ești superbă, exclamă.

Aș fi fost foarte dezamăgit dacă n-ai fi ținut cont de recomandarea mea.

O luă de braț și o conduse în mijlocul elegantei adunări pentru a o prezenta unora și altora, atât de mulți încât în puțin timp, nume de oameni și de orașe se amestecară confuz în mintea tinerei femei.

Toți vorbeau cu entuziasm despre vânarea leopardului, dar Kate obosi repede să-i asculte, deoarece, pentru ei, fiara nu era un animal hăituit și înfometat căruia trebuia să-i vină în ajutor, ci un fel de trofeu de cucerit.

Plimbându-și plictisită privirea în jur, îl zări pe Edwin și inima i se strânse. Întorcând spatele asistenței, el admira orașul de jos, rezemat în coate pe un zid mic.

– Să mergem să dansăm, propuse Ali, conducându-și însoțitoarea spre pistă.

Și cele cinci minute care urmară fură teatrul unei lupte tăcute în cursul căreia Ali încerca s-o atragă pe Kate complet lângă el, în timp ce tânăra femeie căuta să mențină între ei cea mai mare distanță posibilă.

Dar această luptă nu servi decât să atâțe dorința dansatorului.

– Voi cere un slow, anunță cu siguranță când orchestra tăcu.

– Cere ce vrei, replică tânăra femeie cu un aer dezinvolt eliberându-se din îmbrățișare. I-am promis altcuiva viitorul dans.

Apoi se întoarse și se îndreptă spre zid. Când fu aproape, Edwin înălță capul și Kate ezită o clipă. Dar își reveni imediat de teamă să nu-și piardă tot curajul și, întinzându-i mâna, îi propuse cu un zâmbet grațios:

– Vrei să dansezi, domnule Michaels?

Edwin se îndreptă și, ignorând mâna pe care i-o întindea, își trecu amândouă brațele în jurul taliei lui Kate, pentru a o conduce pe ring în ritmul muzicii.

– Cărui fapt îi datorez această onoare? o întrebă în sfârșit în timp ce o ținea aproape cu brațele întinse, ca și când se temea să n-o sufoce.

– Voiam să-l fac furios pe Ali, îi explică ea râzând.

– Asta mă vă învăța minte să mai pun întrebări! remarcă Edwin strâmbându-se.

Numai că ar trebui să știi, Katherine, că atunci când o femeie caută să întărâte doi bărbați unul împotriva celuilalt, în nici un caz nu trebuie să admită asta deschis, dacă trage sforile cu abilitate.

– Mă crezi în asemenea măsură de intrigantă? exclamă tânăra femeie, mâhnită.

– Oh, nu știu de-a ce te joci! răspunse Edwin cu o mișcare iritată din cap.

Continuară să danseze în tăcere.

Edwin își ținea încă partenera cu brațele întinse, în timp ce ea își dorea enorm să se strângă lângă el.

Când muzica se opri, Ali înaintă spre pereche și Edwin avu o plăcere răutăcioasă să-i lase singuri.

– Cauți să mă ridiculizezi? șuieră Ali printre dinții strânși.

Rănită în amorul propriu de lipsa de politețe, Kate îi adresă un zâmbet nevinovat, înainte de a răspunde cu o voce candidă:

– Nu poți fi ridicol decât când te comporți ca atare.

Ali deveni livid de furie.

– Consider că ai o limbă foarte ascuțită, draga mea, replică bărbatul cu o voce tăioasă.

Înțeleg de ce te-a părăsit soțul tău.

În timp ce vorbea, prinse încheietura mâinii tinerei femei și o strânse brutal. Dar mai mult decât de durerea fizică, aceasta suferea de atacul demn de dispreț de care se făcuse vinovată gazda sa. Fără să se preocupe de ce puteau să creadă ceilalți invitați, se eliberă cu un gest energic pentru a se îndepărta cu capul sus și un nod de suspine în gât.

Se refugie la marginea zidului, acolo unde lumina de pe terasă nu o putea ajunge și se aplecă tristă pentru a privi, fără să vadă, orașul luminat care strălucea la picioarele sale.

– Obosită de dans? întrebă deodată vocea lui Edwin în spatele ei.

Kate tresări, deoarece se crezuse singură.

– Obosită de mulțime, răspunse cu prudență, pentru a nu-și trăda descurajarea.

– Ești o femeie schimbătoare, Katherine, o ironiză el.

Tânăra femeie bănui că făcea aluzie la ținuta sa când se întorsese din plimbarea călare, în compania lui Ali.

– Știu bine că n-are rost să sper să te fac să-ți schimbi părerea despre mine, Edwin.

– Încearcă totuși, propuse acesta pe un ton provocator.

Kate îl privi cu uimire. Ar fi putut accepta provocarea dacă n-ar fi fost încă sub șocul atacului lui Ali, care o făcea și mai neîncrezătoare decât de obicei.

– Îmi pare rău, Edwin, este cam târziu. Dacă-mi permiți, mă duc să fac o plimbare în oraș.

– Te însoțesc.

– Prefer să fiu singură.

– Străzile din Zanzibar nu sunt sigure noaptea.

– Nu sunt o copilă, protestă Kate, ridicând bărbia. N-am nevoie de sfaturi și mai puțin de gardă de corp.

– Ai nevoie de mine, completă el pe un ton detașat.

– N-am ce face cu un bărbat!

Edwin începu să râdă și Kate crezu potrivit să adauge:

– Nu-mi este teamă, este foarte simplu.

– Foarte bine, acceptă el, încă râzând, în acest caz, nu-ți va fi teamă să te însoțesc.

Kate nu prevăzuse această concluzie logică. Să continue să-i refuze compania ar fi însemnat să admită că, de fapt, de el se temea.

Așa că, ridicând din umeri cu indiferență, exclamă:

– Faci cum vrei, îmi este egal.

***

Culorile și agitația zilei dispăruseră ca prin farmec. Elevii în șorturi kaki și cămăși albastre se culcaseră, tâmplarii care lucraseră lemnul așezați turcește pe trotuar dispăruseră, fructele exotice și cupoanele de materiale erau aranjate, ca și recipientele metalice cu găuri și cărbuni aprinși pe care se prăjeau frigăruile în aer liber.

Kate și Edwin mergeau în tăcere și tânăra femeie simți nervozitatea dispărându-i treptat. Curând, fu chiar în măsură să înceapă o conversație banală.

– Este cu totul altfel noaptea! exclamă.

– Este o diferență ca de la cer la pământ între zi și noapte într-un oraș, replică Edwin.

Știi că Zanzibar era odinioară una dintre cele mai mari piețe de sclavi?

– Nu, nu știam, mărturisi Kate cu un ușor fior de repulsie. Nu mi-ar fi plăcut să trăiesc în acea epocă.

– Mi te imaginez greu sclavă! exclamă râzând Edwin.

Înainte de a răspunde, râse și ea.

– Ai dreptate, sunt prea mândră.

– Sunt cel mai în măsură s-o știu!

Puțin dornică să continue discuția pe acest teren primejdios, Kate se interesă subit de o ușă superbă, sculptată splendid cu motive florale.

– Mă întreb de ce se găsește atât de des ananasul în motivele de decorare, se miră.

Edwin se oprise alături de ea, cu mâinile în buzunare.

– La arabi, fructul acesta era simbolul ospitalității, îi explică.

Apoi își reluară plimbarea într-o tăcere calmă, până în clipa în care la cotitura unei străduțe, ușa unui bar se deschise brusc pentru a lăsa să se reverse în noapte șase marinari pe jumătate beți, însoțiți de o femeie excesiv machiată și îmbrăcată cu o rochie provocatoare care, când o văzu pe Kate, îi strigă cu o voce vulgară:

– Vino cu noi! Seara este de-abia la început!

Însoțitorii săi considerară ideea atrăgătoare și începură să-i întărească spusele cu fluierături puternice și ocheade dubioase. Edwin interveni atunci cu o voce autoritară:

– Nu insistați, doamna este cu mine.

Marinarii beți protestară doar de ochii lumii, apoi, salutând perechea de plimbăreți se întoarseră și dispărură cu mers nesigur în noapte.

Foarte palidă, Kate părea încremenită locului.

– Te simți bine? o întrebă Edwin cu solicitudine.

– Da, murmură ea, schițând un zâmbet jalnic.

Bărbatul vru s-o prindă de încheietura mâinii, dar tânăra femeie nu-și putut stăpâni o grimasă de durere.

Ridicându-i atunci partea de jos a mânecii, văzu echimoza lăsată de strângerea brutală al lui Ali.

– Mitocanul ăla te-a brutalizat! exclamă pe un ton care-i ascundea cu greu furia.

– Nu, Edwin... Nu-i nimic, protestă slab Kate.

Ghicind că era prea nefericită pentru a se destăinui, Edwin nu încercă să afle mai mult și se mulțumi să prindă ușor degetele lui Kate în mâna sa, spunând:

– Vino, să mergem să bem un ultim pahar. Apoi te voi conduce înapoi.... Doar dacă, adăugă, n-ai prefera să rămâi la hotel.

– Nu, mulțumesc, replică tânăra femeie prompt. M-am pus într-o situație neplăcută, dar trebuie să mă descurc singură.

Se așezară pe terasa unui local de lux care domina marea. Kate își terminase coniacul din două înghițituri și se juca nervoasă cu piciorul paharului. Fără să-i ceară părerea, Edwin mai comandă unul, pe care, de data aceasta, ea îl bău cu mai puțină grabă. Apoi oftă profund, înainte de a se întoarce spre Edwin pentru a-i zâmbi timid.

– Katherine, spuse el în șoaptă, Boucret ți-a făcut mult rău?

Tânăra femeie își plecă ochii spre pahar:

– Fizic nu, îi răspunse.

Edwin tăcu, așteptând urmarea. Oare era efectul coniacului? Era influența acelei țări străine, atât de diferită, dar simți subit topindu-se orice rezistență și când începu iar să vorbească, tânăra femeie avu impresia că vorbea o alta.

I se destăinui lui Edwin, îi vorbi despre trecutul său, despre căsătorie și despre indifelitățile soțului. Cu o voce gâtuită de emoție, îi explică în ce mod abuzase acesta de candoarea sa, pentru ca până la urmă s-o părăsească, făcând-o să poarte toată vina.

În sfârșit, încercă să-i explice de ce fusese înspăimântată de comportarea marinarilor față de ea.

În acea clipă, i se păruse că, la fel ca Brent și ca Ali, toți bărbații erau înclinați s-o considere ca pe un obiect pe care-l poți lua și arunca fără considerație.

În spatele lor, orchestra tocmai atacase primele măsuri ale unui slow domol. Edwin se ridică, întinzându-i mâna însoțitoarei sale.

– Vino, îi spuse. Este rândul meu să te invit la dans.

Edwin își îmbrățișă cu tandrețe partenera, dar ea era încă atât de tulburată de mărturisirea trecutului său dureros, încât începu să plângă în tăcere, ca o fetiță, în timp ce bărbatul îi mângâia ușor părul, fără să spună un cuvânt.

– Dacă am merge să facem o plimbare de-a lungul plajei? propuse Edwin când muzica se opri.

O luară pe drumul pavat care cobora spre plajă și, îndată ce fură pe malul apei, Kate își scoase sandalele pentru a-și afunda cu încântare picioarele în nisipul rece.

Ajunseră curând pe plaja privată a lui Ali și se opriră pentru a privi goeleta sa ancorată la câțiva metri de țărm. Kate se așeză pe nisip, cu genunchii între brațe.

– Știi, începu Kate cu o voce visătoare, această mică ambarcațiune îmi amintește tinerețea mea. Exista o plută în larg, în delta din Sacramento, iar prietenii mei și cu mine făceam deseori curse pentru a ajunge la ea. Apoi, urcam deasupra, cu respirația tăiată, dar atât de mulțumiți!...

– Ei bine, să mergem!

– Poftim?

Edwin se ridicase și-i întinse mâna pentru a face la fel.

– Să facem o cursă, reluă el.

– Acum? întrebă Kate neîncrezătoare.

– Ți-o fi teamă, Shannon? o provocă bărbatul cu perfidie.

– Știi bine că nu, Michaels, îi răspunse. Dar ar fi mai cinstit să-ți mărturisesc că eram cea mai bună înotătoare din echipa universității.

– Amenințări? bombăni Edwin râzând, în timp ce-și vâra cravata în buzunar, înainte de a-și descheia cămașa.

Apoi făcu câțiva pași în direcția apei și scăpă repede de haine. O clipă, rămase gol și fără falsă pudoare, frumos ca un animal sălbatic, în fața imensității oceanului, apoi plonjă lăsând în urmă o dâră de picături fosforescente.

Amintindu-și atunci că îi aruncase o provocare, Kate se dezbrăcă într-o secundă și plonjă în urmărirea sa. Înotă cu toată energia instinctului său pentru competiție, ridicând din când capul pentru a-și controla ținta și distanța dintre Edwin și ea, care se micșora. Dar trebui totuși să cedeze în fața evidenței, era mai puternic decât ea și o bătu cu câteva lungimi. De fapt, când

ajunse pe bordura vasului, Edwin dispăruse deja prin tambuchi și nu-i mai văzu decât picioarele ude.

Cu pleoapele închise, Kate se întinse pe puntea care mirosea plăcut a mare și lemn lăcuit, fără nici o grijă, savurând cu intensitate plăcerea de a exista.

Câteva clipe mai târziu îl auzi pe Edwin alăturându-i-se și deschise un ochi. Purta un kikai împrumutat din garderoba de la bord a lui Ali. Veșmântul din bumbac imprimat nu-l acoperea decât de la talie la coapse și tânăra femeie nu rată ocazia să remarce că picioarele sale lungi și musculoase erau la fel de bronzate ca pieptul.

Ținea în mână două pahare din argint și Kate se ridică într-un cot pentru a-l lua pe cel pe care i-l întindea.

– Rom, sifon și lămâie verde, comentă Edwin cu un zâmbet de cunoscător.

Apoi, după ce bău o înghițitură în compania lui Kate, o lăsă cu gândurile sale, pentru a merge să cerceteze ambarcațiunea, în timp ce tânăra femeie îl urmărea cu privirea.

După un timp, Kate se ridică pentru a merge să i se alăture lângă un hamac întins între două catarge.

– Știi că ai putea fi spânzurat de căpitan dacă află că i-ai prădat garderoba și barul, îl tachină.

– Asta nu se poate întâmpla, ripostă cu siguranță bărbatul, sunt mai șmecher decât Boucret.

Kate deveni gânditoare și între ei se instală o lungă tăcere. În sfârșit, Kate vorbi din nou.

– N-ar trebui să pun pariu că nu ești în stare să ridici ancora, apuse cu un aer visător.

– Pentru a merge unde? întrebă Edwin.

– Spre libertate...

– Dar ești liberă, Katherine.

– Oh, nu, nu sunt! protestă aceasta cu o vehemență neașteptată. Nu în sinea mea.

În acea clipă, pe buze îi veni o întrebare și-l privi cu seriozitate pe Edwin:

– Într-o zi, începu ea, mi-ai spus că te obsedează încă trecutul. Ce voiai să spui?

Trăsăturile lui Edwin se înăspriră și-și adânci privirea în suprafața întunecată a mării.

– Nu pot să-ți explic, îi răspunse pe un ton tăios.

– Te rog, Edwin, murmură Kate, nu te comporta ca un străin. Eu....

Ezită o clipă, apoi reluă:

– Uneori am impresia că ești singurul bărbat capabil să-mi redai încrederea în mine. Ridicase timid o mână spre Edwin pentru a-i atinge cu vârful degetelor buzele strânse.

– Ce aștepți de la mine, Katherine? o întrebă el atunci, prinzând-o de mână.

– Aș vrea să mă iubești, Edwin, îi mărturisi simplu. Aș vrea să mă simt femeie cu tine.

Își dădea intuitiv seama că doar dragostea lui Edwin ar putea șterge cicatricele trecutului.

– Încetează, Katherine! Nu vezi că mă chinuiești?

– De ce ar fi dragostea un chin? insistă tânăra femeie cu o voce tandră.

– Totuși, în anumite cazuri așa este, spuse Edwin întorcându-se spre ea pentru a-i lua fața în mâini. De exemplu, când un sărut este extraordinar de dulce...

Sărută buzele lui Kate, care crezu că leșină de emoție.

– ... dar de asemenea interzis, completă bărbatul atingându-i lobul urechii, curba grațioasă a gâtului, în timp ce mâinile fierbinți explorau trupul care tremura al lui Kate.

Tânăra femeie își înnodă brațele în jurul gâtului lui Edwin pentru a-l strânge cu toată puterea dorinței sale și, câteva clipe mai târziu, el o ridică de jos fără greutate, pentru a o așeza pe hamacul care se legăna ușor în briza nopții. Apoi se așeză lângă ea și se găsiră strânși unul lângă celălalt, înfășurați în plasa ușoară.

Mângâind obrazul lui Kate cu vârful degetelor, Edwin își apropie încet fața de a tinerei femei care-i oferea buzele întredeschise și când gurile li se întâlniră cu aviditate, fu ca și când Kate se lumină de mii de scântei de fericire. Se îmbrățișară îndelung, cu pasiune, pierzându-și respirația. Apoi, sărutul pasionat luă sfârșit și se contemplară grav, cu intensitate, fără să spună o vorbă.

Bretelele fine ale costumului de baie alunecară de-a lungul umerilor lui Kate și palma lui Edwin, cuprinzându-i rotunjimea pieptului, mângâia cu vârful degetelor pielea catifelată și goală.

Kate se pregătea să dezlege cordonul care-i susținea veșmântul supărător, dar Edwin o împiedică.

– Încetează, Katherine! o rugă, înnebunesc. Dacă vei continua să mă seduci, sunt pierdut.

– Sunt toată a ta, Edwin, protestă Kate cu tandrețe.

Bărbatul scutură din cap cu nesfârșită tristețe, șoptind:

– Nu înțelegi că aparții unei alte lumi?

– Aparțin Kenyei, îi răspunse cu înflăcărare Kate. Aici m-am hotărât să-mi fac viața.

Era ceva atât de ciudat în privirea lui Edwin, încât Kate avu impresia că vedea pe altcineva în locul ei.

– Este prea târziu pentru noi doi, exclamă bărbatul cu o oboseală resemnată.

– Dar despre ce vorbești, Edwin?

Cu o mișcare agilă, el sări în picioare din hamac și tânăra femeie îl imită, pradă celei mai mari uimiri.

– Așadar, n-ai ghicit încă! exclamă Edwin cu un râs amar. Oare cum poți fi atât de oarbă?

– Explică-te! îl rugă Kate, gata să plângă.

– M-ai întrebat ce trecut mă obsedează, îi spuse privind-o drept în ochi. Răspunsul este un cuvânt: Jacquelyn.

– Ce legătura are ea cu noi? se miră Kate.

Edwin întinse mâna spre fața sa, pentru a-i atinge conturul.

– Ești imaginea ei vie, Katherine. Ochii, părul, gura...

Cuvintele pe care i le murmurase la ureche îi reveniră în memorie.

"Când un sărut este extraordinar de dulce... dar de asemenea interzis". Fu cuprinsă brusc de o bănuială îngrozitoare.

– Ce-a fost între Jacquelyn și tine? îl întrebă cu o voce fără inflexiuni.

– Era o seducătoare diabolică. Atât de frumoasă și atât de periculoasă.

– Jakie îl iubea pe Ford, îl întrerupse Kate cu violență, pentru a nu-l lăsa să spună ce se temea să audă. De asta l-a părăsit pe tata.

– Jacquelyn iubea dragostea, o corectă Edwin. Era o vânătoare, colecționară de trofee.

Kate se simți împietrită de teamă, totuși trebui să aibă curaj să pună întrebarea dureroasă.

– Te-ai numărat printre victimele sale, Edwin? îl întrebă în sfârșit, cu o voce gâtuită.

Tăcerea încăpățânată a lui Edwin fu un răspuns suficient de elocvent și lui Kate nu-i fu greu să-și imagineze ce trebuie să se fi întâmplat: Edwin, tânăr bărbat seducător și Jacquelyn, frumoasa ispititoare fără scrupule, însetată de cuceriri.

În sfârșit, Kate înțelese ce reprezenta pentru Edwin repetarea unei drame vechi de douăzeci de ani și se simți cuprinsă de un val de gelozie, dacă nu de furie, față de mama sa. Totuși, cu o voce calmă și sigură, reluă:

– Edwin, ți-am spus, eu nu sunt Jackie.

– Să fim cinstiți, Katherine, protestă bărbatul cu o voce în care se amestecau mânia și pasiunea.

Nu se poate scăpa de amintiri, și trecutul va fi întotdeauna între noi.

Cu inima frântă, Kate îl asculta împietrită. În sfârșit, reuși să răspundă cu un zâmbet trist:

– Vorbește pentru tine, Edwin. Rămâi prizonierul amintirilor tale, dacă vrei, dar în ce mă privește, eu refuz asta.

Apoi îi întoarse spatele, urcă pe marginea ambarcațiunii și plonjă în apa călduță. Înotă cu furie până la plajă. Hainele lor formau două mici grămezi așezate în mod ridicol alături. Fără să înceteze să dârdâie, de frig sau de disperare, Kate își îmbrăcă în grabă jupa și corsajul și plecă în fugă, traversând plaja pentru a ajunge la locuința lui Ali.

O oră mai târziu, întinsă pe spate între cearșafurile de satin, Kate, cu ochii mari deschiși, nu putea să doarmă. Din fericire, găsise casa pustie. Ali și invitații săi coborâseră probabil în oraș pentru un ultim pahar și putu ajunge în camera sa în deplină liniște.

Ajunsă acolo, se încuie prudent cu cheia pentru a face un duș înainte de a îmbrăca o cămașă de noapte albă și vaporoasă, pe care i-o oferise Jackie la Paris. Privind în oglindă cutele delicate ale materialului ușor care îi coborau până la glezne, lui Kate i se strânse inima: avu impresia că este fantoma propriei imagini.

Înainte de a se culca, deschise ușa-fereastră care dădea spre mare, în speranța de a adormi mai ușor. Dar clipocitul valurilor, în loc s-o legene, îi amintiră cu cruzime dezvăluirile lui Edwin de pe goeletă.

Tânăra femeie încerca în zadar să-și golească mintea. Cu mâinile sub ceafă, trăia și retrăia diverse clipe petrecute cu Edwin. Rămânea de pus o întrebare pe care de-abia îndrăznea s-o formuleze: Edwin fusese, ca și Ford, îndrăgostit de Jacquelyn? Și o cuprinse o gelozie dureroasă la ideea că răspunsul ar putea fi pozitiv.

Kate tresări auzind zgomot de pași pe balcon și-și ținu respirația cu teamă când, prin voalul contra țânțarilor zări o siluetă masculină în cadrul ferestrei. Nu putea fi decât Ali, ușor amețit și hotărât să-i dea o lecție de supunere invitatei sale recalcitrante.

Dar, înainte chiar ca ea să aibă timp să se întrebe cum va reacționa, bărbatul se apropie și recunoscu statura familiară a lui Edwin. Acesta ridică voalul și îngenunche lângă pat.

– M-am gândit mult, Katherine, spuse cu seriozitate. Și cred că ai dreptate.

Noaptea aceasta ne aparține doar nouă.

– Fără fantome din trecut? întrebă Kate cu o voce blândă.

– Doar tu și cu mine, murmură Edwin aplecându-se spre ea.

– Vino, răspunse simplu tânăra femeie.

Întins lângă trupul lui Kate, se juca prin șuvițele de păr arămii, în timp ce o devora din privire.

– Mi-e teamă, Edwin, murmură Kate, în timp ce ochii îi străluceau de dorință pasionată.

Bărbatul o sărută pe frunte șoptind:

– Nu te teme de nimic, ai încredere în mine.

Nu înțelesese, și Kate își plecă pleoapele pentru a-și ascunde suferința. Nu ideea actului fizic o speria, ci angajamentul pe care-l reprezenta. Deoarece, deși se încăpățânase să nege, îl iubea pe Edwin dincolo de rațiune. Și oare cum putea să fie încrezătoare cât timp avea deja impresia că nu-și mai aparținea?

– Edwin?

Doar numele lui era un minunat cuvânt de dragoste.

– Sst, Katherine. Să nu punem întrebări. Să trăim clipa prezentă, fără să căutăm să știm mai mult.

Puse stăpânire pe buzele sale și gurile li se uniră într-un sărut lung, în timp ce mâinile lui Edwin alunecau posesiv de-a lungul cămășii de noapte ușoare. Lui Kate i se părea că fiecare părticică din pielea sa ardea sub un foc mistuitor. Curând, restul lumii dispăru și se abandonă farmecului acelor mângâieri încântătoare.

Când Edwin ridică materialul ușor pentru a-i atinge pieptul, Kate nu-și putu stăpâni un oftat de plăcere.

Aruncând pătura, bărbatul îngenunche alături de Kate și, plecând de la gleznele delicate, își plimbă degetele de-a lungul picioarelor care i se ofereau într-o explorare lentă care aprinse simțurile tinerei femei.

Tandru și abil, Edwin făcu să alunece cămașa de noapte pe covor, înainte de a se apleca din nou asupra lui Kate. O contemplă cu emoție înainte de a-i săruta din nou buzele. Tânăra femeie răspunse fără rezerve acestui sărut și înflăcărarea lor reciprocă devenea aproape insuportabilă. Kate vibra de plăcere și lăsă să-i scape un geamăt.

– Oh, Katherine! murmură Edwin cu o voce răgușită, care tremura ușor.

Atunci, uniți în același elan, porniră în descoperirea unei lumi noi, făcută din pasiune și armonie, până în clipa în care cunoscură împreună inexprimabila beție liniștitoare, care-i lăsă cu respirația tăiată și mulțumiți.

Când Edwin se îndepărtă, Kate întoarse spre el un chip radiind de fericire.

– Nu-ți mai este teamă? murmură el zâmbind.

În loc de răspuns, tânăra femeie se aplecă spre el pentru a-i acoperi bustul cu mii de sărutări.

Mult timp după ce bărbatul adormi, Kate îi ascultă respirația regulată. Datorită lui, putuse redeveni femeie și se întreba, nu fără uimire, dacă pasiunea sa mistuitoare n-o făcuse să-și piardă rațiunea.

Capitolul 11

Kate fu trezită din somn de pocnetul unei portiere de mașină. Instinctiv, întinse brațul spre locul acum gol unde adormise Edwin și fu străbătută de un fior la amintirea îmbrățișării lor.

În taina nopții profunde, dorința sa pentru Edwin fusese la fel de primară și instinctivă ca nevoia de a respira, dar de acum, în plină lumină a zilei, tânăra femeie simțea că trebuia să-și organizeze gândurile în mod rațional.

Se lăsaseră purtați amândoi de pasiunea debordantă, dar această tandră complicitate ar putea oare merge dincolo de asta? Kate se temea că se abandonase prea repede, că se pusese într-o poziție de dependență pe care nu era încă în stare să și-o asume. Mai rămăseseră de pus încă atâtea întrebări! Mai ales cea despre natura exactă a relației între Jacquelyn și Edwin.

Deoarece acesta din urmă alesese să rămână evaziv în legătură cu acest subiect.

Brusc, lui Kate i se făcu teamă. Să se dăruiască unui bărbat pe care-l iubea reprezentase un angajament serios, dar sentimentele lui Edwin constituiau încă un mister pentru ea și se temea că este pentru el un obiect de dispreț în raport cu trecutul pe care-l evoca în ciuda voinței sale.

Cu un gest iritat, aruncă pătura și, îndepărtând plasa contra țânțarilor, îmbrăcă un neglijeu ușor. Apoi, desculță, ieși în balcon, pentru a privi marea. Cu ochii pierduți în imensitatea de azur, începu să se gândească. Și brusc, îi apăru limpede un detaliu: întoarcerea sa în Kenya oare nu atrăsese o ostilitate mult mai mare lui Edwin decât lui Ford? Iar sentimentele lui Edwin evoluaseră într-un amestec ambivalent de la dorință și suspiciune, în timp ce Ford o considera pe Kate ca pe fiica pe care n-o avusese niciodată și nu ca pe o fantomă a unui trecut insuportabil, asupra căruia trebuia să-și ia revanșa.

Un fior de îngrijorare o cuprinse pe tânăra femeie. Firește, Edwin știuse să fie în același timp tandru și pasionat. Dar dacă noaptea lor de dragoste nu fusese decât o crudă punere în scenă, rod al unui plan diabolic destinat s-o facă pe Kate să plătească datoria lăsată de mama sa?

Ideea era atât de îngrozitoare, încât Kate se grăbi s-o respingă cu putere.

"Un duș bun îmi va face foarte bine", își spuse cu voce tare, îndreptându-se spre baie.

O jumătate de oră mai târziu, Kate părăsea camera îmbrăcată într-o bluză de mătăsică verde cu auriu, blugi și cizme de călărie.

Coborând scara de marmură, percepu clinchet de veselă și zgomot de voci venind de la parter. Când ajunse în ușa sufrageriei, se opri un timp pentru a aobserva adunarea. Erau aproximativ o duzină de invitați așezați pe scaune de bambus în jurul unei mese mari și toți semănau mai mult cu niște gravuri de modă, decât cu niște vânători de animale. Kate remarcă ironic cât de diferită putea să fie o sahariană de una de croitorie de lux. Dar de fapt, ținuta prețioasă a convivilor îi era indiferentă, un singur lucru conta: că aceste persoane elegante erau în măsură s-o ajute să captureze leopardul în cele mai bune condiții.

Brusc, inima lui Kate începu să bată mai repede. Privirea tocmai i se oprise asupra lui Edwin care stătea liniștit la taclale cu vecinul de masă. Zărind-o pe tânăra femeie, îi adresă o privire complice, dublată de un zâmbet tandru.

Nu trebuia mai mult pentru a retrezi neîncrederea lui Kate. Edwin se comporta ca un bărbat obișnuit să obțină exact ce voia. În plină noapte, se introdusese pe furiș la Ali pentru a o seduce și a poseda cu pasiune pe una dintre invitalele sale, apoi, a doua zi, era în stare să dejuneze în compania aceluiași Ali, afișând o prefăcută dezinvoltură. Kate avu subit sentimentul că Edwin nu avea scrupule decât față de familia sa.

Hotărâtă să dea dovadă de un sânge-rece identic, Kate se îndreptă cu prefăcută dezinvoltură spre un scaun liber, la celălalt capăt al mesei. Servitorul indigen așeză imediat o felie de pepene galben pe o farfurie în fața nou-venitei în timp ce vecinul de masă se întoarse spre ea cu interes.

– Presupun că sunteți doctor Shannon, începu cu o voce entuziasmată. Permiteți-mi să mă prezint, mă numesc James Lorimer și reprezint Institutul Internațional pentru Protecția Faunei Africane.

– Sunt încântată! răspunse Kate.

Apoi, după o clipă de ezitare:

– N-ați fost la serata de ieri? se miră tânăra femeie.

– Nu, eram pe continent. Am sosit în această dimineață. La drept vorbind, această vânătoare a leopardului mă îngrijora foarte mult și n-am fost liniștit decât când am aflat că va avea loc sub controlul unui veterinar.

– Mulțumesc pentru încredere, răspunse imediat Kate. Sper că veți fi mai liniștit dacă vă voi spune că au fost luate toate măsurile pentru ca animalul să fie evacuat și redat mediului său în cele mai bune condiții.

Deși nu ținuse seama de asta, tânăra femeie simți o enormă ușurare în fața sosirii providențiale a lui James Lorimer, deoarece prezența sa în calitate de reprezentat internațional îl va pune pe Ali în incapacitate de a repeta amenințările referitoare la leopard, pentru a se răzbuna pentru refuzul brutal al invitatei sale.

Astfel, eliberată de o preocupare, începu cu entuziasm să-i satisfacă vecinului său curiozitatea povestindu-i amănunțit diferitele etape ale instalării sale la Ndege Hills.

– Iertați-mă, interveni atunci o doamnă de aproximativ cincizeci de ani, așezată la stânga sa. V-am auzit vorbind despre Ndege Hills. În acest caz, probabil cunoașteți familia Michaels?

În timp ce vorbea, îl indică pe Edwin cu un discret semn din cap.

– Bineînțeles, încuviință Kate pe cel mai indiferent ton posibil.

– Mă numesc Liya Blake-Holmes, reluă noua interlocutoare. Înainte de a muri, soțul meu a lucrat un timp cu Ford Michaels. Era diplomat. Găsesc că Edwin seamănă enorm cu tatăl său. Ce fel de vecin este, doctore Shannon? întrebă doamna. Este oare la fel de necruțător ca Ford?

Kate trebui să-și muște buzele pentru a nu-i întări spusele. Pe cel mai degajat ton posibil, replică:

– Ce înțelegeți oare prin "necruțător"?

Văduva diplomatului împinse ceașca goală și-și aprinse o țigară înainte de a preciza:

– Oh, mă gândeam mai ales la perioada în care Ford avea o responsabilitate importantă în destinul regiunii.

Kate își aminti brusc de aluziile lui Kendo referitoare la o anumită umbră în cariera politică a lui Ford.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă atunci, roasă de curiozitate.

– Era în perioada mișcării Mau-Mau, îmi amintesc foarte bine, începu Liya Blake-Holmes. Spre justificarea lui Ford, trebuie să recunosc că spiritele erau încinse. Oricum, într-o noapte, patru băieți dintr-un sat apropiat de Nyeri, au intrat prin efracție într-o fermă. Fermierul s-a trezit, a urmat o luptă și el a murit. Atunci, cei patru răufăcători au fost bănuiți că aparțin grupării Mau-Mau care făcea ravagii în acea perioadă. Presupun că Ford a crezut

că-și face datoria. Cum băieții negau orice apartenență la mișcarea revoluționară, a permis recurgerea la forța fizică pentru a le stoarce mărturisiri. Unul dintre prizonieri a murit din cauza asta.

– Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Kate, sorbind cuvintele vecinei sale.

Doamna Blake-Holmes oftă.

– Bineînțeles, a fost obligat să demisioneze. Întâmplarea a făcut mult zgomot în acea perioadă. Simțul datoriei n-a fost suficient pentru a face să i se ierte ineflexibilitatea. Dar presupun că s-a schimbat cu vârsta.

Ce credeți, doctore Shannon? Uneori, am impresia că Ford n-a încetat să ispășească de douăzeci și cinci de ani. Să sperăm doar că fiul nu va moșteni defectele tatălui....

Dar uneori, îmi aduce atât de mult aminte de Ford de odinioară! În sfârșit, v-am plictisit destul cu amintirile mele, încheie doamna ridicându-se. Pe curând, draga mea. Mă bucur la ideea acestei vânători a fiarei.

Câteva clipe mai târziu, James Lorimer își lua de asemenea rămas-bun de la tânăra femeie și ea rămase singură la masă, încă sub șocul celor pe care tocmai le aflase.

Așadar, Ford fusese necruțător, dur și un bărbat tânăr murise din cauza asta. Acum, Kate înțelegea nemulțumirea lui Edwin când îl lăsase să înțeleagă că aflase tot adevărul de la Kendo. Se temuse probabil ca ea să nu folosească ce aflase ca armă împotriva tatălui său.

Se impunea inevitabil o întrebare: până unde mergea într-adevăr asemănarea între Edwin și Ford? Și dacă Edwin moștenise defectele, oare de ce ar fi capabil pentru a obține barajul și domeniul lui Kate, pe care nu încetase vreodată să le considere ca ale sale?

Absorbită de gândurile sale, Kate nu văzu că sufrageria se golea treptat și, când înălță capul, constată că era singură. Confuză, se ridică pentru a se grăbi să se alăture grupului.

Edwin o aștepta în holul pustiu.

– Katherine, trebuie să-ți vorbesc, spuse cu o voce gravă, privind-o drept în ochi.

– Momentul este prost ales, Edwin, răspunse tânăra femeie, prefăcându-se că vrea să-și continue drumul.

Simți încă o dată imperioasa necesitate de a se ține la distanță de el, deoarece prezența sa o împiedica să gândească liniștită. Dar Edwin o prinsese deja de braț, conducând-o spre grădină și decretând pe un ton fără replică:

– Știu, dar este important.

O privea cu mâinile în buzunare, cu un aer relaxat, ca să nu spună indiferent, dar Kate bănuia că această aparență era înșelătoare. Îl cunoștea prea bine pentru a nu percepe în privirea sa acea licărire hotărâtă a fiarei gata să sară.

În sfârșit vorbi pe un ton aproape obosit:

– M-am gândit mult de când te-am părăsit, începu fără ocolișuri.

– Da. Și? întrebă Kate, străduindu-se să pară senină.

– Vreau să vii să te instalezi în casa mare și căsuța să-și regăsească prima sa întrebuințare.

Kate îl privi, șocată de îndrăzneala sa.

– Oare îți dai seama de enormitatea a ceea ce spui? izbucni, neîncrezătoare. Și în calitate de ce voi locui la tine, Edwin? Voi fi amanta, sau servitoarea ta?

Vocea îi devenise stridentă. Toate temerile formulate pe jumătate se materializau și va trebui din nou să se bată cu Edwin.

– Nu fi stupidă, murmură bărbatul pe un ton liniștitor. Orgoliul tău absurd te face să spui orice. Știi încă de la început că, într-o zi sau alta, va trebui să-ți părăsești casa. Tu însăți ai insistat asupra faptului că parcul trebuie să rămână cât se poate de sălbatic. Am crezut că înțeleg că asta înlătură orice idee de prezență omenească în interiorul rezervației. În sfârșit, Kate! se enervă brusc. Încetează să visezi! Doar n-ai intenția să trăiești printre animale sălbatice!

– Bineînțeles că nu, replică tânăra femeie. Dar asta nu are nici o legătură cu discuția noastră.

Îi adresă o privire suspicioasă, adăugând:

– Ce vrei exact, Edwin?

Bărbatul strânse buzele și o privi dur.

– N-are importanță, reluă Kate. Cunosc răspunsul la propria mea întrebare. Nu-ți mai ajung drepturile asupra apei din baraj. Vrei să controlezi domeniul în totalitate.

– Dar tu, Katherine, ce vrei? ripostă Edwin cu o voce gâtuită. Să continui opera Jacquelynei?

– Asta ți-ar face foarte mare plăcere, replică ea cu furie. Este exact scuza de care ai nevoie pentru a mă face să plătesc păcatele mamei.

– Cu siguranță, nu, răspunse bărbatul cu asprime. Pentru că propriile păcate trebuie să-ți fie suficient de greu de purtat. Începând cu orgoliul tău blestemat.

Kate spumega de furie.

– Și dorința ta blestemată de stăpânire? exclamă ea. Te crezi un senior din Evul Mediu? Nu te mulțumești să vrei să stăpânești pământuri și castele, acum pretinzi să-ți arogi un drept asupra oamenilor!

Edwin luă capul lui Kate în mâini și-i mângâie ușor pometii obrajilor.

– Care dintre noi doi l-a vrut pe celălalt? o întrebă pe un ton dezarmant.

Dar Kate refuză să cedeze dorinței de a înceta lupta. Scutură din cap cu energia disperării, pentru a se elibera din strânsoarea mâinilor lui Edwin.

Funda care îi strângea coada de cal se desfăcu și părul îi căzu în cascadă pe umeri.

– Întrebarea merită să fie pusă, șuieră ea. Ei bine, tu ești vânatul, specialistul în capturi! Iar pe viitor, ai vrea să mă ai sub acoperișul tău pentru a mă putea chinui după bunul tău plac, ca să te răzbuni pe Jacquelyn.

– De ce ar fi dragostea un chin? șopti bărbatul cu un zâmbet ironic.

Kate rămase o clipă interzisă, apoi înțelese că lua în zeflemea cuvintele pe care i le murmurase ea pe ambarcațiunea lui Ali. Cu ochii încețoșați de lacrimi, răspunse pe un ton obosit:

– Nu cred că știi ce înseamnă dragostea, Edwin. Un singur lucru pare să conteze pentru tine, să mă pedepsești pentru că mama ți-a "furat" pământul.

Tânăra femeie se simțea pradă unui amestec de gelozie, mânie și teamă și nu mai stăpânea valul de cuvinte amare:

– Vrei să renunț la ce-mi aparține de drept pentru a repara o greșeală de care nu sunt responsabilă! Pentru același motiv ca tatăl tău, și tu ai renunțat la o parte din domeniu. Dar acum știu motivul generozității familiei Michaels. Ford se simțea vinovat de moartea unui sătean pe care a pus să fie torturat. Să știi că, în ce mă privește, nu sunt vinovată de nici o faptă rea și evident, n-am intenția să plătesc pentru mama!

– Nu deforma adevărul, replică Edwin strângându-i brațul cu brutalitate. Ești o mică proastă, încăpățânată și oarbă, și mă întreb dacă n-ar trebui....

– Dacă n-ar trebui ce? îl întrerupse Kate. Să fi recurs la forța fizică pentru a mă convinge?

Edwin o împinse cu atâta violență încât tânăra femeie era gata să se izbească de perete. O clipă după aceea, el dispăruse. Lacrimi fierbinți curgeau pe obrajii lui Kate și aceasta nu încercă să și le rețină.

Edwin o provocase până o făcuse să-și piardă orice rațiune. Fusese crudă și agresivă. Voise să lovească mai tare decât el,

pentru a-l împiedica să atace la rândul său. Și totuși, cât de mult îl iubea! Câtă nevoie avea de el! Totuși, cum să i-o mărturisească, atâta timp cât Edwin era atât de prompt în a profita de slăbiciunea sa?

Era de preferat să se resemneze și să nu-i mai acorde niciodată încredere.

Capitolul 12

Săptămânile treceau. Kate se aruncase într-o muncă înverșunată, care-i permitea să nu se mai gândească la suferința sa, de când Edwin o părăsise în grădina lui Ali.

Nu-l revăzuse de atunci, deoarece nu venise la vânarea leopardului.

Ceea ce, de altfel, scăzuse o mare parte din interesul acestei aventuri și, când animalul fusese capturat, tânăra femeie nu simțise decât o anumită ușurare îmbinată cu oboseală, în timp ce se așteptase să fie în culmea bucuriei.

De la întoarcerea din Zanzibar, numărul pensionarilor mai crescuse și Kate era cu atât mai mulțumită cu cât asta dădea un sens vieții sale și-i permitea să ignore o nevoie profundă a cărei recunoaștere nu putea decât s-o facă să sufere.

Datorită tenacității lui Jomo și a lui Kitami, ultimul metru de gard fusese pus de două zile și rezervația de la Ndege Hills era în

sfârșit o entitate concretă, un vast parc natural în care fauna sălbatică va putea să trăiască și să se reproducă în libertate.

Kate era foarte mândră, dar cel mai mare motiv de mândrie consta în numeroase succese cu reproducerea speciilor rare. Datorită lui James Lorimer, reușise să procure alte specii de antilope pe cale de dispariție și avea motive întemeiate să spere să le vadă curând reproducându-se.

Cei doi sitatunga din Uganda erau o pereche sperioasă, care avea obiceiul să se repeadă spre lacul artificial la cea mai mică alertă. Se aruncau în apă pentru a dispărea complet acolo și nu li se mai vedeau decât nările care fremătau.

Kate râsese mult când asistase pentru prima dată la acest șiretlic, dar oare chiar putea să râdă, ea care în fiecare dimineață de la întoarcerea sa din Zanzibar nu avea decât o dorință, aceea de a rămâne ascunsă sub pături? Și numai simțul responsabilității îi învingea temerile matinale. Își făcuse obiceiul să meargă în fiecare dimineață să-i facă o vizită leopardului din Zanzibar, care locuia într-o cușcă imensă, construită special pentru el, la vreo opt sute de metri de casă. Când examinase pentru prima dată animalul, îl descoperise atât de slab, subalimentat și plin de paraziți, încât se temuse pentru el, dar îngrijirile sale atente începuseră să dea roade și blana fină devenise la fel de lucioasă ca cea a semenilor săi în libertate.

Kate era aproape tristă la ideea de a trebui să-l trimită curând într-o rezervație mai retrasă. Începuseră să-i placă acele inspecții zilnice, în cursul cărora se așeza nu departe de cușcă, pentru a

observa animalul. De-a lungul săptămânilor, un fel de comunicare tacită se stabilise între ei și, când sosea, felina dădea din coadă cu nonșalanță în semn de bun venit!

Kate era fascinată de fiara cu blană roșcată, pătată cu negru. Fără să fi știut prea bine să explice motivul, îi amintea de Edwin, senzual și energic în același timp. Chiar și ochii aveau acel reflex de aur identic, al lunii pline iarna.

***

Kate tocmai își terminase micul dejun sub verandă, când apăru Elizabeth Finch pe alee.

– Elizabeth! Bună ziua! exclamă ea bucuroasă.

În loc de răspuns, vizitatoarea își scoase uriașa pălărie panama și o agită cu mâna întinsă.

– Ce surpriză plăcută! reluă Kate, ridicându-se pentru a-și întâmpina prietena. Dar nu ți-am auzit avionul...

– Este în revizie, la Nairobi. Câteva zile sunt condamnată să rămân la sol, îi explică râzând Elizabeth.

Apoi, devenind brusc serioasă, se dădu un pas înapoi pentru a o privi pe Kate cu un ochi critic și spuse:

– N-arăți bine fetițo! Și ai slăbit! În Africa, nu este loc pentru manechine diafane. După părerea mea, te surmenezi. Trebuie să te odihnești mai mult.

– Mulțumesc pentru sfat, doctore! răspunse Kate cu un zâmbet care-i ascundea cu greu tristețea. Știu, muncesc mult, dar dacă mă odihnesc, cine mă va înlocui?

Și fără să-i dea timp Elizabethei să riposteze, adăugă:

– Ia loc, mă duc să aduc o ceașcă. N-am primit o vizită de săptămâni întregi.

După ce-și povestiră îndelung diferite bârfe, Elizabeth reveni cu încăpățânare la remarca sa inițială:

– Ascultă, Kate, începu cu o solicitudine neașteptată, nu înțeleg de ce te obosești atât de mult. Nu este indispensabil!

– Viața mea este astfel organizată, oftă Kate. Pe de altă parte, nu vreau să-l decepționez pe directorul acela scump de la parcul din Tsovo, care crede că am un suflet de pionier, ca tine, încheie ea râzând.

Elizabeth ridică din umeri cu iritare.

– De ce trebuie să spui uneori asemenea prostii! exclamă. Eu sunt bătrână și singură, nu-mi mai rămâne mare lucru în afară de muncă. Dar tu, Kate! Ești tânără... mult prea tânără să te izolezi de restul lumii!

– Am făcut singură alegerea, răspunse Kate cu o voce gravă.

– Dar ar trebui să ai un soț și mulți copii în jurul tău, insistă Elizabeth cu o mină comică.

Kate începu să râdă, dar râsul îi suna fals.

– În ceea ce privește căsătoria, am avut partea mea, Elizabeth, explică tânăra femeie. Și asta m-a descurajat de orice dorință de a-mi împărți viața cu un bărbat.

– Nu sunt toți niște brute!

– Menționează-mi unul! ripostă Kate cu un aer decepționat.

– Edwin Michaels, de exemplu, răspunse Elizabeth pe un ton prefăcut sincer.

– Ia-l tu și păstrează-l! replică vehement Kate.

– Cum? Și eu care mi-am dat atâta osteneală...

– Recunosc asta! De fapt, am mers chiar până la a mă întreba dacă n-ai simulat criza de malarie pentru a mă arunca în brațele lui Edwin, îi reproșă Kate.

– Am impresia că amândoi sunteți la fel de orbi și de proști! se impacientă Elizabeth, fără să dea atenție acuzațiilor prietenei sale. Oare nu vedeți că sunteți făcuți unul pentru altul?

Apoi trase concluzia, pe un ton afectat:

– Cred că ești îndrăgostită de el, draga mea.

Spre marea sa surpriză, Kate nu încercă să nege. Începu să se joace nervoasă cu creionul care se afla pe masă, înainte de a mormăi cu o voce gâtuită:

– Să iubești este uneori o sursă de durere, Elizabeth.

– Hotărât lucru, totul este foarte misterios! exclamă aceasta din urmă. Situația este ridicolă. Din spusele lui Ford, fiul său este într-o dispoziție oribilă de săptămâni întregi. Iar tu, te ofilești ca o eroină de roman victorian!

– Este vina mea, Elizabeth, admise Kate. L-am înfuriat! Am fost îngrozitoare!

– Ai avut motive serioase să fii?

– Nu știu, murmură Kate. Nu mai știu....

În acea clipă, Mtoto începu să facă duș cu mare zgomot în apa din lac și cele două femei se aplecară pentru a vedea spectacolul.

– Mi se pare că nivelul barajului este extrem de jos, Kate, observă Elizabeth. Era mult mai sus când ai sosit.

– Și arborilor de cafea ai lui Edwin le este sete, completă Kate, cu o urmă de sarcasm.

Elizabeth se întoarse spre tânăra femeie și afișă un aer surprins.

– Totuși, nu-i poți reproșa că folosește o apă de care are o nevoie vitală!

– Nu, desigur.

Totuși, el îmi reproșează că folosesc un teren pe care-l pretinde al său.

– Este greu să-i porți pică pentru asta, estimă Elizabeth cu înțelepciune.

Kate nu-și ascunse surpriza.

– Oare de ce parte ești? o întrebă.

– De a ta, afirmă foarte simplu englezoaica. Dar asta nu mă împiedică să-mi imaginez cât de neplăcut trebuie să fie să te simți prădat de ceva pe care l-ai considerat întotdeauna proprietatea ta și pe bună dreptate.

Logica Elizabethei era ireproșabilă și Kate rămase fără glas. Își lăsă privirea să se piardă în albastrul infinit al cerului de deasupra capetelor lor. Vara ecuatorială ajungea la sfârșit. Se apropia toamna, și cu ea perioada "ploilor lungi" care vor hrăni din nou pământul sărăcit și crăpat. În principiu, norii ar fi trebuit să se

îngrămădească deja la orizont, pentru a se transforma de-a lungul zilelor în nori cumulo nimbus.

– Te temi de o nouă perioadă de secetă? întrebă în sfârșit.

– Mi-e teamă de asta, oftă Elizabeth. Și, din nefericire, meteorologii sunt de aceeași părere.

– Plantația familiei Michaels ar rezista la asta?

– Oh, pot să părăsească oricând Kenya, spuse Elizabeth, ridicând din umeri. Ford nu mai este foarte tânăr și știu că Edwin a primit numeroase propuneri pentru posturi de mare responsabilitate în industria cafelei.

– Dar nu și-ar putea abandona niciodată pământul! protestă Kate cu o vehemență surprinzătoare.

– Acum, tu le iei apărarea!

Kate se simți roșind. Din fericire, diversiunea creată de apariția maimuței mici, o scuti la timp să răspundă. Strângea în brațe un ghem mic de blană, agățat de pieptul ei.

– Dar are un pui! Este extraordinar, se miră Elizabeth.

Kate se relaxă imediat.

– Da, acceptă ea. Mi-l aduce din când în când să mi-l arate, dar nu se apropie niciodată prea mult și n-o încurajez.

Kate luă de pe masă o bucată de pâine prăjită rămasă, pe care o aruncă în direcția lui Lulu. Imediat, apăru o altă maimuță. Mai mare și mai puțin fricoasă decât Lulu, după toate aparențele era un mascul.

– Asta cine este? întrebă Elizabeth.

– Se numește Cavendish, o informă Kate.

– Nu se poate! Cea mai mare mândrie a Dorei Fizhugh! exclamă Elizabeth. Cum ai făcut?

– N-am nici un amestec, declară Kate scuturând din cap. Angela Carleton s-a ocupat de tratative. Nu știu dacă a folosit amenințări sau rugăminți, nu știu decât un lucru: Dora Fizhugh cu siguranță nu s-a despărțit de Cavendish din afecțiune pentru mine.

Elizabeth se strâmbă.

– Da, am remarcat că s-a comportat în mod groaznic cu tine la serata de la familia Michaels. Nu înțeleg cum se poate ține ranchiună după atâția ani!

– Despre ce vorbești? întrebă Kate. Am bănuit că o detesta pe mama, dar nu știu motivul.

– Imaginează-ți că această adorabilă persoană pusese ochii pe Ford, acum douăzeci și doi de ani, când nu era văduvă decât de câteva luni. N-are rost să-ți spun că farmecele sale n-au rezistat în comparație cu cele ale frumoasei Jacquelyn.

Cu bărbia în mâini, Kate exclamă:

– Dumnezeule! Ce complicată este viața! Probabil mi-am pierdut mințile în ziua în care m-am hotărât să mă întorc aici!

– Nu spune prostii! protestă Elizabeth ridicându-se pentru a-și lua rămas-bun. Știi bine că nu regreți nimic!

– Este adevărat, admise Kate, în timp ce privirea i se animă brusc.

De fapt, nu se simțise niciodată atât de plină de vitalitate. Viața sa avea un scop și singura umbră din tablou era Edwin a

cărei simplă evocare era suficientă pentru a-i provoca o profundă tulburare.

***

Spre sfârșitul dimineții, Kate tocmai își completa jurnalul de bord, când apăru Sattima.

– Sper că nu te deranjez, doctore Katherine, spuse ea zâmbind timid.

– În nici un caz, răspunse Kate închizând caietul gros.

– Scrii despre animale? întrebă tânăra fată.

– Da.

– Și despre oameni?

– Oh, nu! Ar fi prea.... dificil.

Răspunsul păru să-i convină Sattimei, care se așezase pe scaunul liber din fața lui Kate. Rămaseră îndelung tăcute, Kate tulburată încă de gândurile care o preocupau și vizitatoarea pur și simplu fericită de a fi acolo. După un timp, totuși, Sattima vorbi:

– Muncești prea mult, o dojeni ea cu amabilitate. Mama spunea întotdeauna că o femeie trebuie să știe să fie o îmbinare de blândețe și forță. Dacă nu poate să mențină echilibrul, riscă să piardă tot. Kate își puse cu afecțiune mâna peste cea a prietenei sale spunând:

– Mi-ar fi plăcut să am o mamă ca a ta pentru a mă învăța măsura. Dar cum n-am avut acest noroc, trebuie să mă descurc cum pot. Vino, să facem o plimbare pe colină. Trebuie să-ți arăt leopardul, sunt atât de mândră de el!

După plecarea Sattimei, Kate începu să se ocupe de treburile zilnice. Tocmai închisese după ea țarcurile antilopelor, când atenția îi fu atrasă de zgomotul unui motor de mașină.

"Hotărât lucru, astăzi este o adevărată defilare!" își spuse, întrebându-se cine putea fi al treilea vizitator.

Grăbi pasul în direcția casei. O limuzină luxoasă gri, cu număr de înmatriculare oficial, tocmai se oprise în fața ei. Bărbatul care coborî din vehicul era un african îmbrăcat într-un costum șifonat. Kate se apropie de el, în timp ce acesta scoase din buzunar o batistă cu care își tamponă fruntea, înainte de a-și șterge metodic ochelarii. Când termină, își puse ochelarii pe nas, o privi pe Kate și spuse:

– Dumneavoastră sunteți doctor Shannon?

– Da, răspunse tânăra femeie întinzându-i mâna.

– Mă numesc John Mtoya, trimis al Biroului Național de Organizare Teritorială. Putem să intrăm, doctore? Trebuie să vă vorbesc.

– Desigur! spuse Kate, în timp ce el își lua deja servieta pusă pe scaunul din spate al mașinii. După ce servi ceai cu gheață pe masa joasă din salon, Kate se așeză într-un fotoliu în fața canapelei pe care se așezase vizitatorul. Scosese din servietă niște hârtii pe care le pusese lângă el.

– Ei bine, începu Kate, despre ce este vorba? Să fi uitat oare să completez unele hârtii când am debarcat la Nairobi?

Bărbatul tuși pentru a-și drege vocea, înainte de a declara pe un ton inexpresiv:

– Este într-adevăr vorba despre niște hârtii pe care le-ați semnat la Nairobi, dar problema este puțin mai complexă.

– Și totuși? insistă Kate care se simțea cuprinsă de o ușoară neliniște.

– Documentele pe care le-ați completat acum mai multe luni, n-au fost examinate decât săptămâna trecută. Totul era în regulă, cu excepția unui un detaliu esențial.

– Continuați, vă rog! îi ceru Kate cu nerăbdare.

– În două cuvinte, doctore, având în vedere că nu sunteți cetățean al Kenyei, legal nu puteți moșteni proprietatea care v-a fost lăsată.

Năucită și fără grai, Kate își aținti privirea asupra funcționarului. Când în sfârșit reuși să vorbească, murmură cu o voce fără inflexiuni fiecare cuvânt:

– Domnule Mtoya, sunt mai multe luni de când mă agit exclusiv pentru a pune pe picioare proiectul meu. Și aveți îndrăzneala să veniți să-mi spuneți pe un ton întru totul detașat, că trebuie să abandonez?

Se aplecase spre el, cu mâinile prinse de brațele fotoliului, ca pentru a se împiedica să sară.

– Legea este lege, doctore, trebuie să acceptați, răspunse cu răceală vizitatorul.

Totuși, guvernul meu este gata să ia în considerare un compromis.

– Ce fel de compromis? șuieră Kate.

În timp ce bărbatul răsfoia teancul de hârtii așezate pe genunchii săi, Kate își aminti cu ironie amară prima sa seară la familia Michaels. Atunci refuzase cu aroganță să-și piardă drepturile, iar acum, nu avea nici măcar posibilitatea să discute.

– Iată ce vă propunem, doctore Shannon: renunțați la dreptul dumneavoastră de proprietate în beneficiul guvernului, rezervația devine parc național și în schimb, vă încredințăm conducerea acestui parc. Desigur, sub tutela unui reprezentant guvernamental.

– Desigur! repetă Kate cu un rânjet, ignorând deliberat foile pe care i le întinse.

– La ce bun să dați dovadă de rea-voință, doctore? insistă africanul cu o urmă de iritare. N-aveți de ales.

– Se poate. Dar doresc totuși să citesc aceste documente în deplină liniște înainte de a semna ceva, decretă Kate cu fermitate. Este un capriciu pe care-l puteți înțelege, domnule Mtoya.

– Fie, acceptă acesta, ridicându-se. Dar cred că este bine să vă amintesc că nu vă puteți permite să faceți autoritățile să aștepte prea mult timp.

Kate se ridică la rândul său pentru a-și conduce vizitatorul.

– Acordați-mi totuși câteva zile, repetă.

– Foarte bine, doctore, telefonați-mi peste trei zile. După trecerea acestui răgaz, nu vă mai pot promite nimic.

– Înțeleg.

În picioare în ușă, Kate privi mașina dispărând la cotitura drumului, lăsând în trecere un nor de praf roșu.

– La naiba! La naiba! La naiba și iar la naiba! exclamă cu voce tare, întorcându-se spre salonul unde rămăseseră documentele.

Fără măcar să le citească, le rupse furioasă în două, apoi în patru, apoi în opt și tot așa până în clipa în care documentul oficial nu mai forma decât o grămadă de confeti negre și albe.

Atunci se prăbuși pe divan și începu să plângă cu disperare.

Capitolul 13

Se înnoptase și încăperea era adâncită în întuneric, dar Kate, încă apatică pe divan, era incapabilă să se miște pentru a merge să aprindă lampa. Începuse să sufle vântul și curentul de aer pătrundea prin ferestrele deschise, făcând să zboare hârtiuțele răspândite pe masa joasă.

În sfârșit, tânăra femeie se strădui să iasă din toropeală și, după ce îmbrăcă un pulover, se duse pe pragul ușii. În mod obișnuit, la această oră era instalată confortabil în fața șemineului citind, cu obloanele închise, articole de specialitate despre fauna africană. Dar i se părea că această viață liniștită era deja de domeniul trecutului. Venirea lui John Mtoya reconsiderase totul și lui Kate nu-i mai rămânea decât să se lupte, în utopica speranță de a mai salva ceva. Căutând cu ardoare o soluție acceptabilă, măsura veranda în lung și-n lat, când Koli veni să i se alăture cu mersul său grațios.

– Bună seara, Koli, spuse tânăra femeie. Mă vei ajuta să găsesc un răspuns? Oare cum pot ieși din această capcană?

Animalul veni să se frece de materialul aspru al blugilor lui Kate și ea se aplecă să-i scarpine cu afecțiune blana scurtă de pe cap. Felina se abandonă mângâierii, cu ochii pe jumătate închiși, până în clipa în care un răget îndepărtat îl făcu să ciulească urechile și să dispară în noapte din trei sărituri agile.

Din nou singură, Kate începu să evoce conversația cu Elizabeth Finch. "Cât trebuie să fie de neplăcut să te simți prădat", spusese prietena sa. Kate nu simțise atunci nici o milă pentru Edwin, dar ironia sorții o învăța acum pe seama sa frământările la care-i supusese, fără să știe, pe cei doi Michaels.

Ca leopardul, Edwin acolo sus pe colină, se simțise probabil hăituit și prins în capcană, având ca singură salvare atacul. Așa că o atacase și lupta dintre ei era fără milă. Totuși, cât de mult semănau! Amândoi victimele aceluiași orgoliu, aceleiași fascinații pentru pământ și cu aceeași sete de a-l avea. De fapt, acea pasiune comună pentru pământ făcuse să apară între ei un amestec inexplicabil de dragoste și ură.

– Toate aceste gânduri nu duc la nimic! exclamă Kate cu iritare, oprindu-se din mers pentru a se prăbuși pe un șezlong, oftând. Trebuie să găsesc o alternativă la propunerea guvernului.

Cu dinții strânși și brațele încrucișate la piept, începu pentru a nu știu câta oară să reia datele problemei.

Când apărură primele licăriri ale zilei, Kate avea obrajii trași și ochii încercănați de nesomn, dar știa ce va face.

"Situația este la culmea ridicolului, se gândi, dar viața este astfel făcută și nu mai am de ales!"

Într-adevăr, câteva săptămâni mai înainte își făcuse o datorie de onoare din a se lăuda că poate rămâne independentă și acum, îl va ruga pe Edwin. Dar hotărârea ei era luată, nu mai putea da înapoi. Se ridică decisă.

Câteva clipe mai târziu, instalată în fața mașinii vechi de scris, Kate redacta documentul de care se va folosi.

***

Kate bătu a doua oară, deoarece coșul scotea deja fum și știa că cineva se trezise acasă la Michaels. În sfârșit, Sattima veni să deschidă, cu pleoapele încă grele de somn, dar imediat se trezi complet când o văzu în fața ei pe doctor Shannon, îmbrăcată într-un taior gri și cu pantofi negri cu tocuri înalte. Părul superb era strâns într-un coc sever și ducea o servietă din piele sub braț.

– Doctor Katherine! Ce s-a întâmplat? se miră tânăra fată dându-se într-o parte din fața ușii pentru a o lăsa pe vizitatoare să intre. Ești.... nu ești ca de obicei.

– Trebuie să-l văd pe Edwin, răspunse Kate. Dacă nu s-a trezit încă, voi aștepta.

Din ce în ce mai mirată de comportamentul neobișnuit al lui Kate, Sattima bâigui:

– S-a trezit. Lucrează în birou.

– Foarte bine, mă duc acolo.

Apoi, schițând un zâmbet crispat, Kate adăugă:

– Nu mă însoți, cunosc drumul.

Bătu la ușa biroului cu o hotărâre fermă, dar când auzi sunetul vocii care-i strigă să intre, Kate rămase încremenită și, o clipă, fu cuprinsă de panică. Totuși, cum nu ajunsese până aici pentru a da înapoi, învârti cu curaj clanța.

Edwin nu ridică nici măcar ochii când intră.

Aparent, era prea absorbit în consultarea unor acte răspândite pe birou.

Până atunci, Kate nu-l văzuse niciodată fumând pipă și-și dădu seama că tocmai pătrunsese în lumea secretă a lui Edwin, în sfera privată pe care și-o rezerva, departe de plantație, de problemele secetei și de cursurile internaționale.

În șemineu era foc și aerul era înmiresmat de mirosul focului de lemne, de aroma cafelei și de parfumul dulceag al pipei. Etajerele erau acoperite cu cărți și pe măsuța mică rotundă de lângă fereastră era o veche fotografie de familie. Tocmai violase refugiul lui Edwin și simți o incredibilă dorință de a o lua la fugă. Dar era prea târziu.

– Ce este, Sattima? întrebă Edwin.

Ridicând atunci capul, o privi pe Kate cu surprindere și tânăra femeie nu se putu împiedica să roșească sub privirea intensă. Dar era incapabilă să știe dacă o privea ca pe o femeie, sau ca pe o adversară abilă căreia era necesar să-i dejoace planurile.

În ciuda lipsei de siguranță, Kate înaintă spre el cu un pas hotărât.

– Edwin, începu ea cu o voce calmă. Cred că ar fi timpul să punem capăt neînțelegerilor.

Cu un gest calm, Edwin scutură scrumul din pipă și o puse alături de scrumieră înainte de a se lăsa pe spătarul fotoliului.

– Oare ai intenția să-mi prezinți scuze, Katherine? întrebă.

– Scuze? repetă tânăra femeie, interzisă.

– Să fi uitat deja comportarea ta din grădina lui Boucret?

Kate se tulbură.

– Să uităm asta, te rog, este trecut, făcu ea oftând.

Edwin se ridică pentru a veni să se așeze pe colțul biroului, în fața lui Kate.

– Regret, îi răspunse, nu pot să uit. N-am încredere în tine. Te cred în stare să-i faci mult rău tatălui meu și nu pot să accept asta. Trebuie să înțelegi.

– Te rog, Edwin, nu-mi vorbi în acest fel! Știi bine că-l iubesc foarte mult pe Ford.

– Asta nu te-a împiedicat să-l învinovățești pentru a-ți calma nervii, replică bărbatul cu un aer sarcastic.

Kate se simți roșind până la rădăcina părului. Cât de bine o cunoștea și cât de bine știa cât de stupid se putea comporta când era cuprinsă de furie!

Plecă ochii cu umilință și privirea îi căzu asupra mâinilor lui Edwin puse pe coapse. Fără să vrea, își aminti ce minunată senzație de plenitudine treziseră în ea....

Dar Kate nu venise pentru a se emoționa și se strădui să-l privească din nou în ochi.

– Ai dreptate, Edwin, acceptă pocăită, în timp ce în sinea sa tremura de mânie. Ce am spus referitor la Ford era nedrept și crud. Îmi pare rău. Îți ajunge, sau trebuie să-ți semnez o recunoaștere a greșelilor?

Bărbatul o privi îndelung, în tăcere, pradă unui amestec de iritare, de surprindere și de amuzament.

– Îmi ajunge! declară în sfârșit. Acum pot să cunosc motivul vizitei tale?

Kate înțelese atunci că făcuse prima sa greșeală tactică ieșind din neutralitatea pe care jurase s-o respecte. Oare de ce nu avea finețea și suava diplomație a Jacquelynei? Mama lui Kate știuse întotdeauna să-și stăpânească sentimentele cu pricepere, pentru a nu dezvălui decât ce-i convenea să arate. Fusese o actriță desăvârșită, dar Kate era incapabilă să-i calce pe urme, deoarece îi erau prea autentice. Detesta să joace teatru și totuși, exact în acea clipă, nu avea de ales.

Exclamă cu curaj.

– Am să-ți fac o propunere, Edwin, spuse cu cea mai fermă voce posibilă.

– Sunt decepționat, Katherine. Credeam că-mi faci o simplă vizită ca între buni vecini, la ora șase și jumătate dimineața, replică sarcastic bărbatul.

– Lucrurile sunt deja destul de dificile pentru mine, Edwin. Nu le complica, te rog!

Am o idee... o idee care ar putea servi la fel de bine atât interesele tale, cât și ale mele.

– Oare ce plan diabolic ai conceput? o ironiză Edwin.

– Ai să mă asculți, sau trebuie să-i fac propunerea lui Ford? se enervă tânăra femeie.

– El îți acordă prea multă încredere.

Dar, admițând că observația sa sarcastică era inutilă, reluă cu aroganță:

– Iartă-mă, doctore. Explică-mi în ce constă propunerea ta și ce aștepți de la mine.

– Renunț la orice pretenție în legătură cu barajul, începu Kate scoțând o mapă din servietă, pentru a o pune pe biroul lui Edwin.

– Iată ceva rezonabil, consideră el, fără să manifeste nici o curiozitate față de documentul conținut de mapă. Și ce vrei în schimb?

– Un singur lucru, răspunse tânăra femeie ridicând provocator bărbia.

Va trebui să te căsătorești cu mine.

Edwin părea năucit.

– Ți-ai pierdut mințile! exclamă.

– N-am fost niciodată în viața mea mai serioasă.

– Aș vrea să înțeleg! Luna trecută, refuzai să trăiești sub acest acoperiș sub pretextul că nu voiai să-ți pierzi scumpa libertate, și acum vorbești de căsătorie! De ce această bruscă schimbare de poziție?

– Ce-ți propun este un contract, exclamă Kate pe un ton glacial.

Apoi, fără să-i lase timp s-o întrerupă cu observații sarcastice, îi povesti întrevederea sa cu John Mtoya.

– Ceea ce înseamnă trase Kate concluzia, că trebuie să obțin naționalitatea keniană și nu pot să aștept un an pentru a începe procedura legală.

– Și te-ai decis cu sânge-rece la o căsătorie de conveniență... cu mine! Când mă gândesc că mă acuzi că vreau să atentez la libertatea ta, în timp ce tu manipulezi oamenii din anturajul tău ca și când ar fi niște pioni pe o tablă de șah, Kendo, Boucret, tata...

– Este greșit! protestă tânăra femeie. Așadar, nu vrei să înțelegi deloc! Pentru prima dată suntem și tu și eu de aceeași parte, aliați și nu.... dușmani. Dacă John Mtoya își atinge scopurile, pământul este pierdut pentru amândoi! Va aparține guvernului!

– Chiar te-ai gândit la tot, nu-i așa?

Răceala din tonul lui Edwin sfâșia inima tinerei femei, care nu putu decât să încuviințeze cu un semn din cap, ținându-și respirația, așteptând verdictul care va decide viitorul amândurora.

– De acord, răspunse în sfârșit bărbatul. Îți accept propunerea.

Kate se pregătea să ofteze ușurată, când el adăugă:

– Cu o condiție.

– Care? întrebă, imediat alarmată.

– Vreau ca numele meu să fie adăugat lângă al tău pe actul de proprietate care se referă la domeniul tău. Vom fi coproprietari.

– Îți voi face cadou barajul, protestă Kate cu o voce gâtuită. N-ai dreptul să pretinzi mai mult.

– Astea sunt condițiile mele. Accepți sau renunți, exclamă Edwin ridicând din umeri.

Kate observase cu siguranță cât de mult se bucura de situație, dar era destul de înțeleaptă pentru a recunoaște că avea nevoie de el, mai mult decât avea el de ea.

– Foarte bine, oftă cu resemnare.

– Atunci, pe când nunta? o întrebă bărbatul, simulând un aer de veselă nerăbdare.

– Mâine.

Edwin începu să râdă din toată inima.

– Asta nu-ți lasă deloc timp să-ți pregătești trusoul!

– Nici să faci din mine o soție radiind de fericire, continuă Kate cu un gest enervat.

– Păcat! Este prima dată când mă căsătoresc, și iau de soție o tigroaică!

Kate simțea că o cuprinde furia. Pentru că Edwin obținuse ce voia, oare nu putea s-o scutească de sarcasmul său? Se pregătea să se întoarcă și să iasă din încăpere, când el o prinse de braț.

– Așteaptă! îi ordonă. N-am pecetluit târgul nostru!

Își puse mâna liberă pe obrazul lui Kate, atingându-i ușor buzele cu degetul mare.

– Ți-am acceptat condițiile Edwin, murmură tânăra femeie înfiorându-se împotriva voinței sale la atingerea lui. Ce mai dorești?

O trase spre el și fețele lor erau atât de aproape, încât buzele lui Kate se întredeschiseră pentru a se oferi acelui sărut pe care tot trupul ei și-l dorea, dar își aminti că era vorba de un contract și că trebuia să-l respecte literă cu literă. Se îndepărtă, cu un efort disperat.

– Îmi trebuie garanții, Edwin, bâigui.

– În sfârșit, Katherine! protestă acesta cu aroganță. Îți dau cuvântul meu de onoare că domeniul de pe pământurile de sus va fi al tău atâta timp cât vei trăi!

– Este foarte generos din partea ta, îl ironiză tânăra femeie pentru a-și ascunde emoția. Dar n-am încredere în nimeni. Vreau ceva scris.

– Cuvântul meu trebuie să ajungă! replică bărbatul pe un ton morocănos.

Cât i-ar fi plăcut să-l creadă! Dar știa foarte bine că încheiaseră un contract bazat pe neîncredere reciprocă. Se pregătea să-i răspundă când intră Ford, după ce bătuse discret la ușă.

– Sattima m-a informat de prezența ta, draga mea copilă, spuse salutând-o pe Kate. Nefiind ora unor vizite de politețe, m-am temut să n-ai probleme grave și de aceea mi-am permis să vă întrerup întrevederea.

– Este într-adevăr indispensabil? exclamă bătrânul cu o voce răgușită când Kate îi împărtăși noutatea. Ești conștientă de ce

înseamnă asta? De la sosirea ta, n-ați încetat să vă distrugeți reciproc, cu îndârjire. Încă de la început, ați pornit o luptă fără milă și iată-vă ajunși la o concluzie incredibilă! În alte împrejurări, aș fi fost încântat, dar această....

Lăsă fraza neterminată, cu un gest de mânie.

Kate era tulburată de chinul lui Ford, dar nu se punea problema să mai dea înapoi.

– Ford, îl imploră ea pe un ton liniștitor. Problema este delicată și nu există altă soluție. Încearcă să înțelegi.

– Judeci ca și când este vorba de o problemă de matematică! replică bătrânul pe un ton trist.

Apoi se întoarse spre fiul său și-l apostrofă cu lehamite:

– Pentru Dumnezeu, Edwin, nu sta tăcut!

– Katherine ți-a spus tot, răspunse Edwin cu o voce fără inflexiuni, n-am nimic altceva de adăugat.

– Și cât timp trebuie să dureze farsa asta? întrebă Ford, apucându-și cu greu bastonul.

– Până în clipa în care voi obține definitiv naționalitatea, declară Kate, profund stânjenită.

– Sper că nu așteptați binecuvântarea mea, murmură Ford pe un ton amar.

Kate se apropie de el și-i adresă o privire rugătoare.

– Te rog.

Nu face lucrurile și mai penibile.

– Katherine, ripostă bătrânul ai cărui ochi exprimau o nesfârșită durere, dacă era vorba despre o căsătorie din dragoste,

făcută din devotament reciproc, ați fi făcut din mine cel mai fericit tată. Dar nu-mi cere să aprob această mascaradă.

Ford nu putu să-și mai stăpânească indignarea și Kate plecă ochii, întristată:

– La naiba! înjură el. Tinerețea a devenit oare în asemenea măsură materialistă? Unde sunt marile sentimente de odinioară?

Apoi, ca și când își dăduse brusc seama că marile sale sentimente erau exact cauza dezastrului prezent, scutură din cap în semn de capitulare resemnată.

– Faceți ce credeți că trebuie făcut, șopti el. Știu că sunt responsabil pentru tot.

Kate sărută impulsiv obrazul său ridat.

– Nu spune asta, Ford, protestă ea. Nu te acuză nimeni.

Bătrânul luă mâna lui Kate în ale sale și, privind-o în ochi, declară cu o voce solemnă:

– Bine ai venit în casa noastră, Katherine. Întotdeauna am visat să am o fată ca tine.

Capitolul 14

Soarele de după-amiază inuna noua cameră a lui Kate. Instalată la masa sa de lucru, în fața ferestrei, se juca neglijent cu un cuțit de tăiat hârtie din argint, al cărui mâner cizelat reprezenta un ananas. Era cadoul pe care i-l făcuse în mod ironic Edwin, în semn de bun venit în noua casă.

Se căsătoriseră de o săptămână. Unirea le fusese sfințită pe peluza din marginea piscinei de un preot misionar adus în grabă de la Nyeri.

Asta se întâmplase într-o frumoasă dimineață însorită. Mireasa nu fusese în alb, nu fusese nici șampanie, nici tort, nici flori, nici invitați și, o dată ceremonia terminată, i se mulțumi preotului și fu condus înapoi, cu un cec generos.

Pe cap cu o coroniță de flori pe care Sattima o împletise special pentru această ocazie și îmbrăcată cu o jupă din in și o bluză din dantelă bej, Kate ascultase scurta predică în mod demn

și vocea nu-i slăbise când fusese vorba să promită "fidelitate și dragoste până ce moartea ne va despărți".

Și, la douăzeci de minute după nuntă, Kate, din nou în ținută de lucru, ajunsese la rezervația sa unde o așteptau animalele, repetându-și cu o încrâncenare destinată să combată emoția care-i strângea gâtul: "Iată, s-a făcut, dar îmi este complet indiferent".

Își privi oftând inelarul pe care strălucea un superb diamant. Inelul aparținuse mamei lui Edwin, Rebecca și înaintea ei, mamei acesteia din urmă și dacă în acea zi îl purta Katherine, era din cauza prietenilor care fuseseră invitați în acea seară la cină.

De comun acord, Kate și Edwin se comportară ca soț și soție față de anturajul lor, dar iluziile se opriră în pragul apartamentelor în care locuiau. Tânăra femeie privi cu tristețe ușa de comunicare dintre camerele lor, o ușă care nu se va deschide niciodată și care făcea din ei doi străini, sub același acoperiș.

În fiecare dimineață, viața doamnei Edwin Michaels începea în același fel: se trezea în zori, astfel încât să nu-i întâlnească pe cei doi bărbați, al căror nume îl purta acum și lua micul dejun singură, în bucătărie. Pleca apoi pe domeniul său unde își petrecea toată ziua, când ocupându-se de animale, când lucrând pe verandă, deoarece își lăsase toate documentele profesionale în căsuță.

Kate ducea astfel un fel de existență dublă: acolo sus, în apropierea barajului, era veterinarul eficient și de o competență

calmă, dar seara, când se întorcea pe plantație, emoțiile îi reveneau cu putere și nu mai era decât o femeie devenită fragilă din cauza suferinței care o rodea. Cina în compania lui Ford și Edwin se desfășura într-o atmosferă de tăcere apăsătoare sau de conversație banală și Kate se întreba, nu fără neliniște, cât timp va putea suporta această situație penibilă.

Obosită, Kate se ridică pentru a merge să-și privească imaginea în oglinda dulapului. Pentru lumea exterioară, trebuia să joace rolul unei tinere căsătorite veselă și pe deplin mulțumită, în timp ce în interior, nu simțea decât dezamăgire și suferință. După ce îi adresă un oftat resemnat imaginii sale, se duse să controleze ultimele pregătiri pentru cină. Era o sarcină de care se achita cu plăcere, deoarece astfel uita un timp preocupările sale.

Sattima ieșise cu Andrew și Wangu, tânăra bucătăreasă, era singură în bucătăria în care domnea un miros apetisant de friptură rumenă și de legume care fierbeau la foc mic într-o oală. Kate îl angajase pe Jomo pentru a ajuta la servirea mesei și nu-și putu stăpâni un zâmbet de admirație când îl văzu apărând îmbrăcat cu o cămașă albă apretată și pantaloni negri cu dungă impecabilă.

– Ce frumos ești, exclamă tânăra femeie. Ar trebui să renunți mai des la ținuta de lucru.

– Mulțumesc, mems'a'b, dar este totuși mai comod decât asta. Aș prefera să fiu pe colină, cu animalele noastre.

– Și eu, îi mărturisi Kate, făcându-i complice cu ochiul.

***

Spre marea mulțumire a lui Kate, Elizabeth Finch sosi cu mult înaintea celorlalți invitați.

– Mica mea Katy! exclamă când tânăra femeie veni să-i deschidă. Să știi că vestea a uimit pe toată lumea! În ce mă privește, sunt încântată. Vino, lasă-mă să te sărut.

Kate se pregăti să-și îmbrățișeze prietena cu o jenă pe care aceasta din urmă reuși s-o observe.

– Nu pari foarte în formă, se neliniști, încruntată.

– Oh, ba da! se apără Kate luând-o pe Elizabeth de braț pentru a o conduce în salon. Sunt doar puțin nervoasă, deoarece este prima mea cină. Din fericire, Sattima a pregătit aproape tot înainte de a pleca: friptura, legumele, salata. Eu m-am ocupat doar de aperitive și de decorarea mesei.

– Ai uitat desertul! exclamă Elizabeth, prefăcându-se alarmată.

– În nici un caz! Tartă cu zmeură. Apoi cafea, fursecuri și fructe în ciocolată. Vezi, sunt o gazdă perfectă.

Elizabeth avea sentimentul ciudat că atitudinea lui Kate nu era naturală. Era ca și când tânăra femeie juca un rol. Dar sosirea lui Edwin o împiedică să dea frâu liber curiozității. Se mulțumi să remarce zâmbetul crispat pe care prietena sa i-l adresă soțului.

– Elizabeth! Ce încântat sunt să te văd! exclamă Edwin.

Ce bârfe interesante ne-ai mai adus?

– Cine, eu? se miră Elizabeth cu o mină comică. Știi bine că la Nairobi nu se întâmplă niciodată nimic!

Lăsându-i pe Elizabeth și pe Edwin în conversație, Kate se agită în jurul căruciorului cu aperitive. După ce întinse un gin tonic Elizabethei, tânăra femeie turnă două degete de whisky într-un pahar pe care i-l duse lui Edwin care tocmai se așezase într-un fotoliu în fața invitatei. Degetele li se atinseră pe cristalul rece și Kate se încordă pentru a-și ascunde tulburarea.

– Am o soție foarte atentă, declară cu ironie Edwin. Ce crezi despre asta, Elizabeth?

– Fac tot ce pot, răspunse prompt Kate, înainte de a merge să se așeze în fața șemineului.

Câteva clipe mai târziu sosiră alți invitați și Kate își puse paharul cu porto pe masa joasă pentru a se duce să-i întâmpine. Simțea un nod în gât de teamă când constată că Roy și Angela Carleton erau însoțiți de Dora Fizhugh și trebui să facă apel la tot simțul său de ospitalitate pentru a adresa un zâmbet nou-veniților.

Ford tocmai ajunse în salon. Părea posomorât și tras la față. Kate, abandonându-și o clipă invitații se îndreptă spre el pentru a-l lua cu afecțiune de braț.

– Te simți bine? îi murmură la ureche.

Bătrânul o privi cu un aer întunecat.

– Știi foarte bine că nu, mormăi printre dinți. Dar sunt la fel de capabil ca tine și Edwin să joc teatru.

Că vreau sau nu, sunt și eu actor în această tragedie, fetițo.

Kate roși și, în minte, îi ceru iertare bătrânului.

Edwin se ridicase pentru a pregăti aperitivele nou-sosiților și Kate, pentru a-și face de lucru, se agită aducând tăvile cu sandvișuri. O clipă, privirile lor se întâlniră și tânăra femeie citi în ochii lui toată ironia disprețuitoare pe care o simțea față de ea. Era evident că piesa în care erau principalii protagoniști nu servea decât la a adânci și mai mult prăpastia care-i despărțea și, cu inima sfâșiată, Kate își reluă locul lângă șemineu.

– Ei bine? exclamă vocea rasunătoare a Angelei, cum ai reușit s-o seduci, Edwin? Sau poate a fost invers? adăugă râzând din toată inima, deoarece subtilitatea nu era principala ei calitate.

Conștient că toată atenția se îndrepta spre ei, Edwin se apropie de soția sa care, în picioare, încerca să zâmbească în timp ce el își trecea brațul în jurul taliei sale. Apoi îi sărută părul înainte de a răspunde cu perfectă naturalețe:

– Știi cum se întâmplă, Angela. Două persoane se întâlnesc, descoperă puncte comune... Nu-i așa, iubito?

Kate era singura care știa câtă ironie amară se ascundea în spatele răspunsului său. Întristată, reuși totuși să formuleze un răspuns ambiguu.

– Este adevărat că amândoi eram motivați să dorim această căsătorie, făcu ea.

Dora Fizhugh își aținti asupra ei privirea pătrunzătoare și tânăra femeie se simți roșind puternic când bătrâna doamnă îi luă partea pe un ton mieros.

– A fost o adevărată dragoste fulgerătoare, nu-i așa? exclamă ea. Asta nu mă miră din partea lui Edwin, deoarece bărbații Michaels n-au știut niciodată să-și păstreze mintea în fața unei femei frumoase.

Ford, care de la sosirea sa nu deschisese gura, se ridică și o mustră cu o voce amenințătoare:

– Dora Fizhugh, nimeni nu se așteaptă să înțelegi ce înseamnă dragostea sau pasiunea.

Bătrâna doamnă păru o clipă descumpănită, apoi, ridicându-și paharul de Martini, exclamă rânjind:

– În sfârșit! Să sperăm că Edwin va fi la fel de fericit cum a fost tatăl său!

Acest toast perfid avu ca efect încremenirea adunării și, contrar oricărei așteptări, Kate fu cea care o risipi cu un râs cristalin, destinat fără îndoială să-i ajute propria tulburare.

– Apropo de dragoste, doamnă Fizhugh, Cavendish al dumneavoastră este un adevărat donjuan, glumi ea. Nu încetează s-o deranjeze pe Lulu, în timp ce ea nu vrea să audă nimic atâta timp cât își hrănește puiul. Totuși, cred că înainte de sfârșitul anului vor fi din nou părinți.

Dezamăgită că-și ratase ținta, bătrâna englezoaică încercă un nou atac:

– Dacă sărmanele animale reușesc să trăiască până atunci! replică pe un ton de reproș. Lucru de care mă îndoiesc dacă veți continua să infestați regiunea cu leoparzi și Dumnezeu știe ce alte animale de temut!

– Îmi cunosc meseria, spuse calm Kate. Cred că ați face mai bine să vă ocupați de treburile dumneavoastră.

Elizabeth fu cuprinsă de un acces de tuse datorat probabil eforturilor supraomenești pe care trebui să le facă pentru a se stăpâni să pufnească în râs. Și Kate observă că și Edwin își stăpânea cu greu ilaritatea. În acea clipă, Jomo apăru în ușă pentru a anunța că cina este servită.

Toată lumea se ridică pentru a se îndrepta spre sufragerie, în timp ce tinerii căsătoriți mai rămaseră o clipă singuri.

Pe un ton amuzat, Edwin murmură la urechea lui Kate:

– Nu este lucru ușor s-o învingi pe această scorpie și mă înclin în fața causticității umorului tău, draga mea. Să mă ferească Dumnezeu de o luptă oratorică pe care s-o am cu tine!

– Ție îți datorez acest talent, Edwin, răspunse Kate cu siguranță. Cu tine, sunt la o școală bună, pentru a învăța să mă apăr.

Apoi, cu un gest hotărât, se eliberă din îmbrățișare și se duse să se alăture invitaților, fără o privire pentru Edwin, rămas în picioare în fața șemineului.

***

Seara în sfârșit pe terminate, Ford și Edwin își însoțiră invitații până la vehicule, în timp ce Kate se duse la bucătărie unde

Wangu și Jomo se pregăteau să se așeze la masă. Toată vesela era deja spălată și aranjată și bucătăria impecabil de curată.

– Cred că masa s-a desfășurat foarte bine, le spuse. Vă mulțumesc sincer la amândoi.

Tocmai discutau liniștiți când ușa de serviciu se deschise pentru a o lăsa să intre pe Sattima, cu ochii roșii și mâinile tremurând.

– Bună seara, spuse tânăra fată pe un ton nesigur. Credeam că toată lumea s-a culcat deja.

Kate n-avu nici o greutate să ghicească motivul suferinței tinerei sale prietene, deoarece agitația Sattimei semăna mult cu cea de care ea însăși dădea dovadă când nu mai știa să-și stăpânească emoția. Luând-o cu afecțiune de braț pe tânăra fată, îi propuse să facă o plimbare prin grădină.

– Este din cauza lui Kendo, explică Sattima suspinând îndelung, când fură singure pe terasă. Îi interzice lui Andrew să mă ia de soție.

– Cum? exclamă Kate în culmea mirării. Nu înțeleg! A fost primul care s-a pronunțat în favoarea acestei căsătorii!

– Totuși, este simplu de înțeles, explică Sattima, cu ochii plecați cu încăpățânare. Kendo voia această căsătorie doar pentru a-l necăji pe domnul Michaels, deoarece credea că va spune nu. Dar pentru că nu este cazul, Kendo spune nu.

– Bătrân imbecil! exclamă Kate. Totuși, voi nu veți asculta de toanele sale?

Vocea Sattimei deveni vehementă.

– Andrew voia să nu ascultăm de Kendo și de asta ne-am certat. Eu nu sunt de acord. Nu vreau să mă căsătoresc fără binecuvântarea lui Kendo, deoarece în tribul nostru tradițiile sunt foarte importante. Dacă nu ascultăm, s-ar putea să regretăm toată viața.

Kate încremeni. Oare ea nu contractase o căsătorie pe care risca s-o regrete toată viața?

– Din fericire, vă iubiți și asta este un atu prețios, spuse pe un ton care ascundea cu greu cât îi invidia totuși pe cei doi tineri.

Sattima simțise deja că tânăra femeie nu era fericită și cuvintele sale îi dădură dreptate. Punându-și timid mâna peste cea a lui Kate, o privi cu intensitate enunțând cu seriozitate:

– Legăturile dintre soț și soție se degradează și mor dacă soarele afecțiunii nu le încălzește cu razele sale, este un alt proverb african pe care l-am învățat de la mama.

Kate își mușcă buzele pentru a-și controla suspinele care amenințau să-i iasă din piept. Se ridică și-și luă rămas-bun de la tânăra prietenă cu o voce gâtuită, înainte de a fugi spre casă.

A doua sa căsătorie era un eșec și mai dureros decât prima. Treptat, reușise să înceteze să-l iubească pe Brent, dar legătura ambivalentă de dragoste și ură care o unea cu Edwin, devenea în fiecare zi mai intensă și numai voința o reținea să se repeadă în brațele soțului său.

Ajunsă acasă, Kate se dezbrăcă fără să aprindă lumina îmbrăcându-și cămașa de noapte și chimonoul. O rază de lumină se filtra pe sub ușa dintre cele două camere și tânăra femeie oftă

aproape iritată. Chiar și în întunericul încăperii nu era la adăpost de prezența lui Edwin! În aceeași clipă, își aminti că dorea să discute cu el despre nefericirea Sattimei și, fără să stea pe gânduri, se apropie și bătu.

După un timp care i se păru interminabil, Edwin îi strigă să intre și ea o făcu. Așezat în pat, bărbatul citea. Apropiindu-se de el, Kate încercă să descifreze titlul cărții și atunci își dădu seama cât de puțin îl cunoștea. "Oricum, la ce bun să caut să-l cunosc mai bine? se gândi pentru a-și păstra siguranța. Căsătoria noastră se va desface curând!"

Edwin lăsă cartea și o privi înaintând. Își adunase genunchii sub bărbie și-i strângea între mâini prin pătura groasă de lână. Avea bustul gol și tânăra femeie se surprinse întrebându-se dacă purta pijama. Locul gol de alături, în patul mare, era ca o invitație. Kate ar fi vrut să se cuibărească acolo, dar știa că nimic nu era posibil între ei fără dragoste reciprocă.

– Bună seara, Katherine, spuse Edwin cu o politețe studiată.

Nervoasă, aceasta se așeză pe marginea saltelei.

– Avem probleme cu Sattima, îl anunță direct.

Apoi îi povesti amănunțit ultimele evenimente, în timp ce Edwin asculta cu un aer profund gânditor.

– Kendo este un bătrân imbecil, observă când ea tăcu.

– Este exact ce am spus și eu! exclamă râzând Kate.

Pentru vreun motiv necunoscut, amuzamentul lui Kate păru să-l enerveze pe Edwin, care reluă pe un ton sarcastic:

– De ce nu încerci să-l convingi prin seducție?

Mi se pare că ești maestră în materie!

– Vrei să-l manipulez cum te-am manipulat pe tine? replică tânăra femeie cu ochii strălucind de lacrimi.

Oare cum îndrăznea s-o acuze de manipulare în timp ce reușise s-o facă să pună numele de Michaels pe actul de proprietate al lui Kate, care nu primise în schimb decât o promisiune verbală?

Edwin citi emoția care se zugrăvea pe chipul tinerei femei și, pentru prima dată, păru să-i ghicească vulnerabilitatea. Se aplecă spre ea și mâna i se așeză cu un gest ciudat de posesiv pe brațul lui Kate.

– Îți cer iertare, murmură.

Surprinsă de atingerea neașteptată, Kate făcu un gest pentru a se elibera și cordonul chimonoului se desfăcu, pentru a descoperi cămașa fină de noapte, din dantelă, care de-abia îi ascundea pieptul rotund.

Nu mai era nici o blândețe în privirea lui Edwin, fascinat de frumusețea soției sale, numai expresia unei dorințe puternice de-abia controlată. Mâna îi urcă de-a lungul umărului dezgolit, îi atinse curba sânilor și murmură cu o voce răgușită:

– Vino lângă mine, Katherine.

Apropierea sa acționa ca un drog puternic asupra lui Kate. Dar își înăbuși geamătul de plăcere care amenința să-i scape de pe buze când palma lui Edwin îi atinse pieptul prin materialul mătăsos. Kate ar fi vrut să uite tot, pentru a se lăsa cuprinsă de extaz, pentru a simți din nou minunata bucurie de a se abandona

lângă bustul puternic al celui care îi era soț. Ar fi vrut să retrăiască exaltarea nopții lor de dragoste din Zanzibar, dar știa că fusese pură slăbiciune și lașitate din partea sa. Cu cea mai mare reticență, îl respinse și murmură bâiguit:

– Asta nu face parte din contractul nostru, Edwin. Am și eu mândria mea. Atunci, Edwin o prinse cu putere de braț.

– Iar și mereu această mândrie blestemată! mormăi. Cum aș putea să nu mă gândesc la ea, când mi– amintești noapte și zi?

Kate înălță capul, sfidându-l pe Edwin cu hotărâre.

– Nu mai am nimic să-ți dau, declară tânăra femeie cu o voce gâtuită. Ai luat deja tot ce avea valoare pentru mine.

– Mincinoaso! șuieră bărbatul. N-am luat decât ce ai vrut să-mi dai de bunăvoie. Dar nu mă provoca, deoarece m-aș putea hotărî să iau ce-mi revine de drept.

O trase mai aproape și căldura bărbătească a bustului său se transmise corpului tinerei femei prin materialul ușor al veșmântului ei. O clipă, crezu că-și va pune în practică amenințarea și ideea era înspăimântătoare și atrăgătoare în același timp. Dar îi dădu brusc drumul pentru a o împinge departe de el, cuprinsă subit de un tremur.

– Noapte bună, draga mea, îi șopti cu o ironie care îngheță inima lui Kate.

Copleșită de disperare, se duse în camera sa și se strecură între cearșafuri, întrebându-se dacă două persoane care se încrâncenau să se sfâșie pot să spere să-și regăsească mințile într-o zi.

Capitolul 15

Când, în sfârșit Kate adormi, se făcuse ziuă. Câteva minute mai înainte auzise decolând avionul lui Edwin, dar era prea epuizată pentru a se întreba unde se ducea și când se va întoarce.

Când coborî la bucătărie, Ford, așezat la masă, era adâncit în lectura ziarului. Când Kate se aplecă pentru a-l săruta, înălță capul cu un aer surprins.

– Ah, tu ești, fetițo! exclamă. Credeam că este Wangu sau Sattima. Apoi, privind-o uimit, adăugă:

– Să te fi hotărât să onorezi mai des micul nostru dejun cu prezența ta? Sau plecarea lui Edwin te-a scutit de a te mai ascunde în această dimineață?

Kate roși și, mai degrabă decât să înceapă o discuție jenantă, alese să schimbe subiectul conversației.

– Plecarea lui Edwin ne lasă de rezolvat o problemă serioasă, souse.

– Vrei să vorbești despre Sattima?

– Ți-a vorbit deja? se miră Kate.

– Oh, nu! protestă râzând Ford. Nu sunt genul de bărbat căruia o tânără fată ar veni să-i mărturisească necazurile în dragoste! Edwin m-a pus la curent, înainte de a pleca. Am discutat îndelung și am ajuns la concluzia că ești singura în stare să rezolve această problemă.

– Cine a avut ideea să mă însărcineze cu această misiune aventuroasă, tu sau Edwin? întrebă Kate.

– Ce importanță are? ripostă Ford cu un gest evaziv.

– Ai dreptate, admise tânăra femeie.

Dar nu putea să scape de un anumit sentiment de amărăciune. Într-adevăr, dacă această dovadă de încredere ar fi fost ideea lui Edwin, Ford n-ar fi ratat să facă totuși caz de acest lucru, deoarece era întotdeauna gata să lanseze argumente în stare să aplaneze tensiunea din cuplu. Așadar, părea evident că Edwin nu avea nici cea mai mică încredere în Kate și nu voia s-o lase să joace nici un rol în viața familiei. De altfel, plecarea sa matinală nu era o dovadă flagrantă a faptului că dorea să-și trateze mai departe soția ca pe o străină?

Când Sattima veni să li se alăture pentru a lua micul dejun, Kate observă că avea pleoapele roșii, dar acum părea pe deplin calmă.

– Încă ești decisă să refuzi căsătoria atâta timp cât Kendo nu vă dă binecuvântarea? o întrebă Kate.

– Da, încuviință tânăra fată hotărâtă.

Ford și Kate schimbară o privire de complicitate și nu mai fu nimic de spus despre acest subiect. Conversația luă o turnură mai puțin personală, în timp ce Kate căuta în minte o soluție problemei spinoase.

O jumătate de oră mai târziu, Sattima plecă la bucătărie pentru a-l ajuta pe Wangu, lăsând-o pe Kate adâncită în gândurile sale și pe Ford în lectura ziarului. Când bătrânul bărbat părăsi în sfârșit masa, Kate înălță capul în clipa în care acesta schiță o strâmbătură de durere.

– Crizele de artrită sunt foarte dureroase, explică el la întrebarea mută a lui Kate.

Tânăra femeie ezită o clipă, apoi spuse veselă:

– Asta este!

Cred că știu cum să rezolvăm problema Sattimei.

– Trebuie să-l îmbunăm pe bătrânul vrăjitor, exclamă Ford, luându-și bastonul.

– Exact.

Și Kendo este gelos pe tine de treizeci de ani.

– Ei și? se miră Ford.

Tânăra femeie se ridică pentru a se apropia de socrul său.

– Ford, cred că planul meu poate merge, spuse cu siguranță. Dar am nevoie de ajutorul tău.

– Ce ar trebui să fac? o întrebă, cuprins de curiozitate la entuziasmul lui Kate.

– Un mic gest împăciuitor, răspunse misterios tânăra femeie în timp ce ochii îi străluceau de exaltare.

***

Ford nu trebui să simuleze suferința când Kate îl ajută să coboare din mașină, după ce se oprise în piața mică din Kerinyagga. Părăsiseră plantația imediat după micul dejun și, pe drum, Kate îi explicase planul său în amănunțime lui Ford care, în calitate de politician desăvârșit, recunoscuse fără dificultate tactica excelentă.

Astfel, cu o mână pusă pe umărul lui Kate și cealaltă pe baston, Ford Michaels se îndreptă cu greu spre coliba vrăjitorului Kendo, urmărit de ochii sătenilor atât de surprinși de eveniment, încât nu îndrăzniră să se apropie de daktari pentru a-i solicita îngrijiri.

Venerabilul bătrân din Kerinyagga, imperial și semeț în pragul ușii, își privea înaintând vizitatorii, fără să facă nici o mișcare de a le ieși în întâmpinare.

Ford, care era cu un cap mai înalt decât Kendo, se înclină cu respect în fața șefului satului.

– Bună ziua, Kendo, făcu ceremonios. Sunt mulți ani de când nu ne-am aflat față în față, prea mulți ani... Acum suntem slăbiți.... continuă, arătând spre piciorul anchilozat. Și cum vezi, de-abia mă pot deplasa. Blestemații de medici sunt incapabili să mă trateze și de aceea am venit să te văd.

Celălalt se îndreptă în toată înălțimea sa.

– Michaels, vrei oare să-ți tratez piciorul? întrebă cu voce tare, ridicând bărbia cu un aer important.

Apoi repetă întrebarea în kikuyu, pentru spectatori.

– Exact, răspunse Ford. Poate magia ta este mai puternică decât cea a medicilor.

Kendo își măsură îndelung rivalul și toți sătenii își ținură respirația în timp ce căpetenia lor, a cărei față era complet impasibilă, se întreba ce comportament ar fi fost mai bun pentru a-i spori prestigiul: să-l poftească afară pe bolnav, sau să-i acorde îngrijiri.

– Foarte bine, anunță în sfârșit Kendo pe un ton distant. Așteaptă-mă.

Îndată ce dispăru în colibă, mulțimea începu să comenteze situația într-un murmur confuz care încetă brusc când venerabilul bătrân reveni, îmbrăcat în ținuta de ceremonie.

Kate își stăpâni cu greu o expresie scandalizată când observă că ampla capă pe care o arbora fusese făcută din blănuri de maimuță. Dar nu era momentul pentru proteste!

– Michaels, vino cu mine. De asemenea și femeia, ordonă Kendo înainte de a spune ceva în kikuyu, care avu ca rezultat împrăștierea imediată a curioșilor.

Merseră până la un câmp în marginea satului. Kendo îl traversă cu pași mari pentru a ajunge la liziera pădurii, în timp ce Kate îl susținea pe Ford, care îl urma cu greu. În sfârșit, africanul se opri în fața unei buturugi de copac și, când Ford i se alătură,

îi făcu semn să se așeze acolo. Apoi deschise punga de piele atârnată la gâtul său, pentru a scoate de acolo ceva ce semăna cu niște pietricele, pe care le așeză una câte una pe sol, la picioarele lui Ford, înainte de a se izola la câțiva pași de bolnav.

Ford, puțin descumpănit de o situație pe care n-o înțelegea, hotărî s-o accepte cu umor. Întorcându-se spre Kate, murmură:

– Să-i cerem să facă niște incantații pentru a face să vină ploaia, în timp ce este aici.

– Sst! răspunse Kate care înțelese brusc de unde moștenea Edwin aplecarea spre sarcasm.

După un timp, vrăjitorul reveni lângă el pentru a intona o melodie lentă și ritmică ale cărei accente erau ca un ecou uman în diferite zgomote ale naturii. Însuși Ford sfârși prin a se lăsa fascinat de straniul cântec magic.

Apoi, Kendo îl rugă pe Ford să ridice cracul pantalonului și-i aplică pe genunchiul bolnav un fel de pomadă plăcut mirositoare.

– Treaba mea s-a terminat, făcu el, ridicându-se.

Atunci, ca un actor desăvârșit, cum îi permiseseră să devină numeroșii ani de viață politică, Ford se ridică la rândul său și, cu o voce nuanțată de o doză de emoție cântărită cu grijă, declară:

– Mulțumesc, Kendo. Sunt mulțumit că am venit să-ți solicit ajutorul.

Cu atât mai mult cu cât acum, fiul tău și Sattima noastră se gândesc să se căsătorească. Curând, tu și cu mine vom face parte din aceeași familie.

Refugiat în spatele măștii sale de demnitate, Kendo nu replică nimic, dar ochii îi străluciră în mod neobișnuit.

Când se întoarseră în sat, Kendo îi invită pe Ford și pe Kate să bea bere în compania sa și, o oră mai târziu, cei doi bărbați examinau modalitatea căsătoriei. Când kendo aminti de zestrea tinerei mirese, Ford afirmă fără să ezite că avea intenția să le dea o parcelă de pământ tinerilor, suficient de mare pentru a-i permite lui Andrew să facă cercetări experimentale pe diverse culturi locale. Dar când fu problema să discute numele primului nepot, Ford se eschivă, considerând că deja consacrase destul timp negocierii și pretextă niște treburi importante pe plantație pentru a ridica ședința.

– Planul tău a fost perfect, estimă Ford îndată ce se află singur cu Kate în vechiul Peugeot. Acest Kendo este un ticălos, dar nu pot să nu-i admir abilitatea.

– Sunt atât de fericită pentru Sattima și Andrew! exclamă Kate. De fapt, adăugă ea, cum îți simți genunchiul?

– Mai degrabă bine. Dar nu știu dacă se datorează tratamentului lui Kendo, sau acelei beri calde pe care a trebuit s-o înghit în timpul discuției.

Kate râse din toată inima.

– Îmi place râsul tău, Katherine, spuse atunci Ford, cu un aer serios. Totuși, se întâmplă atât de rar!

Nu poți să știi cât de mult sufăr să văd că Edwin și cu tine nu sunteți fericiți împreună.

Kate se întunecă la aceste cuvinte, în timp ce Ford reluă:

– Vezi, fetițo, aș vrea ca relația mea cu Jacquelyn să aibă un epilog fericit. Am cunoscut cu ea o fericire pe care aș vrea s-o regăsesc în ochii copiilor mei.

– În ciuda amintirilor triste pe care ți le-a lăsat? se miră Kate pe un ton care exprima îndoială.

– Ea aparținea unei alte lumi, oftă Ford. Cei douăzeci de ani trecuți de la plecarea sa mi-au permis să accept asta. Dar tu, Katherine, ești altfel. Locul tău este aici!

– Edwin nu pare să fie de această părere, ripostă Kate, cu un ușor râs amar.

Ignorându-i întreruperea, Ford continuă:

– Ai dovedit-o în fiecare zi de la sosirea ta. Iubești acest pământ, ca și Edwin. Și acum, împărtășiți proprietatea.

– Vrei să spui că eu am renunțat la ce-mi aparținea, îl întrerupse din nou Kate.

– Nu ai dreptate să vezi lucrurile în acest fel, insistă Ford. Oare nu poți să pui capăt acestei lupte absurde? Chiar de n-ar fi decât pentru mine! Vreau și eu nepoți, ca și Kendo! Vreau ca această căsătorie să fie altceva decât un contract pe o foaie de hârtie.

Luptând împotriva suspinelor, Kate murmură cu o voce fără inflexiuni:

– Poate Edwin îți va putea da nepoți, când va fi din nou liber; în ce mă privește, eu nu pot. Viețile noastre n-au fost unite decât de întâmplare și nu este nimic de așteptat de la această căsătorie.

– Nu vreau să cred asta, Katherine, este imposibil! exclamă

bătrânul bărbat, când ajunseră în fața casei. Amândoi sunteți încăpățânați pentru a privi lucrurile în față. Încetați să fugiți de adevăr.

– Fiul tău este cel care fuge! exclamă Kate cu lacrimi în ochi.

Apoi, fără să-i lase lui Ford timp să răspundă, ieși din mașină și porni în pas vioi spre rezervație, acel pământ care fusese al ei.

Dar desigur, Ford avea dreptate, venise timpul să înceteze această luptă fără milă și aceste fugi nebunești.

Când Kate ajunse la căsuța sa, decizia era luată și începu să-și aranjeze cu grijă materialul medical și cărțile în cutii. Ghici intuitiv că arbora o nouă etapă în viața sa.

Pentru că se căsătorise legitm cu Edwin, își va îndeplini rolul în mijlocul familiei Michaels. Așa că, va avea dreptul să-i propună soțului său, la întoarcere, o discuție cinstită despre genul de relație pe care și-l doreau.

Capitolul 16

În cursul zilelor care urmară plecării lui Edwin, în viața cotidiană intervenirăă modificări subtile. Kate golise căsuța de tot ce-i aparținea și se instalase complet în casa Michaels, făcând-o a sa, la bine și la rău.

Asigura toată partea administrativă a muncii sale din apartament și nu se mai ducea la rezervație decât pentru a se ocupa de animale.

Absența lui Edwin o întrista, dar Kate simți vag că era un rău necesar. Despărțirea trebuia să le permită să vadă mai limpede în ei și Kate știa că la întoarcerea lui Edwin, vor fi în stare să-și înfrunte ura.

Ford și tânăra femeie își luaseră obiceiul să facă în fiecare zi o lungă plimbare, după prânz. Ford vorbea mult despre proprietate și cafea, despre problemele de cultură proprii fiecărei specii de arbori de cafea, despre piața mondială. Uneori,

amintea de Jacquelyn și atunci era evident că valul de amintiri îi aducea mai mult bucurie decât durere.

Totuși, nu era la fel pentru Kate, deoarece nu mai putea să se gândească la mama sa fără să nu-și amintească îngrijorată de mărturisirea lui Edwin. Nu exista nici o îndoială că Ford nu știuse niciodată de tentativele de seducere ale Jacquelynei asupra persoanei fiului său. Edwin păstrase secretul și dacă i-l mărturisise ei într-o seară de slăbiciune, era doar pentru a o face mai bine prizoniera sa.

***

În acea zi, în clipa în care intrau pentru a-și bea ceaiul, Ford observă cu atenție orizontul, inspirând profund.

– Am impresia că va ploua în curând, fetița mea, spuse el. Se simte ploaia în aer, o simt cu fiecare zi mai mult.

– Măcar de ai avea dreptate! exclamă Kate cu un entuziasm care-l surprinse plăcut pe socrul său.

Într-adevăr, pe măsură ce zilele treceau, intimitatea dintre Ford și Kate sporea și tânăra femeie era tot mai interesată de viața familie Michaels.

Se atașase în asemenea măsură de locuință, încât se simțea cu adevărat acasă și grijile lui Ford în legătură cu recoltele, deveniseră ale sale.

A doua zi, după vizita matinală făcută oaspeților din parcul său, Kate se grăbi "acasă", deoarece îi promisese Sattimei să facă o tară cu mere pentru prânz.

Își citea liniștită jurnalul în salon, așteptând să se coasă și auzi zgomotul unui motor care tulbură pacea din depărtare. Kate ciuli urechile și inima i se strânse într-un amestec de bucurie și teamă: zgomotul era al avionului lui Edwin.

Imediat se ridică pentru a se repezi pe verandă, aranjându-și coafura cu o mână stângace. În timp ce avionul cobora pentru a ateriza, emoția lui Kate deveni atât de puternică încât, temându-se că nu va ști să și-o stăpânească, bătu în retragere în hol. Făcând-o, era gata să-l răstoarne pe Ford.

– S-a întors Edwin! exclamă tânăra femeie, incapabilă să-și controleze agitația.

– Am auzit, răspunse imperturbabil bătrânul, în timp ce Kate se refugiase deja în salon, în fața șemineului stins.

După câteva minute reușise să-și revină și să afișeze o indiferență politicoasă, dar când auzi pașii lui Edwin pe treptele de la intrare, nu se putu stăpâni să nu se grăbească în întâmpinarea sa. Încercă cu curaj să zâmbească, dar ochii îi reflectau toată frământarea inimii sale neliniștite. Ușa se deschise și avu în sfârșit în față chipul care-i bântuia visurile de atâtea nopți, acele trăsături care-i deveniseră la fel de familiare ca ale sale.

Când privirile li se întâlniră, Kate observă imediat ostilitatea care se pare nu va dispărea vreodată din cea a lui Edwin. Și mai

rău, avea un fel de sfidare, un fel de provocare calculată cu pricepere. Dar Kate nu avu timp să-și pună întrebări asupra acestei noi manifestări de dispreț, deoarece un pocnet de tocuri răsună din nou pe trepte.

Edwin se întoarse și Kate zări o femeie înaltă și subțire, cu părul lung, șaten și care avea probabil vârsta soțului său. Evident, venise cu el.

Uluită, Kate îi observă pe rând pe Edwin și pe străina elegant îmbrăcată în pantaloni de șantung și cu o vestă de blană, care o măsura cu un fel de superioritate amuzată.

– Natalie Gordon, o prezentă Edwin pe un ton perfect neutru. Natalie se ocupă de o întreprindere de import-export, la Nairobi.

– Încântată, răspunse Kate cu siguranță.

Natalie râse ușor, ceea ce o irită pe Kate și-l luă de braț pe Edwin pentru a-i șopti pe un ton extrem de familiar.

– Așadar, iat-o pe persoana care-ți poartă numele!

– Ce produse exportați, domnișoară Gordon? întrebă Kate cu o voce nervoasă.

– În principal piei, răspunse nou-venita pe același ton.

– Ce interesant! exclamă Kate cu perfecta-i ipocrizie. Piei de animale, sau de ființe umane? Natalie Gordon se întoarse spre Edwin cu un râs lipsit de jenă.

– Soția ta este într-adevăr directă, îi susură. Te plâng.

În acea clipă, în culmea mâniei, Kate observă că Edwin părea să se amuze mult de acest schimb acid de cuvinte.

Din fericire, sosirea lui Ford întrerupse ostilitățile.

– Domnul Michaels! toarse Natalie. V-aș fi recunoscut oriunde. Edwin vă seamănă atât de mult! Permiteți-mă să mă prezint, Natalie Gordon!

Ford se încruntă.

– Încântat, domnișoară, făcu el. Faceți afaceri cu fiul meu?

Încă o dată se făcu auzit râsul exasperant al Nataliei.

– Cel puțin acesta este pretextul sub care m-a atras Edwin aici, șopti.

Atunci, Ford îi propuse cu abilitate Nataliei o vizită a locurilor. Rămași singuri, Edwin și Kate se îndreptară spre salon. Bărbatul se opri o clipă în ușă. Încăperea, atât de familiară, era diferită. Într-o vază se afla un buchet de camelii, pe șemineu niște gravuri cu animale, un mileu croșetat de mână pe masa joasă, o mulțime de mici lucruri care trădau prezența unei femei, a soției lui Edwin, în acest decor odinioară exclusiv masculin.

Îi adresă lui Kate o privire întrebătoare, apoi exclamă cu o voce neutră.

– Lucrurile s-au schimbat de la plecarea mea.

– Sper că n-ai nici o obiecție, răspunse imediat Kate.

Edwin ridică indiferent din umeri.

– Ce s-a întâmplat cu singuratica de pe colină? Să fi obosit oare să faci pe regina munților? o ironiză. Îmi pare rău, Katherine, dar nu mă pot împiedica să mă întreb ce rol nou te-ai hotărât să joci.

– Nu vreau să joc nici un rol, Edwin.

Vreau să fiu eu, răspunse tânăra femeie.

Apoi, după o ușoară ezitare, adăugă:

– Eu știu cine sunt. În schimb, nu știu cine este această persoană.

– O prietenă, spuse Edwin pe un ton dur. O prietenă veche. Să nu-mi spui că ești geloasă.

– Evident că nu, se apără Kate roșind.

Când Natalie și Ford li se alăturară în salon, Kate era așezată confortabil pe canapea, ca o femeie care trăia de ani de zile în aceste locuri.

– Așadar, ești veterinar, Katherine, începu Natalie cu un fel de cordialitate arogantă. Îmi permiți să-ți spun Katherine, nu-i așa?

– Văd că Edwin și-a ținut "vechea prietenă" la curent cu noutățile locale, ripostă Kate cu un zâmbet nevinovat, care contrasta cu privirea furioasă pe care i-o adresă lui Edwin în acea clipă.

Brusc, un sentiment de răceală o cuprinse pe Kate. Oare ce mărturisiri îi putuse face Edwin referitoare la ea, până unde mersese cu trădarea? Hotărâtă să nu-și piardă sângele-rece, se ridică propunându-i un aperitiv vizitatoarei, dar Edwin interveni pentru a face serviciul.

Turnă două whiskyuri pentru Ford și pentru el și un vin alb pentru Natalie, în timp ce Kate observa pentru sine că părea să cunoască foarte bine gusturile invitatei.

După o tăcere prelungită, Kate cedă dorinței de a pune întrebarea care-i ardea buzele.

– Cât timp intenționezi să rămâi la Ndege Hills, domnișoară Gordon?

– Asta va depinde de Edwin, răspunse Natalie cu un zâmbet monden. În ce mă privește, nu mă grăbesc.

"Nu mă îndoiesc de asta!" era gata să replice Kate. Dar, hotărâtă să nu-i dea lui Edwin satisfacția de a o ști geloasă, se ridică demn, spunând:

– Scuzați-mă, am treabă.

– Oare nu aveți servitori? se miră Natalie.

– Vorbesc de obligațiile mele profesionale, preciză Kate, cu buzele strânse.

– Ce proastă sunt, doctore, se fandosi Natalie. Nu-ți face griji pentru Edwin și pentru mine. Avem atât de multe lucruri să ne povestim.

Nu-i așa, dragul meu? adăugă adresându– lui Edwin un zâmbet seducător.

***

După-amiaza se apropia de sfârșit și coșul de hârtii al lui Kate se umpluse cu hârtii mototolite furios, singurul rezultat al muncii sale din acea zi, atât era de incapabilă să se concentreze. Era obligată să admită că sosirea neașteptată a Nataliei Gordon o contraria în cea mai mare măsură. Cu un oftat de nemulțumire,

lăsă stiloul, pentru a merge să facă un duș și a se schimba înainte de cină.

Alese un caftan foarte frumos din catifea verde ca smaraldul, a cărui culoare îi punea în evidență ochii. Era una dintre ținutele numeroase și luxoase oferite de Jacquelyn și despre care crezuse că nu va avea ocazia să le poarte vreodată.

Apoi se coafă și se machie cu cea mai mare grijă, repetându-și cu furie că totuși n-o va lăsa să se impună în propria casă pe "vechea" prietenă a soțului său.

Când apăru în salon, superbă și demnă ca un manechin al marilor case de modă, atenția generală se îndreptă asupra ei.

– Vă rog să nu vă întrerupeți pentru mine, spuse Kate, îndreptându-se cu grație spre canapea.

Edwin se apropie de bar și turnă un pahar de porto pe care i-l întinse soției sale cu un zâmbet politicos, dar lipsit totuși de orice căldură.

– Ce bine mă cunoști, dragul meu, exclamă Kate pe un ton dezinvolt, întinzând mâna.

O clipă, privirile lor se înfruntară ca și cum erau singuri în încăpere. Kate citi din nou pe chipul lui Edwin acea expresie provocatoare, pe care nu știa cum s-o interpreteze. În sfârșit, cu aceeași dezinvoltură, el replică:

– Nu este mare lucru pentru un soț.

– Edwin m-a dus să vizitez rezervația Michaels în această după-amiază, anunță Natalie. Kate păli. Cu ce drept îi arătase Edwin Nataliei ce-i aparținea ei? Dar își aminti brusc că era întru

totul autorizat pentru că, legal, era coproprietar al domeniului și va rămâne chiar dacă divorțau. De ce oare, se miră ea subit, m-am gândit "dacă vom divorța", în loc de "când vom divorța". În cele din urmă, cu o voce mândră și sigură, interveni:

– Permite-mi să-ți amintesc că parcul se numește "Rezervația Shannon– Ndege." Eu am amenajat acest loc și este normal să-mi poarte numele.

– Numele dumitale? se miră Natalie. Dar ești căsătorită, doctore! Să nu-mi spui că faci parte dintre acele feministe insuportabile!

– Poate voi veni pe aceste poziții tolerante când voi avea vârsta dumitale, domnișoară Gordon, ripostă Kate cu o voce suavă.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Natalie deveni stacojie și Ford strânse din dinți cu mânie, dându-și seama că atmosfera liniștită din ultimele zile dispăruse irevocabil. Cât despre Edwin, își permise un rictus care avu ca rezultat să le exaspereze pe cele două rivale.

Din fericire, momentul jenant fu întrerupt de soneria ușii de la intrare.

– Mă duc eu, spuse Kate, ridicându-se. Elizabeth! exclamă cu bucurie, câteva clipe mai târziu. Sper că vei rămâne la cină.

– Ba bine că nu! răspunse bătrâna englezoaică. N-aș vrea să ratez o masă delicioasă de-a Sattimei!

– În acest caz, vei fi dezamăgită, ripostă Kate râzând, deoarece a ieșit și am gătit eu.

– Cu atât mai rău! Trebuie să știi să folosești de cobai pentru tinerele căsătorite.

Când Elizabeth sosi în salon, se opri stupefiată, zărind-o pe Natalie Gordon. Evident, cele două femei se cunoșteau, deoarece Natalie exclamă cu bucurie:

– Elizabeth, draga mea! Cât sunt de încântată! Este mult timp de când nu ne-am văzut!

– Cu cât îmbătrânești, cu atât ai impresia că timpul trece mai repede, spuse Elizabeth pe un ton sarcastic. Dar cum ai reușit să te rupi de viața palpitantă din Nairobi? Credeam că n-ai să ajungi la țară.

– Pentru că nimeni n-a știut încă să-și folosească propriile argumente pentru a mă convinge, răspunse Natalie cu o ridicare din umeri.

– Și ce ați venit să căutați în regiunea noastră? interveni Ford.

– În principal piei de șerpi. Am găsit un cumpărător foarte generos în Frankfurt.

– Oare de ce nu-și vinde propria piele? murmură Elizabeth la urechea lui Kate.

În timpul mesei, parcă îndemnată de un demon invizibil, Elizabeth nu încetă s-o provoace pe cea pe care o considera ca pe o intrusă, dar Natalie, refuzând să cadă în cursă, afișa față de Elizabeth indulgența pe care o simți față de o bătrână puțin nebună.

Din fericire, Ford reuși să creeze o diversiune, povestind cu mult umor vizita sa la vrăjitorul Kendo.

– Cel mai incredibil, încheie el râzând din toată inima, este că sufăr mai puțin de la intervenția sa.

Edwin zâmbi și Kate își aminti cu inima strânsă cât de apropiați erau cei doi bărbați, în timp ce ea nu era decât o străină.

– Cine a avut această idee strălucită? interveni Edwin.

– N-are importanță! interveni Kate. Am obținut ce am vrut și ăsta este principalul.

– Înțeleg de ce te-am luat de soție, Katherine, o ironiză el atunci. Ești o femeie plină de talente.

Kate își mușcă buzele, rănită de tonul sarcastic al lui Edwin, care nu părea să vadă în ea decât o ființă calculată și lipsită de cel mai mic sentiment.

Când cina se termină, Kate se ridică.

– Wangu va servi cafeaua în salon, anunță. Dar sper că nu-mi veți reproșa dacă nu mă alătur vouă. Mai am multe de făcut.

– Te voi ajuta, Kate, propuse Elizabeth ridicându-se și ea.

Plecă după ea spre bucătăria pe care nu făcură decât s-o traverseze pentru a dispărea în noapte, pe ușa de serviciu.

Kate mergea ca și când era singură, pierdută în gândurile sale. De-a lungul săptămânii care trecuse, se pregătise la ideea unei vieți noi, făcute din înțelegere reciprocă, dar acum avea sentimentul îngrozitor că era prea târziu.

Din necesitatea de a se proteja, fusese obligată să acționeze în asemenea mod, încât Edwin nu mai vedea la ea decât aspectul rece și calculat.

Elizabeth, care nu era firea care să se acomodeze cu tăcerea, tulbură brusc gândurile tinerei femei.

– Ce scorpie, această Natalie! exclamă. Cine a avut strălucita idee s-o invite? Kate tresări.

– Nu știu care din doi a avut ideea să-l invite pe celălalt, răspunse. A sosit cu Edwin, de dimineață.

Atunci, Elizabeth se opri, forțând-o să facă la fel.

– Kate, fetițo, știu că sunt un temperament mai degrabă deschis, începu ea.

– Te ascult, spuse Kate, zâmbind fără să vrea.

– Oare știi exact ce a fost între Edwin și Natalie?

Zâmbetul lui Kate încremeni pe buze.

– Din spusele lui Edwin, sunt vechi prieteni.

– Este un eufemism! De fapt, Natalie voia să devină soția lui Edwin, dar el n-a fost de acord. Asta acum mai mulți ani. Apoi, s-a dus și s-a stabilit la Nairobi, după care s-a căsătorit cu un armator din Mombasa.

– Unde îi este soțul?

– Au divorțat acum doi ani. Dar chiar înainte de despărțire, ea mi-a cerut vești despre Edwin de fiecare dată când ne întâlneam.

– Înțeleg.... murmură Kate cu un aer visător.

– A dat Dumnezeu! Dar de ce a adus-o Edwin aici?... Piei de șerpi! Asta i se potrivește de minune. Dar nu trebuie să cedezi, fetițo. Dacă vrei părerea mea, consider că Edwin se comportă într-un mod de neiertat. N-aș vrea să mă amestec în treburile voastre, dar în locul tău n-aș ezita să-i spun cinstit gândurile!

– Cu alte cuvinte, consideri că ar trebui să-i fac o scenă?

– Căutam cuvântul!

– Ascultă, Elizabeth, începu timid Kate. Există lucruri pe care nu ți le-am mărturisit.

Tocmai făcuseră înconjurul casei și se apropiau de treptele de la intrare, când văzură Land Roverul îndepărtându-se, cu Edwin și Natalie la bord. Cu inima frântă, Kate lăsă fraza neterminată.

– Dacă într-o zi vei simți nevoia să mi le dezvălui, reluă atunci Elizabeth cu înțelegere, să știi că voi fi gata să te ascult.

Emoționată de delicatețea prietenei sale, Kate o sărută pentru a-și lua rămas-bun și șopti:

– Mulțumesc, Elizabeth. Pe mâine.

– Noapte bună, Kate, răspunse bătrâna englezoaică privind-o cu un aer preocupat, în timp ce urca tristă treptele de la intrare.

Singură în camera sa, Kate începu să-și perie cu furie părul, dar nu fu suficient pentru a-i alina deznădejdea. Atunci, începu să măsoare încăperea în timp ce orele treceau. Ora zece, ora unsprezece, miezul nopții.

Land Roverul tot nu se întorcea și furia tinerei femei ajunsese la culme. Imaginația sa inventa mii de scenarii insuportabile. Edwin și Natalie făcând baie la miezul nopții în cascadă sau bând un pahar în intimitate, la Claude, la Nyeri și chiar, deși locul se afla la circa zece ore de drum, în jurul unui foc de tabără, în oaza de pe marginea râului.

Kate retrăi cu intensitate sporită toate clipele intime pe care le împărțise cu Edwin și la ideea că el le putea repeta cu o altă

femeie o făcea să-și piardă mințile. Nu se crezuse niciodată în stare de o gelozie atât de înverșunată și nici un raționament nu părea s-o poată ajuta să se calmeze.

În cele din urmă, decisă să joace totul pe o carte, se îndreptă cu pas hotărât spre ușa dintre apartamentele lor.

Camera lui Edwin era rece, întunecată și pustie, iar Kate puse câțiva bușteni în șemineu și le dădu foc cu niște lemne mici apoi își reluă mersul de colo-colo. În sfârșit, se forță să se așeze pe marginea patului, pentru a aștepta.

După o lungă jumătate de oră, percepu zgomotul unui motor în depărtare. Când acesta se apropie, Kate putu identifica Land Roverul și, câteva minute mai târziu, vehiculul se opri în fața casei.

Kate recunoscu pașii lui Edwin în hol și inima i se strânse de emoție și teamă. Ținându-și respirația, îi urmări înaintarea pe scară, până în clipa în care intră la el.

Privirea lui Edwin se plimbă de la Kate la șemineu. Își aruncă neglijent haina din piele de căprioară pe un scaun și se postă în fața tinerei femei, cu mâinile în buzunare.

– Te așteptam, Edwin, spuse aceasta, cu aroganță.

Capitolul 17

Edwin înaintă încet până la picioarele patului. Fața îi era în întuneric, deoarece era cu spatele la șemineu.

– Ce faci aici, Katherine? o întrebă.

Acum când Edwin era acolo, tânăra femeie nu-și mai aminti nici un cuvânt din frumosul discurs pe care-l pregătise.

– Vo... voiam să-ți vorbesc, bâigui. De la întoarcerea ta de la Nairobi, n-am avut ocazia să fim singuri.

– Despre ce vrei să vorbești? insistă Edwin cu o voce rece și distantă.

Kate se ridică și înaintă spre el.

– Despre noi, de exemplu. Ce se va întâmpla cu noi, Edwin?

– Să-ți fi schimbat oare părerea? o întrebă cu un aer ironic. Vrei să aduci vreo modificare documentului pe care l-am semnat? Este scris negru pe alb: trăim ca soț și soție timp de trei luni, până când este înregistrată naturalizarea ta. Apoi, fiecare pleacă pe

drumul său. Tu la rezervația de pe colină și eu pe pământul meu. Și, într-un an, cerem divorțul. Așa am consimțit?

– Desigur, Edwin, și nu era nevoie să-mi amintești. Căsătoria aceasta este la fel de dureroasă pentru mine, ca și pentru tine.

– Dureroasă pentru că nu mai ești stăpâna jocului, replică bărbatul. Durerea ta vine din faptul că s-ar putea să fii făcută să dai tot atât cât primești.

– Sunt de acord să dau, protestă cu seriozitate tânăra femeie.

– Da, ca Jacquelyn! Fiecare lucru are prețul său!

– Greșești crezând că trăim o repetare a trecutului, protestă Kate cu vehemență. Nu sunt Jacquelyn și n-aș acționa niciodată ca ea. Privește ce faci cu noi doi, încăpățânându-te să mă iei drept alta!

Edwin izbucni într-un râs amar, exclamând:

– Din noi doi! Să nu pretinzi că începi să iei în serios această comedie absurdă, montată doar cu scopul de a înșela restul lumii!

– Comedie sau nu, ești soțul meu, Edwin!

– De unde vine, brusc, acest spirit de posesiune?

– Ca și când n-ai fi înțeles! replică ea cu mânie. Chiar credeai că voi rămâne indiferentă la prezența fostei tale amante în această casă?

– Asta era! Din nou dragul tău amor-propriu! Ești prea mândră pentru a accepta rolul de soție a unui bărbat infidel.

În ciuda suferinței sale, Kate continuă cu o voce din nou calmă:

– Fiindcă îți este amantă, nu-i așa?

– Asta nu te privește, bombăni Edwin.

– Așadar, continui să vrei să mă pedepsești? Iar Natalie nu este decât instrumentul destinat să te ajute.

– Și te îngrijorează soarta Nataliei? Ce exemplu minunat de solidaritate feminină! exclamă bărbatul cu o grimasă.

– Natalie Gordon este întru totul în stare să se apere singură, replică tânăra femeie cu mânie.

– Te crezi oare atât de diferită de ea?

– Oh, da, sunt! exclamă Kate cu lacrimi în ochi. Eu n-aș fi venit niciodată să-ți cerșesc dragostea.

– Pentru ce ai vrea dragostea mea? se miră Edwin, ridicând suspicios din umeri.

Kate fu surprinsă de întrebare, dar trebuia să găsească un răspuns. Bâigui, încurcată:

– Aș vrea... aș vrea cel puțin să încetăm să ne urâm... Aș vrea să încetezi să cauți să mă pedepsești. M-ai ridiculizat aducând-o aici pe Natalie, deoarece în ochii anturajului nostru, ești căsătorit cu mine.

– Și în ochii tăi, eu ce sunt? insistă provocator bărbatul.

Apoi, văzând că nu primea răspuns, reluă:

– Uitasem, tocmai mi-ai spus. Sunt soțul tău.

După o nouă pauză, adăugă:

– Dacă este adevărat, a venit timpul să-mi atribui prerogativele statutului meu. Edwin o prinse de braț pe Kate, aceasta se eliberă în grabă și se repezi spre ușa de comunicare,

dar bărbatul fu mai rapid decât ea și o împiedică s-o deschidă. Atunci, Kate alergă la cealaltă ieșire care dădea pe palier, dar mâna lui Edwin o prinse deja de încheietură.

– Încetează să fugi! îi ordonă, foarte aproape de ea.

Kate se întoarse încet, cu amândouă mâinile la spate, prizonieră a pumnului lui Edwin. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și avea impresia alarmantă că era o pradă hăituită.

– N-ai dreptul să mă reții, spuse în șoaptă. Dacă mă atingi, urlu.

– Prefer să te aud gemând, Katherine, murmură Edwin mângâind obrazul tinerei femei cu mâna rămasă liberă. Prefer să te aud oftând... și gemând în brațele mele.

Degetele îi coborâră de-a lungul pieptului care respira greu.

– Dar dacă vrei să strigi, dă-i drumul, nu te împiedic.

Inima lui Kate bătea cu putere și ea întredeschise buzele, dar nu putu scoate nici un sunet. Edwin îi prinse în mâini bărbia care-i tremura și gura sa o reduse la tăcere pe a tinerei femei cu un sărut lent și posesiv, care o făcu să se înfioare. Când îi dădu drumul, Kate bâigui cu o voce nesigură:

– N-ai dreptul... Edwin o eliberă și tânăra femeie se duse să se refugieze în fața șemineului, tremurând de frig, deși un foc arzător îi curgea prin vene.

– Ești soția mea, răspunse Edwin.

– Numai cu numele.

– În acest caz, a venit timpul să împlinim lucrurile cu adevărat.

Dar Kate scutură din cap cu o hotărâre pe care era departe s-o simtă.

– N-ai să mă iei împotriva voinței mele.

– Cu siguranță nu, întări Edwin. Acceptă, Katherine, ești prizoniera mea, este adevărat, dar o prizonieră care consimte.

Bărbatul se îndepărtă de ușă.

– Nu este închisă cu cheia.

Un timp care le păru interminabil, Kate îți aținti o privire rătăcită asupra ușii. Apoi, ridică mâinile spre nasturii caftanului, pe care începu să-i descheie încet.

– Nu mai vreau să fug, Edwin, murmură. Privește-mă bine și poate vei înțelege în sfârșit cine sunt. Renunț la mândrie și la toate pretențiile pentru a nu mai fi decât Katherine Shannon-Michaels, soția ta.

Își eliberă umerii de veșmântul care alunecă încet descoperind rotunjimea pieptului.

– Nu sunt trecutul, Edwin. Nu ține decât de tine să vezi realitatea lucrurilor.

Edwin, fascinat, se apropie de ea, o privi cu intensitate, apoi întinse mâna și cu o mișcare bruscă, desfăcu ultimii nasturi ai veșmântului, care căzu cu zgomot pe podea.

În sfârșit, cu gesturi pline de adorație și de tandrețe, exploră trupul lui Kate, care începu să prindă viață sub mângâierile atât de dorite.

Edwin o ridică pe Kate în brațe și o așeză delicat pe pielea de tigru întinsă în fața focului. O clipă mai târziu, era gol, în

genunchi lângă ea și mâinile sale vrăjite aprindeau fiecare părticică din pielea tinerei femei. Gurile li se unire cu pasiune și curând, Kate simți căldura bustului lui Edwin lângă propriul piept. Atunci, trăiră împreună o clipă minunată de o exaltare de nedescris.

Nu era nici blândețe, nici melancolie în modul în care se iubiră. Era ca o luptă în cursul căreia fiecare se lupta pentru a-l poseda pe celălalt cu forța pasiunii sale. Fiecare din mișcările lor permitea eliberarea unui val de sentimente excesive, ură, furie, dorință, nevoia de a domina.

Edwin se rostogoli pe spate. Acum, Kate era deasupra, devenea cea care lua și se lăsară amândoi pradă unui vârtej de disperare și dragoste nebună.

În sfârșit, se lăsară unul lângă celălalt, satisfăcuți, epuizați de cât se dăruiseră.

***

Kate se trezi în patul mare, alături de Edwin. Probabil el o adusese acolo în timp ce dormea, deoarece nu-și mai amintea nimic. Se întinse languros, savurându-și starea de bine. Deși era goală, îi era cald, îi era bine și se simțea protejată, ca învelită într-un cocon care o apăra; restul lumii nu mai era decât un vag decor ireal, dincolo de realitatea camerei lor.

Cu regret, Kate se hotărî să se dea jos din pat. În sat era o serbare și le dăduse liber lui Komo și lui Kitami. Dar mișcarea ușoară pe care o făcu pentru a împinge cearșaful fu suficientă pentru a-l trezi pe Edwin, care întinse mâna să mângâie umărul tinerei femei. Kate se întoarse spre el și-l privi îndelung, cu ochii plini de tandrețe.

– Bună, îi spuse în șoaptă.

– Bună, răspunse Edwin, încă adormit. Credeam că am visat, dar chiar ești aici.

Atinse formele lui Kate cu un deget ușor.

– Ce vom face acum? întrebă grav, privind-o.

Se lăsaseră amândoi purtați de vârtejul dorinței lor, dar atâtea întrebări rămâneau în suspensie! De exemplu, cum să definească acel sentiment care-i atrăgea unul spre altul, dându-le totuși dorința de a se sfâșia?

În acea clipă se bătu la ușă și, înainte ca Edwin să poată răspunde, Natalie pătrunse în cameră, îmbrăcată într-un ușor halat de baie, din bumbac. După o scurtă clipă de surpriză, își reveni pentru a exclama cu un zâmbet disprețuitor:

– Iertați-mă, n-aș fi vrut să tulbur o conversație atât de plăcută.

Apoi dispăru imediat, trântind ușa după ea.

– Natalie se simte chiar ca acasă, observă Kate cu buzele strânse.

– N-am invitat-o în această cameră, replică Edwin cu enervare.

– O invitație poate fi subînțeleasă.

Și în primul rând, de ce continuă această femeie să te urmărească după atâția ani?

Edwin păru exasperat.

– Natalie nu este o femeie complicată. Pretențiile sale sunt fără echivoc.

– Din spusele Elizabethei, te voia de soț.

– Ei și? N-a fost singura.

– Și eu am avut această onoare! exclamă Kate pe un ton sarcastic.

– Consideră-te fericită!

– Copleșită! întări, furioasă.

– De ce te plângi? Am semnat un contract și-l respect.

– Asta este tot ce reprezint pentru tine, Edwin? Katherine Shannon, un nume semnat în josul unei pagini, în schimbul căruia obții singurul lucru care te interesează, blestemata ta bucată de teren?

– Cum poți să știi ce mă interesează cu adevărat? o întrebă bărbatul pe un ton furios.

Ochii lui Kate erau voalați de durerea ascunsă și dădu frâu liber ciudei, exclamând cu o voce sarcastică:

– De fapt, cred că voiai mai mult decât pământul lui Jackie. Voiai de asemenea și proprietara, dar știai că nu va fi niciodată a ta.

– Tu ești cea care dezgroapă trecutul, Katherine, protestă Edwin cu gravitate. Îmi reproșezi că te pedepsesc, dar tu ești cea care mă chinuie redeschizând răni pe care le credeam cicatrizate.

Ochii li se întâlniră și Kate înțelese că Edwin era pe cale să-i dezvăluie secretul inimii sale.

– Mă prigonești încă din ziua în care ți-am văzut fotografia în ziar. Deoarece atunci am recunoscut fantoma frumoasei seducătoare venită să-mi chinuie viața. Oare ce vrei, Katherine? Haide, spune! De-a ce te joci? Ce scop ai?

– Vreau... să continuu viața pe care am început-o aici, protestă Kate.

– Dar eu! Sentimentele mele! Te-ai gândit măcar la ele? strigă bărbatul spre marea uimire a lui Kate.

– Da. Și mi-ar plăcea mult să-mi vorbești despre ele! Deoarece pentru mine reprezintă o adevărată enigmă. De fapt, cred că ești lipsit de așa ceva.

Nu ești decât un egoist.

– Tu de asemenea.

– Un încăpățânat.

– Ca și tine, doamnă Michaels.

– Și un laș, deoarece ți-e teamă să te gândești ce am fi fost unul pentru altul dacă...

– Dacă ce? o întrerupse Edwin cu un fel de speranță.

– Oh, n-are importanță!

Am obosit să mă lupt cu tine! răspunse Kate ca și când, brusc, se temea că spusese prea mult.

Apoi se ridică, își îmbrăcă demnă caftanul și, cu mâna pe clanța ușii dintre camere, exclamă pe un ton amar:

– Ce minunată lună de miere, Edwin!

***

Micul dejun se desfășură într-o atmosferă greu de suportat. Kate și Natalie nu încetau să schimbe reflecții ostile, Edwin afișa un aer morocănos și Ford îi observa într-o tăcere jenantă. Iar când Natalie anunță cu un aer provocator că Edwin o ducea la Kerinyagga pentru a cumpăra niște piei, Kate se ridică, replicând furioasă:

– Sper că absența mea nu vă va deranja, este indispensabil să-mi petrec toată ziua la rezervație.

Începuse să bată vântul și sufla foarte puternic când Kate escaladă colina pentru a merge să viziteze leopardul. Cerul luase o ciudată tentă gri-ocru și soarele de-abia se filtra prin norii adunați.

Când briza puternică începu să-și schimbe direcția în mod nedorit, Kate înțelese că furtuna era aproape și că ploaia va veni cu siguranță.

Totuși, când Kate își termină treaba, era după-amiază târziu și furtuna încă nu izbucnise.

Ajunse la plantație în grabă, pentru a vedea cu surprindere că mai multe mașini erau parcate în fața casei. Kate ghici intuitiv că amenințarea furtunii îi îndemnase pe toți vecinii să se adune sub același acoperiș.

În salon erau mai multe chipuri cunoscute, al lui Elizabeth, ale familiei Carleton și altele, întâlnite în timpul seratei date de Ford în onoarea sa. Toți erau angajați în aceeași conversație: vremea. Unii povesteau amintiri despre inundații, alții evaluau cantitatea de ploaie necesară și toți așteptau evenimentele cu o nerăbdare îngrijorată.

Când Edwin și Natalie sosiră, Kate, continuând să-și joace rolul de gazdă perfectă, începu să se roage ca toată lumea să plece. Mai mult ca niciodată, dorea să se afle între patru ochi cu Edwin, pentru a rezolva amândoi toate problemele care-i dezbinau de atâtea luni. Totuși, văzându-l stând la taifas cu vizitatorii, nu părea câtuși de puțin afectat de preocupările care chinuiau mintea soției sale și tânăra femeie se îndoia că va putea descifra într-o zi enigma pe care o reprezenta pentru ea.

Tristă, se ridică pentru a merge să se alăture Sattimei la bucătărie, pentru a pregăti cu ea o masă mare, tipic americană, pentru musafirii neașteptați.

Această activitate îi permise să se calmeze și, două ore mai târziu, cu obrajii roșii de la căldura mașinilor de gătit, veni să anunțe cu bucurie că cina era gata.

Masa fu distractivă și invitații, toți britanici, nu ratară în timp ce savurau deliciosul pui fript s-o tachineze cu amabilitate pe Kate în legătură cu statutul său de străină. Tânăra femeie se supuse criticilor amicale cu cea mai mare bunăvoință, deoarece conținutul platourilor, întâmpinate mai întâi cu neîncredere, fu terminat complet.

Din când în când, fulgerele luminau încăperea și câteva picături grele se striviră de geamuri, dar nimeni nu le dădu atenție, deoarece vinul bun și mâncarea bună, adăugate confortului, le întrețineau tuturor un plăcut sentiment de siguranță.

Apoi se instalară în salon pentru a bea o cafea și a continua cu câteva coniacuri o seară care începuse atât de bine.

Bătăi grăbite în ușă veniră să tulbure brusc tihna. Edwin se ridică repede, pentru a merge să deschidă, în timp ce Kate își puse pe farfurioară ceașca de cafea pe care tocmai o ducea la buze, pentru a porni în urma lui.

Era Jomo, gâfâind și cu privirea pierdută.

– Ce s-a întâmplat, Jomo? exclamă Kate, imediat alarmată.

– Leopardul, hohoti africanul. A scăpat.

Kate se întoarse în mod reflex spre Edwin. Avea nevoie de sfatul și de ajutorul său.

– Unde este, Jomo? întrebă calm Edwin.

– Nu sunt sigur... A venit pe la colibe.... Și apoi a atacat o capră...

– Apoi, Jomo, apoi? insistă Kate.

– Nu știu... cred că a plecat spre baraj.

Capitolul 18

– Ce vom face? întrebă Kate cu teamă.

– Trebuie omorât, răspunse Edwin, trecându-și mâna prin păr cu un aer profund contrariat. Nu mai avem de-a face cu un pui de elefant care calcă în picioare plantațiile de cafea. Acest leopard este un potențial ucigaș. Cum nu se teme de oameni, nu se va teme nici să se apropie pentru a-i ataca. Nu avem de ales.

– Am o carabină cu tranchilizant în mașina mea, spuse Kate. Poate vom putea să încercăm să-l neutralizăm într-un fel? Edwin, te rog, îl imploră.

Felina era în responsabilitatea ei și tânăra femeie voia să-i dea o ultimă șansă.

– Nu spune absurdități, se enervă Edwin. Deja este destul de greu să vânezi un animal în plină noapte, cu o armă de vânător profesionist! Pușca ta cu tranchilizant n-are nici o precizie, nu vom avea nici o șansă. Pentru a-l neutraliza, va trebui să i se

atingă carotida și nici atunci nu se va prăbuși decât după câteva minute.

– Lasă-mi măcar o șansă!

– Nu, ripostă cu autoritate Edwin. Riscul este prea mare. Întoarce-te la invitați și explică-le ce se întâmplă. Nu vreau să te miști de aici. Armele care sunt în mașina ta sunt încărcate?

– Da, amândouă.

– Foarte bine. Acum, promite-mi că nu te miști de aici. Nu vreau să am grija ta.

În tonul său morocănos era un fel de tandrețe care o tulbură pe tânăra femeie.

– Edwin! îl strigă.

Dar el dispăruse deja în noapte.

Atunci se întoarse în salon, unde toată lumea aștepta cu curiozitate și auzi Land Roverul îndepărtându-se în trombă spre baraj.

Îi se puseră numeroase întrebări, la care răspunse cu nerăbdare; ideea de a aștepta liniștită în salon întoarcerea lui Edwin era insuportabilă. Până la urmă nu mai rezistă, se ridică și plecă în fugă, fără ca nimeni să aibă timp s-o oprească.

Când ajunse la mașina sa, își simți sângele înghețând în vene constatând că Edwin nu luase decât carabina cu tranchilizant. Fusese atât de nebună încât să-l roage să cruțe leopardul și acum, pentru a-i face pe plac, își punea propria viață în pericol!

Fără să ezite, se instală la volan și plecă într-un scrâșnet de pneuri pe drumul stâncos, iluminat din când în când de un

fulger puternic, mulțumind cerului că nu venise încă ploaia care să transforme colina în teren mocirlos. Înainta hurducăindu-se pe drumul în zigzag, temându-se în fiecare clipă de un accident în clipa în care zări Land Roverul lui Edwin. Ridică în grabă frâna de mână, puse mâna pe pușca încărcată și coborî din Peugeot, având grijă să nu trântească portiera.

Îi clănțăneau dinții de teamă, dar se străduí să-și calmeze tremurul mâinilor. Oare cum putuse fi atât de nesăbuită pentru a pleda în favoarea fiarei? Chiar trebuia ca Edwin să riște să moară pentru a recunoaște cât de mult îl iubea? Că era mai important pentru ea decât realizarea visului său?

Alergă de-a lungul părții superioare a barajului, vântul tăios îi intra cu forța pe sub bluză, iar cerul nu mai era decât o masă de nori amenințători, neagră și neliniștitoare ca mantia unui vrăjitor. Apoi porni pe drumul abrupt care urca de-a lungul colinei.

Când ajunse pe culme, luna tocmai își croise un drum printre doi nori și scena de la picioarele lui Kate era luminată. Era ca un decor de film de groază, în care privirea pătrunzătoare a femeii îl reperă imediat sub ea pe Edwin ghemuit lângă trunchiul unui copac. La mai puțin de o sută de metri de el, pe malul apei, leopardul stătea la pândă.

Cu urechile date pe spate și gâtul încordat, adulmeca aerul pentru a-și localiza adversarul.

În lumina aburie a nopții, întoarse încet capul în direcția omului, apoi, atras parcă de un magnet, începu să meargă spre el cu pași lenți.

Uitând de vântul și de ploaia care începuseră să cadă, Kate asista la scenă, împietrită de groază. Când animalul fu la mai puțin de douăzeci de metri de el, Edwin își duse pușca la umăr.

– Trage! strigă Kate în sinea sa. Pentru Dumnezeu, trage, te implor!

Momentul dură o veșnicie. În sfârșit, Edwin apăsă pe trăgaci și Kate era gata să plângă de bucurie când văzu felina clătinându-se și căzând.

Dar bucuria îi fu de scurtă durată, deoarece animalul își reveni imediat și, spre groaza lui Kate, se apropie de Edwin răgind.

Nu mai avea nici o secundă de pierdut. Cu mâna tremurând, Kate eliberă piedica armei sale, apoi, murmurând o rugăciune fierbinte, duse arma la umăr și trase. Încă o dată, fiara se prăbuși.

Tânăra femeie lăsă atunci arma și începu să coboare colina, cu părul în vânt, orbită de lacrimi de fericire și de ușurare. Se aruncă în brațele lui Edwin.

– Edwin, oh, Edwin, repetă cuibărindu-și fața la umărul său liniștitor. Slavă Domnului, ești sănătos! Nu mi-aș fi iertat-o niciodată...

Edwin o înconjură cu brațele și începu s-o legene pentru a o liniști și rămaseră așa multe minute,până în clipa în care Kate fu în sfârșit în stare să ridice spre soțul său ochii înroșiți.

– L-am... ucis, nu-i așa? întrebă cu vocea tremurând.

El îi trecu liniștitor mâna prin părul strălucitor, murmurând:

– N-aveai de ales.

Se apropiară de leopard și Edwin se ghemui pentru a-l examina. Câteva clipe mai târziu, ridică o față zeflemitoare spre tânăra femeie:

– Cred că ar trebui să mai iei câteva lecții de tir, Katherine, spuse zâmbind.

Kate îngenunche imediat pentru a atinge blana groasă. Degetele sale întâlniră extremitatea în formă de săgeată a cartușului tranchilizant, perfect localizat în gâtul animalului. După ce o extrase cu pricepere, Kate își continuă cercetarea, dar fiara nu avea nici urmă de rană. Dormea liniștită.

Când Kate ridică din nou ochii spre Edwin, exclamă râzând:

– Totuși, am încercat să-ți salvez viața!

Jomo și Kitami ajunseră la fața locului puțin după aceea. Fără să fie nevoie să le dea nici cea mai mică explicație, începură imediat să fabrice un fel de brancardă pentru a transporta animalul adormit, în timp ce Edwin și Kate îi priveau, admirându-le îndemânarea.

Când cei doi africani așezară leopardul pe patul improvizat, Kate se întoarse spre Edwin, pentru a-l întreba cu o voce brusc ciudat de intimidată:

– De ce ți-ai asumat un asemenea risc?

El își adânci privirea în ochii soției sale.

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare. De ce m-ai urmat cu pușca?

– Știi foarte bine de ce, Edwin Michaels, îi răspunse ridicând vocea pentru a domina zgomotul unui tunet care bubui.

– Spune-mi.

– Ei bine, pentru că...

Își mușcă buzele și ezită o clipă înainte de a mărturisi:

– Pentru că viața mea și-ar fi pierdut orice sens dacă ai fi murit.

– Când ai făcut această descoperire? o întrebă cu tandrețe, ștergându-i lacrimile care-i apăruseră din nou în colțul pleoapelor.

– Adineaori, când eram pe colină, începu Kate cu o voce emoționată, am acceptat să recunosc, în sfârșit, ceea ce am știut de la început. Pentru mine, ești mai important decât tot restul lumii. Nimic nu contează în afară de tine.

Un fulger, mai teribil decât cele precedente, sfâșie noaptea. Kate se înfioră.

– Vino, făcu tandru Edwin, strângând-o lângă el, să mergem să ne adăpostim.

***

Căsuța de deasupra lacului își regăsise deja aspectul sălbatic și frunzele duse de vânt se îngrămădeau pe dușumeaua verandei.

În timp ce Edwin se străduia să aprindă focul în șemineu, Kate cercetă bucătăria în căutarea unei urme de coniac și a două pahare. Când reveni în salon, reflexele flăcărilor jucau pe pereți,

dând un aer și mai misterios încăperii nelocuite. Afară ploua, și picăturile se striveau pe obloanele închise.

Edwin, în picioare în fața șemineului, era atât de pierdut în gândurile sale, încât părea indiferent la dezlănțuirea elementelor naturii care tulburau noaptea. În sfârșit, se întoarse spre Kate și observă cu o voce ciudat de sumbră:

– Muntele a dispărut în furtună și luminile din vale s-au stins. Nu mai suntem decât tu și cu mine.

Intimidată de aerul său solemn, Kate începu să privească în jurul ei. Acum, că dispăruseră cărțile și micile bibelouri familiare, tinerei femei îi părea că locul aparținea deja trecutului său.

– Este straniu, se miră cu voce tare. Aproape uitasem că această căsuță i-a aparținut lui Jackie înainte să-mi aparțină mie. Venea deseori aici? adăugă, fără să îndrăznească să-și privească soțul.

Edwin începu să atâțe jarul cu o sârguință prefăcută. În sfârșit, răspunse:

– Nu, la început nu. Dar mai târziu, când a început să se plictisească de viața pe plantație, venea să se refugieze aici.... Îmi amintesc...

Într-o zi, vânam în pădure și începuse să plouă. Jacquelyn m-a văzut probabil trecând, deoarece m-a strigat să mă adăpostesc. Nu voi uita niciodată cum m-a primit. Purta o rochie vaporoasă și parfumul său umpluse toată încăperea.

O observă un timp, și oftă. Kate rămăsese mută. După o clipă, el continuă:

– M-a întrebat cu o voce languroasă dacă voiam o ceaşcă de ceai şi eram atât de emoţionat, încât nu ştiam ce să răspund. Am rămas încremenit în faţa uşii, cu inima bătând să-mi spargă pieptul şi-mi aţintisem asupra ei privirea stupefiată. În acest timp, probabil se delecta cu fascinaţia pe care o exercita asupra tânărului bărbat de-abia ieşit din adolescenţă care eram atunci. În cele din urmă, ghicind că eram prea disciplinat, în ciuda dorinţei pe care o aveam de a face un pas spre ea, s-a apropiat de mine. Îi vedeam pieptul gol prin voalul uşor al ţinutei. "Ştii Edwin, mi-a spus, se poate obţine orice în viaţă. Este suficient să vrei foarte tare".

Kate ar fi vrut să-l întrerupă, dar ştia că trebuia să meargă până la capătul destăinuirii. Sorbindu-i cuvintele, aşteptă urmarea:

– Dar nu eram suficient de naiv. La optsprezece ani, ştiam deja că viaţa nu era atât de simplă. Cum rămăsesem încă mut şi nemişcat, mi-a luat faţa în mâini şi m-a sărutat pătimaş.

Kate de-abia îndrăznea să respire. Bănuia că nu mărturisise vreodată această aventură cuiva.

– Eram tulburat.

Nu mai eram un copil şi brusc, am simţit pentru ea un amestec formidabil de ură şi de dorinţă. Dacă nu mi-am pierdut capul, este pentru că atunci m-am gândit la Ford. Ea îl putea trăda, dar eu nu eram în stare. Am plecat în fugă, dar de atunci, acel sărut n-a încetat să mă obsedeze.... Poate acum, îmi vei înţelege mai bine reacţia când ai sosit...

– Erai hotărât să mă pedepsești pentru păcatele Jacquelynei, completă Kate, cu compasiune.

– Da, recunoscu Edwin. Deoarece credeam că-i semănai. Trebuia să mă înverșunez să te disprețuiesc, pentru a mă apăra de o capcană imaginară. Fusesem îndrăgostit de Jacquelyn, îndrăgostit de o iluzie, pentru că nu era nimic altceva. Și trebuia să mă apăr de tine cu orice preț, pentru că nu vedeam în tine decât ceea ce voiam să văd.

– Adică?

– Adică o femeie splendidă, ca mama sa, având aceleași defecte. Îți ascundeai atât de bine sentimentele, cum aș fi putut bănui că erai umană?

– Este adevărat că eram tulburată de propriile mele probleme. Probabil am fost îngrozitoare uneori, spuse Kate, cu un zâmbet pocăit și amuzat în același timp.

– Erai mai mult decât îngrozitoare! exclamă Edwin, în sfârșit destins. Ai fi meritat o bătaie bună.

– Încearcă doar, domnule Michaels! îl provocă tânăra femeie izbucnind în râs.

– Cu plăcere, doamnă Michaels, răspunse el cu aceeași bucurie.

Și fără să-i lase timp să protesteze, o antrenă cu el pe covor.

– Îmi place modul tău de a pedesi, murmură Kate descheind nasturii cămășii lui Edwin pentru a-l săruta de mii de ori pe piept.

Atunci, se debrăcară reciproc, pentru a-și oferi trupurile goale căldurii flăcărilor. În genunchi unul în fața celuilalt, se

îmbrățișară cu nesfârșită tandrețe. Mâinile lui Kate mângâiară umerii lui Edwin.

Edwin prinse mâinile fragile în ale sale și le duse la buze pentru a le acoperi cu săruturi tandre.

– Această lună de miere îți convine? o întrebă făcându-i complice cu ochiul.

Kate îl privi serioasă înainte de a răspunde pe un ton solemn:

– Ploaia deasupra casei, bușteni în șemineu și tu lângă mine, ce altceva aș mai putea visa?

Se îmbrățișară din nou și Edwin o întinse pe Kate pe covor. Furia, incertitudinea, fantomele trecutului și teama, dispăruseră. Se putură în sfârșit iubi cu încântătoare blândețe, cu toată bucuria de a descoperi o armonie nouă.

Când în sfârșit se întinseră unul lângă altul, pe deplin mulțumiți și fericiți, Kate murmură cu înflăcărare:

– Te iubesc, Edwin, te iubesc.

– Să nu uiți să mi-o repeți foarte des, îi șopti el strângând-o mai tare la pieptul său.

Sfârșit